

ESCUELA DE FORMACIÓN P. JOAQUIM ROSELLÓ

BOLETÍN N° 6
14 OCT. 2019

PREDICAR A LOS SAGRADOS CORAZONES

FOTO: Púlpito de la Iglesia de los Sagrados Corazones de Palma de Mallorca, que pertenece a la época teatina.

ESCOLA FORMACIÓ
JOAQUIM ROSELLÓ

DELEGACIÓ
DE MALLORCA

M.SS.CC.

Misioneros de los Sagrados Corazones - Delegación de Mallorca

Escuela de Formación P. Joaquim Rosselló

Camí de La Real, 3

07010 Palma (Illes Balears)

España.

Secretario de la Delegación: Jaume Reynés Matas / jaume.reynes@mssc.net

Edita: Jaume Reynés Matas y M.SS.CC.

Diseño gráfico: Ezequiel Villagra / secretaria.administrativa@mssc.net

Número 6 / 14 Octubre 2019

Disponible en la sección 'Recursos' de www.mssc.net

CONTENIDOS

5 EN ESTE NÚMERO

6 I ESTUDIOS

6 LOS SS.CC. EN EL SERMONARIO DEL P. JOAQUIM ROSELLÓ.

(Jaume Reynés Matas, MSSCC).

21 II RECURSOS

21 HOMILÍAS PARA LA FIESTA DE LOS SAGRADOS CORAZONES:

- 21 - Festa del Cor de Jesús (M. Mesquida Moll, MSSCC).
- 24 - Invitados al banquete del amor (Lc 7,36-50) (J. Reynés Matas, MSSCC, 2010).
- 27 - El Reino se parece a los Sagrados Corazones (J. Reynés Matas, MSSCC, 2015).
- 29 - Deja, Jesús, que nos acerquemos a tu Corazón (E. Velasco Triviño, MSSCC).

31 TRES HOMILIES SOBRE ELS SAGRATS CORS DE JESÚS I MARIA

(Manuel Soler i Palà, MSSCC - 1981).

- 32 - El Cor de Déu.
- 34 - El Cor de Jesús.
- 38 - El Cor de Maria.

43

III ARTE

43

ELOGI DE LA FONT RÚBIA

(Testimoni dels “Màrtirs del Coll”, assassinats a la guerra incivil de 1936, a Barcelona. Representació àudiovisual amb 9 escenes).

Autor: J. Reynés Matas, MSSCC.

75

ICONOGRAFÍA DE NUESTROS TITULARES CREADA POR LOS MSSCC

Período después del Vaticano II (1965-2019): En el Caribe (RD y PR).

(J. Reynés Matas y G. Pérez-Puelles Bethart).

90

REPERTORIO MUSICAL CARISMÁTICO

90

A. FICHERO DE COMPOSITORES

Gabriel Miralles Pocoví, MSSCC.

90

B. COMPOSICIONES

20.- La Corona de Oro (Jaculatorias).

21.- Himne a n'els SS.CC.

EN ESTE NÚMERO

Dedicamos este número, que sale a finales del verano, cuando se celebran las Fiestas de nuestros Titulares, a lo que fue uno de los objetivos del Especial Propósito de los orígenes: Predicar el nuevo culto y la espiritualidad de los Sagrados Corazones. En la portada traemos una fotografía del púlpito de la iglesia de los Sagrados Corazones de Palma donde predicaron, entre otros, el beato Francesc Palau i Quer, el canónigo poeta Miquel Costa i Llobera, el venerable P. Joaquim Rosselló y el Apóstol de las Baleares P. Jaume Rosselló.

En **I ESTUDIOS**. El recién ordenado P. Ernesto Baributsa estuvo durante el mes de Junio en la Comunidad de Palma para echar una mano y profundizar en el estudio de esta espiritualidad en los escritos del Fundador. Aquí reproducimos el primer estudio del trabajo que hicieron con su asesor el P. J. Reynés.

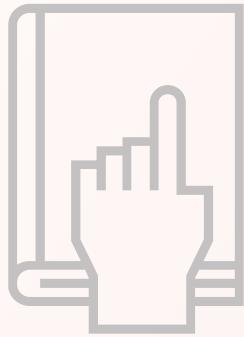
En la segunda sección publicamos algunos **RECURSOS** que pueden ser de utilidad especialmente para los congregantes jóvenes: Algunas homilías de diferentes autores y épocas (P. Fundador, P. M. Mesquida, P. J. Reynés, P. E. Velasco, P. M. Soler). Esperamos ampliarla con las aportaciones de todos ustedes.

La sección de **ARTE** es la más extensa en este número, con tres partes: El guión para una representación audiovisual de nuestros Mártires del Coll, y que compartimos gustosos con las Hermanas Franciscanas.- Continuación de la Iconografía Sacricordiana creada por la Congregación, que interrumpimos en el número pasado, y que va dedicada a las dos islas caribeñas. Imágenes y comentarios del profesor de arte cubano Gerardo Pérez-Puelles Bethart y del P. Jaume Reynés, dominicano de adopción. Pretende recoger y animar a seguir creando.- Repertorio musical recuperando algunas composiciones de los orígenes de la Congregación. Jaculatorias de la coronita de oro en castellano que pueden usarse también como antífonas en nuestras liturgias y paraliturgias.

No publicamos la sección **IV de CRÓNICAS y REPORTAJES**, en este número, para no alargarnos demasiado.

Nos encantaría recibir algunos comentarios de los lectores que aprovechen esta publicación.

I ESTUDIOS

LOS SAGRADOS CORAZONES EN EL SERMONARIO DEL P. JOAQUIM ROSSELLÓ

(Jaume Reynés Matas, MSSCC)

LOS SERMONES DEL P. JOAQUIM

“Durante 51 años nos consta que participó en 594 ocasiones de predicación, de las cuales, aparte de los sermones aislados, hemos de contar: Cuaresmas, 58; Misiones, 28; Novenas, 74; Ejercicios Espirituales, 35; Quincenarios, 34; Septenarios, 40; Triduos, 19; Cuarenta Horas, 66; “Set Peraules”, 23; Sermones del Corazón de Jesús, 11; Sermones del “Manament” (Jueves Santo, 07) (1).

La Secretaría de la Congregación ha publicado un Sermonario para uso interno, que podríamos dividir en tres etapas:

- A) Desde su ordenación (21/03/1858) hasta que entra en el Oratorio (01/10/1864) (2). Todo quemado cuando dejó el Oratorio.
- B) Como filipense (01/10/1864 – 21/04/1890). Se salvan S1-19 y ¿20-22? (3).
- C) Como MSSCC (17/08/1890 – 20/12/1909) De esta etapa se guardan S23-S32 (4).

En esta investigación nos proponemos estudiar el lenguaje cordial que usa el P. Joaquim y hacer una síntesis de su doctrina sobre los Sagrados Corazones.

LENGUAJE CORDIAL DEL P. JOAQUIM ROSELLÓ (5).

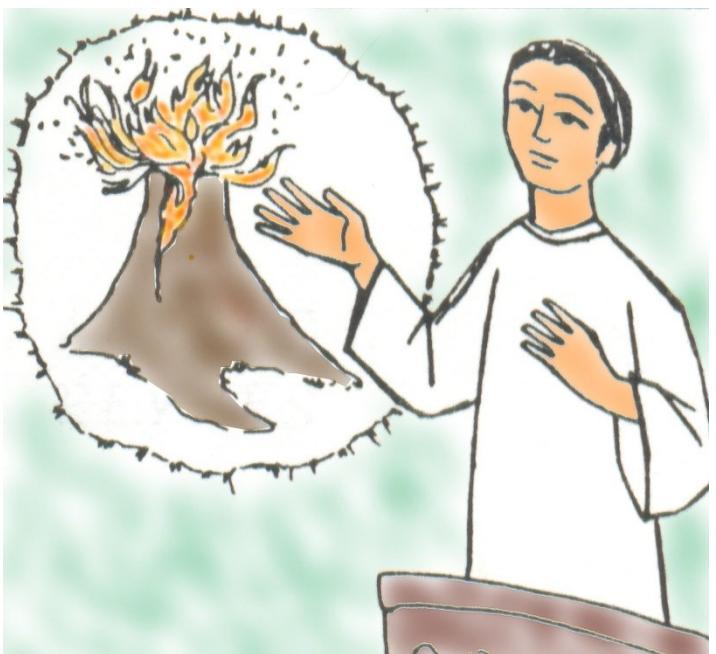
Textos significativos sobre el fuego (y el imán).

Al repasar el SERMONARIO lo primero que aparece es que concibe al amor como un fuego. Tradición jesuítica que le llega a través del “lego y relego” exclaustrado don Gregorio Trigueros (su ayo, el acompañante espiritual desde su niñez hasta los tiempos del Oratorio de San Felipe Neri).

Cuando predica de los santos, destaca que arden en “el fuego sagrado de amor de Dios, en celo de darle a conocer y procurar su gloria, en vivas ansias de santificar y salvar a los hombres” (San Agustín S2, 1º).

SAN AGUSTÍN DE HIPONA: “Erat lucerna ardens et lucens. Alumbraba con el fuego sagrado del amor divino. ¡Oh, sí, del corazón de Agustín amaba con todas sus fuerzas a Dios; y porque lo amaba, procuraba con todo ahínco su mayor gloria, no habiendo obstáculo que no superase, cadena que no rompiese, bienes y utilidades que no sacrificase hasta llegar cual otro Pablo a desafiar a cualquiera que intentara separarle de semejante amor con estas palabras. ¿Quis me separabit a charitate Dei? an tribulatio, an angustia, an fames, an periculum, an gladius? Certus sum, quia neque mors, neque vita, neque creatura aliqua separabit me a charitate Dei quae est in Christo Jesu Dominio Nostro” (l.c. 7º). El corazón de Agustín ama, y porque ama tan pronto va en busca de los herejes para convertirlos, como sube al púlpito para predicar a los fieles; con la misma prontitud toma la pluma para escribir largos tratados, como ve la noches enteras para vacar a la oración y contemplación de las divinas perfecciones e íntima comunicación con su Jesús. El cora-

zón de Agustín ama, y da saltos de placer dentro de la caja de su pecho, y como que empuje para salir de él y unirse al del amado cada vez que oye invocar su nombre o en nombre adorable de la Trinidad augusta; saltos que se repitieron más allá de la muerte dentro del relicario donde ese corazón se conserva, a dicha invocación de las tres divinas personas. El corazón de Agustín ama, y ese amor le hace excluir lleno de celo, aquello de S. Pablo, al ver a alguno de sus hijos extraviarse: quis infirmatur et ego non infirmor, quis scandalizatur et ego non uror? y recibe una herida mortal al tener noticia de la irrupción de los vándalos de Genserico, en su Diócesis y en muchos puntos del Africa; y a vista de la perdición de innumerables almas que por consecuencia a tan sangrienta y for-

midable guerra va a seguirse, Agustín se aflige, palidece, enferma, ofrece su vida a Dios que quede aplacada su divina justicia y perdone a su pueblo; y al ver que por los pecados del mundo tiene que realizarse la horrible matanza y que muchos han de faltar a la fe, arrasados en lágrimas sus ojos pide al Señor que se le lleve antes de presenciar tanto desastre; y rendido en su pobre cama, agotadas todas sus fuerzas, después de recibir con

inaudita devoción los Sacramentos de la Iglesia, entre los brazos de sus discípulos y de su amado clero, a quienes exhorta a la caridad con Dios y con el prójimo; expira ese fénix batiendo sus alas entre seráficos ardores del más acendrado amor...Ved fieles, lo que fue Agustín, tal es, oh religiosas el que reconocéis por vuestro Padre, una antorcha que ardía y alumbraba. Erat lucerna ardens et lucens.

Imitemos, hermanos a Agustín; si pecadores, sigámosle en la penitencia; si justos e inocentes, en el ardor de la caridad, en el fuego sacrosanto del amor (l.c. 8º).

ARDE SANTA CATALINA THOMÀS: "Tiene como la rosa cintas encarnadas esta bella flor Catalina. Es la rosa por su color de subido carmesí símbolo de la caridad, como lo es también de esta virtud el fuego por su ardor. Y nuestra aldeanita es toda caridad, ascua encendida de abrasado amor divino. Y por eso hecho todo fervor no descansa, sino que vela de noche, madruga de mañana, sale de casa al mediodía. Y a qué? A buscar al objeto, amor de su corazón, blanco de todos sus afectos: a buscar la esposa de los Cantares, al blanco y colorado como ella, que ha dicho tener sus delicias en apacentarse entre lirios del campo. qui pascitur inter lilia (6). Vedla: es tal el incendio de amor en que se abrasa su pecho, que apenas le permite por breves horas conciliarse con el sueño que harto lo necesita, y recostada sobre el duro suelo, cuando duerme aún vela, así, vela su corazón. Vedla de mañana, como madruga, supone sería de día y engañada por la claridad de la luna hállase fuera de casa al dar el reloj de la Cartuja media noche y al llamar al coro a sus frailes el toque de la campana. Vedla al mediodía: ¡oh! al medio día sestea con su amado Catalina a la fresca sombra de frondoso y copudo árbol, está dada toda al dulce y misterioso

sueño de contemplación, y ni aun Satanás, es capaz de despertarla, aunque eche rabioso por el suelo la comida que Ella enviada de su madre lleva a los segadores; y ni el Esposo permite que la despierten hasta que ella quiera, donec ipsa velit (7). Vedla, y esto toda su vida; vuelta siempre hacia el sol, cual la planta aquella que he dicho de girasol; sí, siempre hacia el amado, siempre hacia el amado se dirige esta angelical niña y pregunta o interroga por él a los guardas de la ciudad, que son para ella los ermitaños que vienen en el oratorio de la Trinidad y monjes de la Cartuja por ver si algo le dirán acerca del lugar fijo donde con permanencia sestea el Celestial Esposo; y al indicarle que en el claustro, que en la religión, levanta esa palomita su vuelo y acompañada de uno de esos centinelas, el P. Castañeda viene a Palma. ¡Y! Tú lo sabes, monasterio de Santa Magdalena, sí, tú lo sabes, que fuiste el lugar fijo en donde Catalina encontró, así diría de lleno, si fuera posible en el suelo, como en el cielo, la íntima unión con su amado. "Ego dilecto meo", se la oye decir a Catalina y repetir muchas veces en el claustro: Yo para mi amado. Y mi amado todo para mí. "Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus" (8).

Un encarnado Serafín, parece Catalina en el claustro: centellas son sus miradas, ascuas encendidas sus palabras, dardos candentes sus respiraciones: qué más? Es una ya con su amado porque a El le ha unido el fuego de la caridad; y sus hermanas tienen que confortarla con esencia de flores y bálsamo de manzanas para que no desfallezca, no muera de amor; y una hora pasa a veces, y diez horas, y veinte horas pasan, y aún días enteros y Catalina Thomás no vuelve de su éxtasis, no despierta de su éxtasis, no despierta de su sueño de amor. Amore langueo, amore langueo (9). (S6).

S14,5º.- Arma poderosa de la oración" Sí, tú, tú fuiste la que hiciste triunfar a Catalina del mundo y sus concupiscencias; tú la que la hacías permanecer horas y más horas inmóvil en la presencia de Dios, aún en medio de las mayores adversidades, tú la que espiritualizaste de tal modo su carne que más se parecía a un ángel del cielo, que no a un viandor de la tierra; tú la que encendiste en su pecho una tan ardiente llama de caridad que la redujo en breves años a consumar su preciosa vida.

TAMBIÉN PUEDE ARDER EL CORAZÓN DE LOS QUE DEBERÍAN SER FIELES, PERO POR EL FUEGO CONTRARIO: "Doncellas, que no bien se hubieron desprendido del amable regazo de sus madres, do tal vez chuparan una educación verdaderamente cristiana, constituidas ya, por la vanidad y aun por la profanación en el vestir la más nefanda, en ídolo de cuantos la miran; y su corazón, en otro tiempo deliciosa morada del Espíritu Santo(10) hecha horno encendiido do se fragua el amor más vano, sino diga el más impuro". S7, p.32. S14, 1º

SU PADRE SAN FELIPE NERI, en cambio, "mi gran Padre S. Felipe, y por lo mismo abrasado su corazón de un celo que le devoraba... abrasado nuestro Felipe de la más ardiente caridad, desde que descendiera a su corazón el Espíritu Santo, bajo la forma de un globo de fuego muy luminoso; un celo devorador de la gloria de Dios y del bien de las almas, cual otro David, lo carcome el pecho y le devora las entrañas "Zelus domus tuae commedit me"(11)" S7, 37...

"SAN LUIS GONZAGA, hora es ya que te invoque, para que cual espiritual médico vengas pronto a cicatrizar esas tres llagas que el mundo abriera en el corazón de la mayor parte de la juventud... al santo Crucifijo único imán de todos sus afectos" S9.

En SANTA MARÍA MAGDALENA se obró el milagro: "¡Cuánto la divina misericordia! ¡Cuánto la compasión y amor del Corazón de Cristo Jesús para con ella! ¡Cuánto los méritos infinitos y eficacia de la siempre memorable obra de Redención, realizada por la persona del verbo hecho carne! En el corazón y en el alma de Magdalena se obró, y eso instantáneamente el cambio más radical y completo que se obrara jamás en corazón alguno humano, esclavo que hubiese sino como el suyo de la culpa... entonces es cuando Jesús, cual poderoso y atractivo imán la arrastra tras sí; entonces es cuando con dardo de su elocuente voz y eficacia de su divina palabra la traspasa y triunfa de ella... vuela presurosa hacia allá donde puede hallar la fuente única capaz de darle la vida y cicatrizar la llaga que tiene abierta en el corazón... desde su conversión ya no puede estar sin Jesús, como su vida es la vida misma de Jesús, como los sentimientos de su corazón son los sentimientos propios del Corazón de Jesús. Jesús es dulce imán que en todas partes la atrae; si predica ahí está Magdalena que le oye" S10.

EN SAN FRANCISCO DE ASÍS: "decidnos y enseñadnos desde esa cátedra de amor, el fuego que ardía en vuestro pecho, los volcanes de caridad que abrasaban vuestro espíritu" S19, 2º.

SAN VICENTE FERRER "Su caridad volcánizaba continuamente su pecho" S13,5.

PETICIONES: Fuego ardiente, que te abrasas sin jamás consumirte en ardiente caridad de mi Jesús, despide una chispa que abrase mi corazón que purifique mi lengua, con la que pueda yo enardecer en amor a ese adorable sacramento los corazones de cuantos me escuchan. Por vuestra intercesión poderosa Inmaculada Reina espero alcanzar esta gracia. Amen. S21

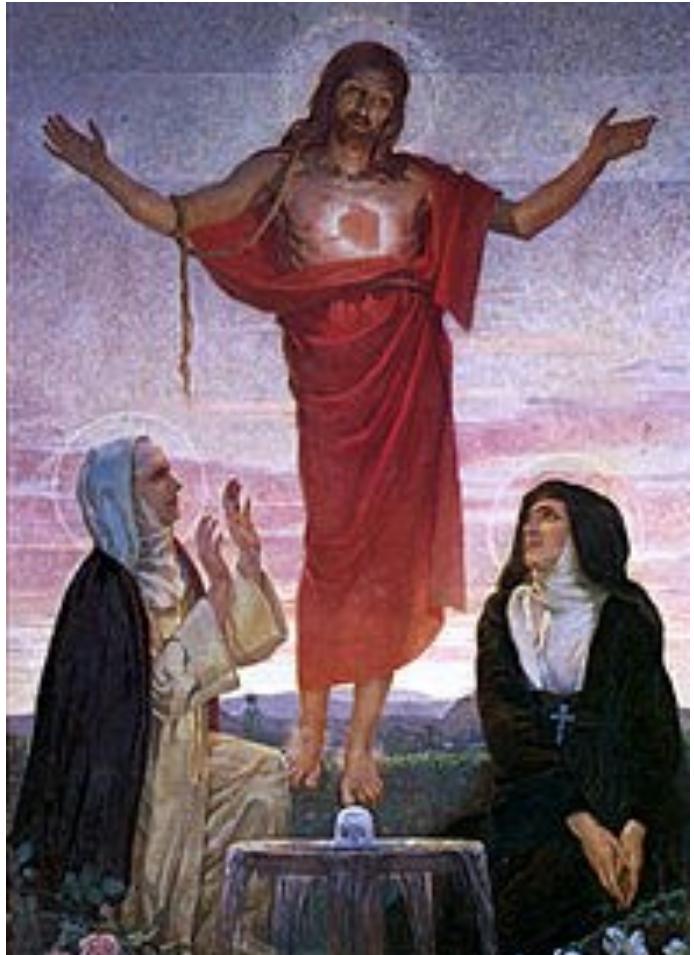
Ay, y cómo estaría en esta ocasión el Corazón de Jesucristo! Ay, qué llamas de fuego, y qué ternura de amor!... Cuadran aquí, más que en ningún otro sitio, estas palabras del Evangelio: "Cum dilexisset suos, que erant in mundo", etc... los amó hasta el extremo... hasta lo último y..., (permítidme esta expresión)... hasta dónde pudo..."**(12)** S23.

Amados hermanos, emitid hoy una plegaria al tiernísimo Corazón de Jesús, plegaria que no de nuestros labios únicamente sino que arranque de lo más hondo de nuestra alma; plegaria que acompañe la fe, que anime la esperanza, que caldee la caridad, para que ese Corazón divino, derrame sobre vosotros su misericordia. S24

Oh Arca Sacrosanta del Corazón de mi Jesús! Oh Divino Propiciatorio en donde desaparecen todos los pecados del mundo! ¡Oh fuego sagrado en cuyas llamas se consumen todas las iniquidades de los que arrepentidos, acuden a esa Divina Hoguera; oid la súplica de este pecador que, cual otro Dimas, os dice: memento mei... s24

¡Momentos preciosísimos son, hermanos, los últimos momentos de la vida de Cristo Dios! Quien me diera poder penetrar en los ocultos senos de aquel su hermosísimo Corazón, ¡qué nobles afectos! ¡qué elevados sentimientos! ¡qué incendios de caridad descubriría, aún para con su pueblo ingrato que no le ha querido reconocer por Quien es, y que a la infamia de su crucifixión añade además el vituperio y la blasfemia!: "Praetereunt audem blasphemabant eum". Como, en el interior de aquel celestial retrete percibiría estas amorosas quejas: "Vinea mea electa, ego te plantavi, quomodo conversa es in amaritudinem". S24

REVELACIÓN DEL MISTERIO DE LOS SS.CC.

"Lo ha hecho así en estos últimos tiempos con la revelación de su Corazón... del Corazón de Jesús, el cual se manifestó *como en un trono de llamas*, encendiéndose, abrasándose, convertido en una víctima de caridad y *coronado de punzantes espinas* que lo van penetrando, angustiado, hasta el punto –si fuese posible– de arrebatarle la vida, de provocarle una nueva muerte. Mira este Corazón, mira este Corazón, dice Jesús a aquella su devota sierva la Beata Margarita**(13)**, que tanto ha amado a los hombres y, no obstante, no recibe de ellos otra cosa que ingratitud.

Ayúdale a reconocer cuál es el amor que siento por ellos y cuál la ingratitud con que me corresponden: haz que se rinda culto a este Corazón, preséntaselo así como te lo muestro, *abrasado de amor, como lo indican las llamas que lo rodean; ingratamente*

correspondido, como lo simboliza esta corona de espinas.

(DIFERENCIA ENTRE DEVOCIÓN Y CULTO PÚBLICO) De aquí, amados hermanos, arranca *no la devoción* (que puede decirse es tan antigua como la Iglesia...), sino *el culto público* del Corazón de Jesús, que se ha ido desarrollando y extendiendo por el mundo entero.

(INVOCACIÓN A LOS SS. CORAZONES) Corazón de Jesús, encendedme, inspiradme. Os lo pido por el purísimo Corazón de vuestra Inmaculada Madre. Ave María(14).

(OBJETIVO) La devoción al Corazón de Jesús consiste en honrar y desagraviar su amor, correspondido con ingratitud. Bajo este punto de vista puede decirse que esta devoción es tan antigua como la Iglesia que comienza, comenzando ella en *sus Apóstoles, pues ellos fueron los primeros adoradores de Sagrado Corazón de Jesús, los primeros reparadores*, dando a conocer a los hombres los maravillosos efectos de su amor, en la gran obra de la Redención, mediante su vida, pasión y muerte (S31(15)).

Cualquier injuria exige reparación por sí misma. La historia de todos los siglos, tanto la sagrada como la profana, nos lo manifiesta... Así *san Pedro*, antes de ser confirmado en gracia por el Espíritu Santo, tuvo la debilidad de amargar (herir) al Corazón de Jesús con tres negaciones, que luego reparará con lágrima de verdadero arrepentimiento...(16) Pero el Señor, además de estas lágrimas, le pidió a San Pedro, en reparación de sus tres negaciones, tres actos de humildad y de amor(17). Reparada la injuria y satisfecho el Corazón de su Soberano Maestro, quedó constituido padre de las almas y pastor de todos los pastores...

(EUCARISTIA y COMUNIÓN REPARADORA) Y cuántas injurias recibe el Sagrado Corazón principalmente en el *Sacramento de la Eucaristía!* A) Recibe injurias, en primer lugar, cuando se recibe la Sagrada Comunión con conciencia de pecado mortal. B) Las recibe por la profanación de este misterio, por las blasfemias de los herejes, por los insultos de los impíos, por las irreverencias de los malos cristianos... Esto se puede reparar con una comunión reparadora, bien hecha, semanal o mensual.

(INHABITACIÓN) Despues del Santo Sacrificio de la Misa lo que más aplaca la Justicia Divina, lo que más complace a Dios y desagravia su Corazón Sagrado, es *la Sagrada Comunión*(18)... a) Ésta consiste en que Dios hecho hombre, de un modo real y verdadero, viene a nosotros, entra dentro de nosotros, se une a nosotros y nosotros con Él (19). b) Consiste en que el ser humano por algunos momentos queda absorbido por el ser divino, de modo que Dios vive en el hombre, Dios respira en él, en él late el Corazón de Dios, pudiendo decir con toda verdad lo del apóstol San Pablo: "Vivo yo, mas no soy yo quien vive, Cristo vive en mí... Vivo ego... (20)" c) Ésta consiste en que, en el mismo momento en que el hombre recibe a Cristo Sacramentado, toda la Santísima Trinidad levanta su propio trono dentro de su corazón, su morada y su templo, S31(21).

(TEOLOGÍA BÍBLICA) "Deus Caritas est. Et qui manet in caritate in Deo manet et Deus in eo. Dios es Amor, y quien permanece en el amor en Dios permanece y Dios en él" (1 Jn 4,8.15-16).

1ºAmor, esta palabra tiene *un no sé qué de imán* que atrae, que cautiva, que arrastra... *No sé qué de fragancia* que embalsama, de suavidad que supera toda otra suavidad... Y ¿sabéis por qué? a) Porque nuestro corazón

ha sido creado por amor, b) porque el amor es su vida y alimento..., c) porque el amor es su lazo de unión íntima con Dios. “Dios es Amor, y quien permanece en el amor en Dios permanece y Dios en él”.

(EL ANTI-AMOR) Pero no cualquier amor lo vivifica, lo endiosa y lo hace feliz. Porque existe un amor muy diferente al amor de Dios... Este amor es amor desordenado a las criaturas... y de cuyo amor están llenos innumerables corazones *en la tristísima época que atravesamos* (22).

(RESPUESTA DE DIOS EN EL TIEMPO OPORTUNO) De aquí viene, amados oyentes, la gran necesidad de la devoción al Sagrado Corazón de Jesús. De aquí que Dios la revelara, no en los primeros siglos de la Iglesia, cuando los primeros cristianos eran puro amor, pura caridad con Dios y con el prójimo (23).

(PRUEBAS BÍBLICAS) a) Lo prueba *la alegría con que afrontaban los tormentos más atroces*: “contentos por haber sido considerados dignos de sufrir ultrajes por el Nombre” (Hech 5, 41). B) Lo prueba que era tal *la unión de su corazón con la caridad* que “formaban un solo corazón y una sola alma” (Hch 4,32).

(CONTRASTE CON EL TIEMPO ACTUAL) En estos últimos tiempos, por el contrario, en *la tristísima época que atravesamos*, en la cual (a excepción de un reducido número de almas) la mayoría ni siquiera saben lo que es amor de Dios y lo que es amor al prójimo. En *esta tristísima época* en que no se ama al Creador, sino a su vil criatura, no se suspira por el cielo, sino por el bienestar de la tierra, no por el tesoro de la gracia, sino por el terrenal interés, por la vana riqueza. En *estos últimos tiempos* (24) ha querido el Señor revelar tan santa devoción que,

(PARÁBOLA DEL GRANO DE MOSTAZA) comparada con su origen a *la semillita del grano de mostaza* (25) de que habla el Evangelio (despreciada de todos por lo pequeña e insignificante, pero que luego se ha hecho árbol tan frondoso, que tiene extendidas sus ramas por todo el mundo, en las que se posan las aves del cielo).

(PRUEBAS DEL CUMPLIMIENTO) Esto significa, la van abrazando las personas más eminentes en ciencia y virtud.

(INVOCACIÓN) Oh, devoción del Corazón de Jesús, divina y sagrada, yo te saludo. Devoción hermosa y utilísima, bajada del cielo a la tierra, de la Iglesia triunfante a la militante, etc.

(PARÁBOLA DEL TESORO ESCONDIDO) Un tesoro oculto que todavía no conocen ni practican (26). “Simile est”, la devoción al Corazón de Jesús es semejante a un tesoro oculto en el campo de la Iglesia; “thesauro abscondito in agro” (27). Una vez conocido, parece imposible que alguien deje de practicar esta devoción.

Corazón de Jesús, de Jesús... ¿Quién de vosotros no conoce a Jesús? ¿Imagináis cómo será su Corazón? ¡Qué grande, magnífico, excelente! Y no podría ser menos el Corazón de todo un Dios. Grande, infinitamente grande, de modo que todo el mundo quepa dentro. Él, justos y pecadores, amigos y enemigos, a todos alcanzan estas palabras: “Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt...” (28). Magnífico, excelente porque es el mismo Corazón del Verbo; Corazón revestido de atributos y perfecciones divinas; Corazón ornado con todas las virtudes, virtudes las más sublimes y heroicas. Virtudes características del Corazón de Jesús fueron su humildad y mansedumbre. “Discite a me quia...etc.” (29)

Virtud del Corazón de Jesús es su conformidad con la voluntad de su Padre Dios, en los trabajos de su vida, pasión y muerte.

Virtud del Corazón de Jesús es la ardentísima Caridad, caridad con Dios y con el prójimo. Oh, y quién pudiera penetrar, amados hermanos, en este Corazón dulcísimo, percibir y escuchar de cerca sus ardentísimos latidos, las llamas en que se abrasa y que lo empujan a sacrificarse, a emprender trabajos, a sufrir tormentos, a devorar penas, para aplacar la Justicia divina y reconciliar a los hombres con su divino Padre (30).

Amados oyentes, trasladaos al cenáculo, a la montaña santa del Calvario, dentro de cualquier templo católico... Así es, tan grande y excelente, el dulcísimo Corazón de Jesús... a) ¿Y no podrá considerarse como *gran tesoro* una devoción que tiene este Corazón por objeto de su culto?; b) Más todavía: Es un tesoro porque es devoción destinada a extender su reino sobre la tierra, a darlo a conocer y encender su divino amor en el corazón de los hombres, a reparar los ultrajes que le hacen. Para este fin nace esta devoción, como vamos a verlo en el segundo punto. La devoción al Corazón de Jesús, aunque antigua en cuanto al culto privado, etc., pero en cuanto a su culto público, que no tiene más que un siglo, estaba destinada por Dios para estos últimos tiempos en que los hombres, dominados por la ambición y el interés y dominados por Satanás, exclamarían lo mismo que los judíos el día de su pasión: "Nolumus hunc regnare super nos" (31)... En estos últimos tiempos en que sería tan ultrajado por los impíos el Sacramento de la Eucaristía y aun profanado con malicia por la masonería, en estos tiempos tan calamitosos se apareció el divino Salvador a la beata Margarita Alacoque un día de la octava del Corpus y mostrándole su Corazón, le dijo: "Mira este Corazón" etc... que

tanto ha amado a los hombres y nada dejó sin hacer para manifestarles su amor; y, a cambio, no recibe sino ingratitudes. Yo te he escogido para que les des a conocer y extiendas su culto. Amados hermanos... c) Y esta devoción, perseguida en sus orígenes, ridiculizada hasta por los mismos cristianos, mereció, después de examinada, la aprobación de la Iglesia y los Sumos Pontífices la enriquecieron con indulgencias, lo que contribuyó a que esta devoción sea *un gran tesoro*, y a que, desarrollándose siempre más, no haya rincón del mundo en que deje de practicarse (en Francia, Italia, España, Alemania, Austria e Inglaterra...) Por todos los lugares hace prosélitos y se extiende nuevamente el reino de Jesucristo. ¿Y acaso no extiende esta devoción el reino de Cristo, con la gran propensión de los Anglicanos a volver a entrar en la unidad de Iglesia Católica y con las maravillosas y extraordinarias conversiones de los Estados Unidos?

(RESUMEN FINAL) Querido pueblo de Porreras, corre, vuela, a asociarte, a alistarte bajo la bandera de la Comunión Reparadora. Busca, abrasa, explota el tesoro de la devoción al Corazón de Jesús, y experimentarás, oh pueblo, cuán dulce y suave es el reinado de Cristo: su caridad, su amor divino se encenderá en el corazón de tus habitantes. Amaréis a Dios y al prójimo. Seréis un solo corazón y una sola alma, como los primeros cristianos. Aumente entre vosotros el número de asociados... Ah, y sed fieles cumplidores con las comuniones. Sean vuestras comuniones fervorosas, ninguna sacrilega, y veréis como el mismo Jesucristo os introducirá en su Corazón y exclamaré con San Bernardo: «Inveni Cor Jesu». «Oh quam bonum et jucundum habitare in Corde hoc», etc. (S31 Triduo sobre el Corazón de Jesús en Porras, 00/07/1895).

SERMÓN PARA EL ÚLTIMO DÍA DE LA NOVENA DEL SAGRADO CORAZÓN DE JESÚS (S. 32)

"*Praebe, Fili Mi, Cor Tuum mihi*" Pvr 23, 26.
Dame, Hijo Mío, Tu Corazón.

Hemos, en fin, llegado felizmente al último día de la novena que consagramos al Sdo. Corazón de Jesús. Hemos visto lo que es ese deílico Corazón; cómo le debíamos nosotros honrar en la tierra a la manera que los ángeles en el cielo. Hoy no resta otra cosa que hacer la entrega de nuestro corazón, puesto que el mismo nos lo pide. "Fili mi, nos dice, praeve cor tuum mihi". Hijo mío, dame tu corazón, ese corazón en que hoy tal vez domina el vicio, la soberbia, la injuria, ese corazón henchido de amor propio, tan pegado a hacer su propia voluntad, tan remiso en sujetarse a la observancia de los divinos preceptos y a las órdenes de los superiores. Ese corazón hasta hay tan flojo en mi servicio, tan frío en amarme, tan descuidado e indiferente a procurar mi gloria, en resarcir mi ultrajado amor. "Praebe, fili mi, cor tuum mihi". Hijo mío, dame tu corazón.

¿Puede, mis caros hermanos, Jesús manifestar mejor la bondad, la ternura, el amor de su ardentísimo corazón a nosotros, que pidiéndonos un corazón, que, nosotros bien lo sabemos, que la (le) ha sido tantas veces desleal, inconstante, infiel, un corazón que le prometiera una y otra vez amarle, honrarle, bendecirle... y una y otra vez la (le) ha faltado a la palabra, por complacer una vil pasión, por dar gusto a una deleznable criatura, por una bagatela que ni siquiera merece tal vez por su ningún bulto o cantidad el ser hollada?

¡Oh Jesús, Jesús, vos nos robáis el corazón, ya antes de entregároslo, de haceros de él completa entrega, tal vez es la bondad y ternura que entrañan estas palabras... hijo mío, hijo mío, dame tu corazón.

Señor mío, Corazón divino, permitidme que os haga una pregunta antes de haceros donación de este mezquino corazón mío. Decidme *¿por qué queréis que os lo entregue? ¿Puede él haceros más feliz, aumentar un grado más vuestra esencial gloria?*

(RESPUESTA) A) Ay no, hijo mío! por nada de eso te lo pido, porque soy yo felicísimo por (mi) mismo, B) te lo pido por tu bien, te lo pido porque *yo soy el centro único del corazón humano* y fuera de ese centro no puede hallar, no puede ser feliz, será siempre desgraciado. Ved ahí porqué te lo suplico. Hermanos, rindamos armas y, arrollando todo lo que nos sea obstáculo o sirva de impedimento, consagrémonos hoy al deílico Corazón de Jesús, hagámosle

entrega de nuestro corazón. Pero procuremos desde hoy, para que nuestro don no le sea baldón, el que esté adornado de pureza, dotado de humildad, el que sea un corazón amante del sacrificio.

(VED AHÍ INDICADO EL ASUNTO). Os hablaré de las cualidades de que debe estar adornado nuestro corazón para que su entrega sea un digno obsequio hecho al SdO. Corazón de Jesús. Pidamos los auxilios de la gracia etc...

"Praebe, Fili mi...." Pr 23,26

- a) Para que nuestro corazón sea un digno obsequio al SdO. Corazón de Jesús al consagrárselo, debe primeramente estar adornado, embellecido del don de la castidad, de la pureza; debe ser un corazón puro, inmaculado, hasta cierto punto, cuanto pueda; porque Dios no gusta ofrendas inmundas. ¡Ay y cuánto embellece el corazón humano la virtud de la pureza! Esta virtud que según S. Agustín es la amiga de Dios... esta virtud según S. Cipriano es... Esta virtud que según S. Bernardo...! ¡Ay, cuán aceptable no va a ser nuestro corazón al SdO. Corazón de Jesús, adornado de esta virtud...!
- b) Debemos entregarle nuestro corazón, pero dotado de humildad. Jesús, humilde de corazón desde su infancia etc.
- c) Debemos de hacerle entrega de nuestro corazón, de nuestro corazón inmolado, una y otra vez en las aras del sacrificio, es decir, un corazón sacrificado, sacrificado por tener sacrificada su propia voluntad... sacrificado, etc.

EL CORAZÓN DE MARÍA

1. Madre que todo lo puede

“Madre, no hay nombre, hermanos, que mejor suene en el oído de los mortales que este nombre de Madre... Madre, este es el nombre que sabe conservar inmaculado en su corazón el joven aún en medio de las oleadas de sus vicios y desvaríos, el que no olvida jamás en toda su vida atareada el hombre de negocios, el que acata con respeto el anciano y recuerda con ternura al descender en el helado sepulcro. Ay Madre, madre... exclama. Y ¿por qué eso, hermanos, por qué?

Porque así Dios lo quiso, y la naturaleza con su fuerza imperiosa a ello impele. Porque al pronunciarlo, nos recuerda a la que cariñosa nos llevó en su seno, a la que nos alimenta con el sabroso néctar de su pecho; a la que imprimió en nuestro rostro suaves besos, a la que enderezó nuestros primeros pasos, a la que nos hizo murmurar al pedir (de) los altares nuestras primeras oraciones, a la que nos acompañó a recibir por vez primera la Sagrada Comunión, la divina Eucaristía... por eso tanto nos place y encanta ese nombre de Madre...

Y si tal pasa en nuestro corazón al pronunciar el nombre tan solo de nuestra madre natural, cuanto más deberá arrebatarnos y henchirnos de placer y devoción el nombre de la que es sobrenatural, de la que se nos dio por tal sobre la montaña del Calvario; de la que es para nosotros en todos los males, angustias, tribulaciones, universal remedio? Es verdad, hermanos, que no le costamos dolores en el cuerpo, a manera de nuestras madres naturales, pero, ¡cuántas penas en el alma!; que no nos alimentó con la sacratísima leche de su virginal pecho, pero ¿no es sustancia de sus purísimas entrañas el alimento que recibimos todos los días en la Sagrada Eucaristía?...

Ahora bien, hermanos, siendo tal la grandeza y dignidad de María, por ser Madre de Dios ¿no debemos deducir que ella todo lo puede? Oh sí, todo lo puede María, porque una madre todo lo puede con su hijo: todo lo puede con Jesús, porque Jesús ha querido probar su amor para con ella nombrándola plenipotenciaria. Una madre, ioh, una Madre lo puede todo en el corazón de su hijo... Él es el gran mediador supremo de todos los males; y como asociada suya, ha concedido igual poder a su Madre.

Los santos ruegan, María manda; Los santos tiemblan, María está segura. Los santos son hijos, María es Madre. Y por solo este título no hay para la señora dificultad que no venga, imposible que facilite, obstáculo que no supere, secreto que no penetre, reservación que no dis pense, nublado que no disipe, amargura que no mitigue, indignación que no aplaque, remedio que no alcance a los hijos e hijas que la invocan, pero que le sean fieles y obedientes” (S20).

2. Corazón refundido con el Corazón de su Hijo

“Ha dicho una docta pluma, que el corazón de la mujer, cuando ama verdaderamente, es un abismo. Nadie alcanza el grado a que puede llevar su amor. Nadie barruntar siquiera, lo que es capaz de emprender, de sacrificar, de sufrir por el objeto amado. Y si eso se ha dicho del amor del corazón de una simple mujer ¿Qué no se dirá del corazón de una madre para con su hijo en quien ha vivido siempre, y vive aún identificada? ¿Qué ponderación habrá que valga, cuando se trata de comprender el amor del Corazón de María para con su Hijo Jesús?” (S25, 1º).

“El amor del Corazón de esa Madre para con su Hijo, afirman los Stos. PP. que es indescriptible, inmenso, sin medida; primeramente por considerarle en cuanto a su Divinidad, Hijo del Altísimo; y por lo mismo su Dios, su Criador, su todo; y en cuanto a su Humanidad, sangre de su sangre, carne de su carne, pedazo de su mismo corazón, y Hijo tan amable, tan bueno, tan santo, y que de tal manera correspondió siempre a su amor, que el Corazón de uno se hallaba refundido en el Corazón de otro” (S25, 2º).

3. Corazón abrasado de amor

“Le encendía tal fuego de amor en su purísimo corazón, se abrasaba en caridad y se deshacía en actos de agradecimiento; se abrasaba en caridad de modo que dotada de razón, aquí comenzó a conocer a Dios y a amarle, por amarle ya sin interrupción por siempre jamás; siendo toda su vida un acto continuo de amor y de agradecimiento. Llegó hasta tal grado que aún durmiendo velaba su corazón para agradecer a Dios semejante beneficio” (S28).

4. Corazón atravesado por la espada

“¡Hermanos! subamos de nuevo al calvario para lanzar una mirada hacia aquella respetabilísima Matrona, la Madre de Jesús. ¿La veis? está de pie junto a la cruz de su amado Hijo; "stabat juxta crucem Jesu Maria, Mater ejus", tiesa y sin desfallecimiento a pesar de su inmenso dolor; cuando la naturaleza todo parece estar convulsionada del espanto y horror que le causa semejante acontecimiento; cuando oscila el aire, muge la tierra, tiembla el mismo infierno, ella, ni tiembla ni desmaya, no obstante ser inmensa su amargura, a vista de su agonizante Hijo. Y el dolor aumenta por grados en su angustiado Corazón, como por grados aumenta su amor, y el deseo que tiene y no puede ver cumplido, de aliviar en sus sufrimientos a quien tanto ama, al Hijo de sus entrañas. ¡Ah! y qué espadas tan agudas de dolor se le van clavando en su amoroso y tierno Corazón de Madre” (S25, 4º).

“Hermanos; figuraos presenciar la triste escena de una madre compasiva y tierna a la cabecera de un hijo moribundo. ¡Ay! ¡Quién penetrará su corazón en aquellos últimos momentos de la existencia de su querido hijo! ¡Qué cruel martirio! Observadla en su exterior y examinad todas sus acciones; lacrimosos sus ojos, siempre en agitación, en continuo movimiento; ahora fija su vista en su macilento rostro, ahora le enjugará el sudor frío de su rostro, ahora le cubre, un momento después le levanta la sábana por temor de sofocarlo, le mete la mano en el pecho para ver si aún late el corazón, le habla con lastimoso acento. “Hijo mío” le dice, soy tu madre, ¿me conoces? Hijo mío, tu madre te habla, ¡hijo mío, tu madre... ¿No me ves? abre tus ojos”... y aguarda aquella madre, que le habla al hijo, aunque con voz ronca y moribunda, que se desprende de aquellos labios ya trémulos, aunque no sea más que este dulce y simpático nombre para su corazón "Mamá mía". Pues, he aquí, bastante parecido es lo que pasa con la madre de Jesús, al pie del Lábaro sacrosanto del que pende su Hijo; fijos en El sus ojos, aguarda que abra sus moribundos labios y le dirija siquiera una palabra de consuelo, el nombre tan solo de "Madre", ay y no le da más que sólo el de "mujer" que, casi diría es para aumentar más su pena: Mulier, mujer, la llama no-madre, y ¿por qué no-madre? pregunta un Padre de la Iglesia; porque María ejerce hoy el oficio de Corredentora juntamente con El, y el Hijo quiere que apure como El hasta las heces el cáliz de amargura: Mujer, he aquí a tu hijo: "Mulier, ecce filius tuus, deinde dicit discipulo: ecce Mater tua", he aquí a tu Madre” (S25, 5º).

5. Corazones de misericordia

“Señor, con la esperanza de que escucharéis nuestra plegaria como escuchaste la del buen ladrón, cuando os dirigió aquel: memento mei, y que nos perdonaréis como perdonasteis a María Magdalena, acudimos a Vos: qui Mariam absolvisti et latronem exaudisti, mihi quoquo spem dedisti. Usad de misericordia con nosotros y principalmente con aquellas ovejuelas descarriadas que sabéis Vos que me escuchan; atraedlas de nuevo a vuestro rebaño, haced que se arrepientan de sus pecados, que los confiesen mediante confesión general; perdonadles, salvadles, postrado a vuestros pies os lo suplico, y espero alcanzarlo de vosotros, oh Jesús, oh María, porque vuestros Corazones son todo bondad, todo clemencia, todo misericordia...” (S28).

REFERENCIAS

- (1) J. Amengual i Batle, MSSCC, Columna y Antorcha de la Iglesia de Mallorca. MSSCC. Madrid, 1996 (SIGLA: CyA) 344.
- (2) Cf. "Presbítero al servicio de la Palabra" en CyA 78-80. Sabemos que en 1958 predicó un Triduo del Corazón de Jesús en Santa Creu, un Sermón de las 7 Palabras en las Dominicas de Santa Catalina de Sena, Panegíricos en honor de San Vicente Ferrer, de San Joaquín en Sant Jaume, de San Francisco en Sant Francesc y una Homilía de la Inmaculada en Sta. Creu .- En 1859 dos Cuaresmas en Santa María del Camí y en Búger (?), en la fiesta de San Matías Apóstol en Sant Jeroni; en 1860, en la Catedral.- En Sta. Eulàlia (1862); Novena de Ntra. Sra. Del Camí en Sta. Creu i Triduo del Ángel Custodio (1863)...
- (3) Estos no tienen fecha precisa.- Para conocer su estilo de predicación: CyA 99-100; El Misionero popular CyA 123-167.-
- (4) A) Desde Sat Honorat (1895-1891) Cf. CyA 245-247; B) Ejercicios espirituales 281-284 y 342-343; B) Misiones populares 340-344.
- (5) Corazón, 870 v; Sagrados Corazones, 180; Corazón de Jesús, 132; Corazón de María, 23; Llagas, 37; Heridas, 11 Fuego, 55; Llamas, 23 (ESTADÍSTICAS QUE NECESITAN CONVALIDAR) Imán
- (6) Ct 2, 16; 6,2
- (7) Ct 3,5; 8,4
- (8) Ct 7,10
- (9) Ct 2,5
- (10) 1Co 3,16; 6,15.
- (11) SI 68, 10; cit Jn 2, 17
- (12) En mallorquín en el original: Ai, i com estaria en aquesta ocasió el Cor de Cristo Jesús! ¡Ai, i que foc, i que llames, i que ternures i que amor!.... Aquí si que cuadren més que en ninguna otra part aquestes paraules de l'Evangeli: "Cum dilexisset suos, que erant in mundo, etc... los va estimar fins a lo sumo... fins a la fi... fins, i... (permitemeume aquesta paraula) fins aquí a on pogué... I prenguent pa en les seues divines mans etc. (aquí se fa suscitament la narració de l'institució... i se passa a comentar el gran amor que nos manifesta en aquesta ocasió del Cor de Jesús, la nostra ingratisit ab aquest amor, cual deu haver de ésser en endavant la nostra correspondéncia etc...etc... S23
- (13) El predicador sigue aquí las revelacions de la santa francesa del siglo XVII Cf. https://es.wikipedia.org/wiki/Margarita_Mar%C3%ADa_Alacoque
- (14) (Texto original en mallorquín popular) Així ho ha fet en aquets últims temps amb sa manifestació del seu Cor... del Cor de Jesús, el cual es manifestà com en un trono de flames, encenguent se, abrassant se, fet una víctima de caritat, i coronat d'agudes espines que lo van penetrant, angustiat, fins a n'es punt, si possible fós, de llevar li sa vida, de causar li una nova mort. Mira aquest Cor, mira aquest Cor, diu Jesús a n'aquella devota sirvente seva la Beata Margalida, que tant ha estimat els homos i no obstant d'ells no reb més que ingratituts. Dona ls ho bé a conéixer, quals son els sentiments de caritat amb ells i quant ingratament li correponen; fe que es doni culto a n'aquest Cor, presentant lo en públic tal qual el te mostri, abrasat d'amor, com ho indiquen aquestes flames, de què está rodetjat, mal correspost, com ho simbolisa aquesta corona d'espines.
- D'aquí, amats germans, arranca, no sa devoció, que pot dir se que es tan antiga, com l'Església, com vos ho faré veure en aquest primer dia de triduo, sino el culto públic del Cor de Jesús, que s'ha anat desarrollant i estenguent per tot el mon. D'aquí s'apostolat de s'oració, per sa santificació de ses ànimes i sa conversió dels pecadors. D'aquí sa comunió reparadora i altres pràctiques de pietat per desagraviar a tan dolcíssim Cor, lo que vendrá a ser sa materia dels altres dos dies de triduo, i que procuraré desarollar si m'assisteix sa divina gràcia.
- Cor de Jesús, enceneu-me, inspirau me. Vos ho deman pel Cor puríssim de sa vostra Inmaculada Mare. Ave Maria.
- (15) Com sa devoció del Cor de Jesús consisteix en honrar s'amor, en desagraviar s'amor, ingratament correspost, de Jesucrist, baix aquest punt de vista pot dir se que aquesta devoció és tan antiga com l'Església que comença, començant ella en sos Apòstols, pues ells foren els primers adoradors del Sagrat Cor de Jesús, els primers que reconegueren desagraviant lo, donant a conèixer a n'els homos es meravellosos efectes d'aquest amor, en sa gran obra de sa Redempció, mediant sa seva vida, passió i mort. S31
- (16) Cf. Lc 22, 54-62-
- (17) Cf Jn 21, 15-17 "Simón Pedro, ¿me amas más que estos?"
- (18) N.B. Antes de la reforma litúrgica del Vaticano, la Sagrada Comunión se celebraba frecuentemente separada de la Eucaristía.

(19) Cf. 2Cor 6,57.

(20) Gal 2,20.

(21) Tota injúria exigeix de sí reparació. L'història de tots els sigles, tan sagrada com profana, nos manifesta sa...història de sant Pere: Tengué aquest apòstol antes d'esser confirmat en gràcia per lo Esperit Sant, sa flaquesa d'amargar el Cor del Bon Jesús amb tres negacions, que reparà luego amb llàgrimes d'un vertader arrepentiment, però el Senyor ademés d'aquestes llàgrimes exigí a S. Pere en reparació de ses tres negacions tres actes de humilitat i d'amor. Reparada s'injúria i satisfet es Cor des seu Soberano Mestre, quedà constituit pare de ses animes i pastor de tots els pastors.

Aquest fet, amats germans, mos prova fins a s'evidència que exigeix el Senyor reparació de ses injúries que contínuament reb es seu Cor. I que d'injúries ne reb aquest Cor Sacratissim principalment en el Sagrament de l'Eucaristia. Reb injúries en primer lloc quant se reb en la Sagrada Comunió amb conciència de pecat mortal. Reb injúries ja per sa profanació d'aquest misteri, per ses blasfèmies d'heretges, pels insults dels impòs, per les irreverències dels mals cristians; reb injúries d'aquests que ingratalement corresponen al seu amor, olvidant completament els seus beneficis.

Cuyes injúries toca reparar als associats de sa Comunió reparadora, mediant una comunió setmanal, o mensual al menos, feta amb fervor i sa deguda reparació.

En aquest dia A. O., véng a parlar vos de ses ventajes de la Sagrada Comunió i de quant complau i desagravia al Sagrat Cor de Jesús una comunió ben feta.

"Simon Pere" etc...

Despuès del Sant Sacrifici de la Misa lo que més aplaca la Divina Justícia, lo que més complau a Déu, i desagravia son Sacratíssim Cor és la Sagrada Comunió; i no té res de extrany si un se fa càrreg de lo que es aquest acte de la Sagrada Comunió, si un comprèn lo que se reb en la Sagrada Comunió. L'acte de la Sagrada Comunió es el mes eminent, el mes sublim, el més elevat, es el més diví, que hi puga haver sobre la terra. Consisteix en que Déu fet homo d'un modo real i vertader vé a noltros, entre dins noltros, s'uneix a noltros, i noltros amb Ell. Consisteix en que el ser de homo per alguns moments queda absorbit per ser de Déu, de modo que en s'homo hi viu Deu, hi respira Déu, hi batega es cor de Déu, poguent dir amb tota realitat lo del apòstol, Sant Pau; visc jo, més no som jo que visc; Cristo és que viu en mi. "Vivo ego..."

Consisteix en que rebent s'homo a Cristo Sacramentat, en aquell mateix moment, tota la SSma. Trinitat constitueix en el seu cor el seu propi trono, la seva morada, el seu temple... reparar ses injúries que reb el S. Cor en el Smo. Sagrament de l'altar, principalment en ses comuniuns sacrílegues. S31

(22) Descripción pesimista del análisis de la realidad que hace el P. Joaquim del s. XIX.

(23) Idealización de la edad de oro de los primeros cristianos Cf, CyA,

(24) Con esta frase el fundador alude al sentido apocalíptico donde se revela el Plan de Dios.

(25) Cf. Mc 4,31-Mt 13,31

(26) 1º Amor ¡Que hermosa paraula! Que paraula tan agradable, tan simpàtica a s'oido de tots els mortals. Aquesta paraula té un no sé qué d'imán que atreu, que cautiva, que arrastra... no sé qué de fragància, que embalsama, de suavitat que supera a tota altra suavitat, que no sigui sa que causa el mateix Déu a sa nostra ànima... I sabeu per què? Perquè es nostre cor ha sigut creat per s'amor, perque s'amor es sa seva vida, es seu aliment, lo que més el nutreix, el coforta. perque s'amor li es llaç d'unió íntima amb Déu; perque Déu es amor i que permaneix en amor, en Déu permaneix i Déu en ell: "Deus caritas est" etc...

no tot amor, el vivifica, l'endiosa, el fa feliç. Perque existeix un amor, que és molt diferent de s'amor de Déu, un amor que li trastorna s'anima, que l'envenena, l'enmatzina, el mata. Aquest amor, aquest amor és s'amor desordenat a s'a creatura, a s'interés, a ses coses vanes d'aquest mon, de cuyo amor estan replens innumerables cors en sa tristíssima època que atravesam. Ah, de aqui, amats oients, sa gran necessitat de sa devoció a n'el Sagrat Cor de Jesús; d'aquí s'haver-la revelada Déu, no en els primers sigles de l'Esglesia, en que els primitius cristians eren tot amor, tot caritat amb Déu i amb so germá proismes. Prova d'alegria amb que patien per Ell el més atroces torment, que segons el sagrat texto "ibant gaudentes a conspectu" etc... Prova, lo que mos diu lo Esperit Sant de aquells primers feels, que era tal s'unió del ser cor amb sa caritat, que "erant cor unum et anima una" sino que en aquests últims temps, en questa tristíssima època, que atravesam, en la cual a excepció de un escàs número d'animes, les més, ni siquiera saben lo que és amor de Déu, lo que és amor a son germá proisme; en questa tristíssima època en que no s'estima es Creador, no, sino sa vil creatura, no se suspira pel cel, sino pel benestar de la terra, no pel tresor de la gràcia, sino per terrenal interés, per vana riquesa... En aquest temps ha volgut Déu revelar tan santa devoció que comparada en so seu principi a sa petita llavoreta de mostaça, de que parla el Sant Evangelí, despreciada de tot hom per lo petita i insignificant que en si s'ha anat desarrollant com ella, de manera que en el dia s'ha fet ja un arbre tan frondós, que té esteses per tot el mon ses rames, en les quals se van posant ses aves del cel, aixó és, la van abrassant ses persones més eminentes en ciencia i en virtut.

Oh devoció del Cor de Jesús, divina, sagrada. Jo et salut: Salve, salve...etc. Devoció hermosa i utilíssima, baixada del cel a la terra, de la Iglésia triunfant a la militant, etc.

Un tresor ocult, que no et conéixer, que encara no te practiquen.

Feis Oh Divino Jesús, que jo don a conéixer ses riqueses que entranya aquest tresor, sa riquesa de sa devoció a n'el Vostre Cor dolcíssim, ja per lo que és vostre Cor en sí, ja pel fi a que està destinada aquesta devoció. Inmaculat Cor de Maria, pregau per mí, Ave María...

(27) Mt 13,44.

(28) Lc 23,34. En lloc d'ignosce, diu dimitte.

(29) Mt 11,29.

(30) "simile est" semblant es sa devoció a n'el Sagrat Cor de Jesús a un tresor ocult en es camp de la Iglésia; "thesauro abscondito in agro". El qual coneget, no pareix possible que ningú deixi de practicar aquesta devoció.

Cor de Jesús, de Jesús. ¿Qui de voltros no coneix a Jesús?...

Deduiu que tal será es seu Cor? ¡Qué gran, magnífic, que excellent! Y no pot esser de menos el Cor de tot un Déu. Gran infinitament gran de modo que tot hom cap dins Ell, justs, pecadores, amics, inimics, a tothom alcansen aquestes paraules: "Pater, ignosce illis, non enim sciunt quid faciunt...". Magnífic, excellent perqué es el Cor del Verbo; Cor revestit d'atributs i perfeccions de Deu; Cor adornat amb totes ses virtuts, virtuts ses més sublimes y heróiques. Virtuts característiques del Cor de Jesús foren sa humildat i mansuetut. "Discite a me quia...etc

Virtut del Cor de Jesús és sa conformitat amb sa voluntat de son divino Pare en sos treballs de sa seva vida, passió i mort.

Virtut del Cor de Jesús, caritat ardentísima, caritat amb Déu i amb so germá proisme. Oh i qui pogués penetrar, amats germans, dins aquest dolcíssim Cor i percebre i escoltar d'aprop aquests ardentissims batecs que dona, aquelles flames en que se abrava i que l'empenyen a sacrificar se, a emprendre treballs, sufrir torment, a devorar penes, per aplacar la divina Justícia i reconciliar els homos amb son divino Pare. Amats oients, trasladau vos a n'el cenacle, a sa muntanya santa del Calvari, dins qualsevol temple catòlic... Tal és, tan gran i excellent, el dolcíssim Cor de Jesús... i ¿no podrá considerar se com un gran tresor una devoció que té per objecte del seu culto aquest Cor? I més encara; és un tresor, perque està destinada aquesta devoció a extendre el seu regne sobre la terra, a donar lo a conéixer i encendre en el Cor dels homos el seu divino amor, a reparar els ultratges que li estan fent, fi per el qual està destinada aquesta devoció com ho anam a veure amb aquest segon punt. Sa devoció del Cor de Jesús, a Crist, encara que antiga en quant a n'el culto privat etc... pero en quant al seu culto públic, que no data més que d'un sigle, Déu la tenia destinada per aquests últims temps en que els homos dominats per ambició, interés, i inspirats per Satanas, havien d'exclamar lo que los judios el dia de sa passió "Nolumus hunc regnare super nos" emancipant se molts de cristians del seu suavíssim jou en aquests últims temps. en que, refredada sa caritat del feels havia d'aumentar sa iniquitat, si fos possible, sa moral de Jesu... En aquests últims temps, en que havia de ser tan ultratjat es Sagrament de l'Eucaristía pels impíos i aun profanat amb empenyo pel masonisme, en aquests temps tan calamitosos, s'aparagué el divino Salvador a la Bta. Margalida Alacoque un dia de l'octava del Corpus i mostrant li el seu Cor, li digué: Mira aquest Cor etc... que tant ha estimat els homos i que res ha deixat de fer per manifestar los el seu amor; no obstant no reb sino ingratituds. Jo t'he escollit, perque el dons a coneixer i estenguis es seu culto. Amats germans.. Y aquesta devoció, perseguida en es principi, ridiculitzada hasta des mateixos cristians, va mereixer, después de examinada, s'aprovació de l'Iglésia i els Sumos Pontífices l'enriquiren d'indulgencies, lo que contribueix a que aquesta devoció sia un gran tresor, i desarrollant se sempre més i més, no haja recó ja en el mon en que deixa, de practicarse, a França i Itàlia i Espanya i Alemanya i Àustria i Inglaterra, per tot va fent prosélits i extenguent de nou es regne de Jesucrist. ¿Y no es extendrà aquesta devoció, es regne de Jesucrist, sa gran propensió, que se observa en els Anglicans en so tornar de nou a unirse amb la Iglesia Católica, i en tantas i tan meravelloses conversions dels Estats Units? Amat poble de Porreres, corre, vola a asociar te, a allistar te baix de sa bandera de sa Comunió Reparadora. Cerca, abrassa, explota aquest tresor de sa devoció a n'el Cor de Jesús, tu experimentarás, oh poble, que dolç i suave és el reinat de Jesucrist; sa caritat, s'amor divino se encendrá en els cors des teus moradors; amareu a Déu i al germá proisme; sereu un sol cor i una sola anima, com els cristians primitius. Aumenti en voltros el número dels associats, oh i siau exactes en cumplir en ses comunions; sien vostres comunions fervoroses, ninguna sacrílega, i veureu com es mateix Jssucrist vos introduirà dins el ser Cor y exclamare amb S. Bernat: "Inveni Cor Jesu". "Oh quam bonum et jucundum habitare in Corde hoc", etc...

S31

(31) Lc 19,14.

II RECURSOS

HOMILÍAS PARA LA FIESTA DE LOS SAGRADOS CORAZONES

1- FESTA DEL COR DE JESÚS

(Mateu Mesquida Moll, MSSCC.
- Cf. SERMONS III, 66-68)

Benvolguts germans, en aquest dia de la festa del Cor de Jesús volem considerar el misteri del Cor Traspassat de Jesús.

Tant el culte al Sagrat Cor com la seva devoció no han prèss el seu origen en estudis teològics sobre el “cor”, sinó més en la contemplació del Costat obert de Jesús, del seu Cor Traspassat, tal com ens el presenta Sant Joan en el seu Evangeli.

Jesús mateix ens l’ havia explicat com un projecte:

1.1. La primera vegada que Jesús parlà d'aquest projecte volgut pel seu Pare

És devora el Pou de Jacob, en la conversa de Jesús amb la Dona Samaritana: Ella venia a cercar aigua (Jn 4,5). Jesús havia de travessar Samari, i a Sichar, on hi havia el Pou de Jacob, Jesús, cansat de caminar, s’assegué vora aquell pou, cap al migdia. Justament en aquella hora s’hi presenta una dona que ve a cercar aigua en aquell pou. Jesús li diu: “Dona’m aigua”. La dona extranyada de veure allà un jueu que li demanava aigua a ella, de Samaria, li diu: “¿Com és que tu, que ets jueu em demanes aigua a mi, que som samaritana?” Ja sabem que no es feien els jueus amb els Samaritans.

Jesús li respongué: “Si sabessis tú quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: “Dona’m aigua”. Ets tú qui la hi hauries demanada a ell, i ell t’hauria donat “aigua viva”.

“Tots els qui beuen aigua d’aquesta, tornen a tenir set. Però el qui begui de l’aigua que jo li donaré, mai més tindrà set: l’aigua que jo li donaré es convertirà dins ell en una font d’on brollarà vida eterna” /Jn 4,14).

1.2. En va tornar a parlar poc temps després a Jerusalem en ocasió de la Festa del Tabernacles:

Durant aquelles celebracions alguns sacerdots baiaven a prendre aigua a la Piscina de Siloé i feien libacions, vessaven d’aquella aigua vora l’altar dels Holocausts en el temple de Jerusalem per implorar de Déu el do de les pluges de la tardor, després de la sequera i de la calor de l'estiu.

Jesús prengué peu d'aquest rite per presentar-se públicament com una font d'aigua (Jn 7,37: El darrer dia de la Festa, que era el más solemne, Jesús es posà dret i va exclamar:

“Si algú té set, que vengui a mi, i que begui. Perquè l'Escriptura diu: “Del seu interior brollaran rius d'aigua viva”.

L'Evangelista S. Joan hi afegeix llavors la seva explicació, fruit de la seva reflexió i de la maduració teològica de després de Pentecostés: “Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havia rebut l'Esperit perquè encara no havia estat glorificat” (Jn 7,39).

1.3. És amb la seva glorificació que Jesús és constituït “donador de l'Esperit Sant”.

Per el quart Evangelista la glorificació de Crist comença ja en el moment en què és Exaltat damunt la Creu. Diu Jn 3,14: “Així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'Home ha de ser enlairat perquè `tots els qui creuen, tenguin en Ell vida eterna” (Jn 3,14).

“Quan haureu enlairat el Fill de l'Home, coneixereu que jo som” (Jn 8,28).

“I Jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mí” (Jn 12,32). Enlairar per Joan, aixecar en Joan, té la idea d’exaltar, glorificar”.

1.4. En el Quart Evangeli l'hora de la Creu coincideix amb l'hora de la glorificació de Jesús:

(Jn 17,1) Jesús en la seva plegaria al Pareu li diu abans de la Passió: “Pare h arribat l'hora: Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui”.

La glorificació de Jesús és com la del gra de blat, que, tirat en terra, mor, i llavors neix plè de vida fins a formar una nova espiga a dalt de la planta que ha nascut.

Nosaltres, cristians, que, pel baptisme hem nascut quan Jesús ja ha estat glorificat en la

mort i la resurrecció, tenim dret a sentir-nos convocats baix de la Creu de Jesúsel Salvador, i d'assistir al vessament d'aigua viva que varen entreveure els Profetes, i que Jesús va anunciar per el moment de a seva exaltació damunt la Creu.

I, de fet, quan Jesús va pronunciar damunt la Creu el seu crit de victòria: “Consummatum est”, “Tot s’ha complert”, llavors inclinà el cap i va entregar l’Esperit (Jn 19,30). Jesús va entregar el seu Esperit, el seu darrer alè, símbol i signe del seu Esperit Sant. I llavors va tenir lloc aquell darrer signe de l'aigua que va brollar del seu Costat obert: Jn 19,34 “Un dels soldats li traspassà el seu costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua”.

1.5. Als ulls astorats de Maria i de Joan es realitza un antic projecte de Déu,

Anunciat en aquella roc a del desert que en Moisès va ferir amb la seva vara, i que va tornar una font d'aigua viva per aquell Poble de l'AT que anava de camí per el desert cap a la Terra Promesa. Sant Pau, escrivint als cristians de Cortint, comenta aquesta roca que brolla aigua per el poble assedegat, dient: “Tots varen beure la mateixa beguda espiritual: bevien d’una roca espiritual que els accompanyava, i aquesta roca era el Crist!” Maria i Joan es troben davant un prodigi diví, que dona plenitud a la roca del desert (Ex 15,11). El Salm 78,20 diu: “Quan va picar la roca, l'aigua rajà i varen baixar torrents, va fer sortir rius de la pedra...”

1.6. El Concili Vaticà II en la Constitució *Sacrosanctum Concilium*

Parla d'aquests prodigis divins com a “meravelles de Déu” en la història de la salvació o misteri de Crist. La llança que obrí el costat de Jesús és la meravella de Déu per

excel·lència, la darrera en la sèrie de meravelles de la història de la salvació, i la més gran i admirable. Així ho veu Sant Joan en l’Evangeli.

Talment és gran aquesta meravella que la visió de la roca esquerdada de Moisès, vista ara en el Costat obert de Jesús és el testimoniatge culminant de la seva obra d’Evangelista. I ell en dona raó en les paraules que diu: Jn 19,35 “El qui ho va veure en dóna testimoni, i el seu testimoni és digne de crèdit. Ell mateix sap que diu la veritat perquè també vosaltres cregueu”.

Una tal insistència en la veritat del seu testimoni no tindria cap sentit, si el brollar aigua del Costat de Crist no fos, per Joan, el prodigi més grandiós de la història de la salvació.

1.7. Cloenda

Bé, germans, aquí tenim el gran misteri del Cor Traspassat de Jesús. Traspassat per donar als homes l'aigua viva, el seu Esperit Sant, que, nosaltres, missioners dels Sagrats Cors, estam encarregats de fer brollar com torrent d'aigua viva damunt aquest món nostre, un món que cultiva una cultura de mort, totalment contrària a la cultura de la vida que Jesús anuncia a l’Evangeli, i que a nosaltres ens encarrega d'anunciar al nostre món.

Si nosaltres vivim, si tenim l'aigua viva de la seva vida dins la nostra ànima, si vivim la vida autèntica que tot cristian és cridat a viure, i molt més tot religiós, i més encara tot missioner dels Sagrats Cors, al nostre entorn hi creixerà un jardí florit i plè de vida. Si en canvi, no miram de fit a fit aquest Cor de Crist, traspassat pels qui estan traspassats, si deixam de servir el Cor de Crist traspassat, servint-lo en aquests traspassats que viuen al costat nostre, ens feim responsables davant Déu i davant els homes de no convidar a

tothom que avui tengui set a venir a beure en aquesta font que brolla del Cor Traspassat de Jesús, font que brolla aigua viva, que és la que pot donar vida i en donarà abundant als homes i dones que ens enrevolten. Tenim la responsabilitat de viure intensament aquest misteri i de donar-lo a conèixer sempre més a tots els homes d'avui.

Amén.

2- INVITADOS AL BANQUETE DEL AMOR (LC 7,36-50)

**(Jaume Reynés Matas, MSSCC.-
Fiesta de los SS.CC. 2010)**

Un texto aparentemente plano y simple, con una historia de la interpretación más bien poliédrica y que ha suscitado un cúmulo de preguntas: ¿Quién es su protagonista: la mujer, el fariseo o Jesús? ¿Participaban las mujeres en los banquetes, como el del fariseo o en la última cena? Esta mujer ¿es la misma María Magdalena (a la que Jesús sacó 7 demonios), o María de Betania (hermana de Lázaro) o es otra mujer (pecadora conocida, pero anónima)? Lucas ¿la identifica como prostituta pública o es una etiqueta machista que le han colgado, y quizás no fuera más pecadora que nosotros mismos? ¿Ungió la cabeza de Jesús (cómo dicen Mc-Mt) o sus pies (como aseguran Lc-Jn)? Su osadía ¿pudo interpretarse como un gesto cargado de erotismo o de arrepentimiento? La parábola ¿es originaria de Jesús o de la comunidad? ¿Va dirigida al pueblo en general o a los discípulos escogidos? Los pecados ¿se le perdonaron porque amó mucho o amó mucho porque se le perdonaron muchos pecados? ¿Qué salvó a la mujer: su fe, su amor o el perdón de Dios? ¿Qué es primero: nuestro amor o la

misericordia divina? ¿Y qué debemos predicar: Cristo nos perdona cuando nos arrepentimos o Cristo entrega la vida por quienes somos malos (cfr. Rm 5, 6)? ¿Amamos nosotros tan poco porque pensamos que no necesitamos que se nos perdone mucho? ¿Tenemos derecho a relacionar la fiesta de los Sagrados Corazones que celebramos hoy, con este XI domingos del tiempo ordinario? ¿Habla este evangelio del Corazón de Jesús y, lo que parece menos evidente, también del Corazón de María? ¿Es mejor suprimir el añadido litúrgico de Lc 8,1-3 o nos aporta la plenitud de sentido?

2.1. Banquete en casa de un fariseo

“Las costumbres judías copiaron los modelos grecorromanos de su tiempo, incluso la postura reclinada a la mesa en las clases acomodadas de la sociedad... A los invitados, los esclavos les lavaban los pies antes de tumbarse en los triclinios. Los baquetes constaban de dos partes, el *deipnon*, donde se comía y bebía, y el *symposion* (después que los criados retiraban las mesas, barrían el suelo y traían agua y perfume para las manos), donde se bebía (y se hacían largos debates)... Algunos judíos piadosos en sus comidas mantenían las puertas abiertas para que otras personas pudieran entrar y quedarse de pie apoyadas en las paredes. Algunas lo hacían para escuchar las discusiones que se entablaban tras la comida y otras para tener acceso a las sobras... La mera presencia de mujeres en un banquete permitía que se les acusara de ser prostitutas. Las mujeres que lo hacían estaban allí para el placer de los varones” (I. Gómez Acebo, *Lucas*, 209-211).

“El amor a Jesús y el perdón toman aquí otros nombres: la fe y la salvación; en Lucas estas dos parejas coinciden entre sí... Del pecado a la salvación y de la salvación a la vida

cristiana. No hay que pensar que la paz esté solamente al final del camino, ya que el creyente camina en la paz ya restablecida” (Bovon, 559).

Lc destaca que los invitados se sorprendieron con la presencia de una mujer, reconocida pecadora, puesta en el foco de todas las miradas. La lectura feminista protesta que se dé por supuesto que fuera una prostituta, “ya que las mujeres siempre tienen el problema de que se relacione su conducta con el sexo... ¿Qué otras categorías la harían entrar en pecadora pública? Deudora, adúltera, esposa de un varón con mala reputación, relacionada con gentiles, incluso enferma o discapacitada, por la conexión entre la enfermedad y el pecado” (l.c. 210).

Sin complejos, la mujer arrodillada a los pies de Jesús, se los mojaba con una lluvia de lágrimas, los ungía con un vaso de alabastro de un aceite perfumado, los masajeaba con los besos y las caricias de manos expertas, los secaba con la melena suelta y suave. El gesto de la mujer aparecía claramente erótico (sólo reservado a las relaciones de una mujer con su marido, de una hija con su padre o quizás entre afeminados).

2.2. Revelación de los (Sagrados) Corazones, todas las personas son sagradas

Este evangelio es verdadera Buena Nueva porque nos conduce de la mano a una revelación de los corazones más secretos. El corazón en la biblia significa la interioridad de la persona. No tan sólo el centro de los sentimientos, sino también allá dónde se toman las decisiones, el dinamismo interno que promueve y explica la acción de las personas. El corazón revela la identidad, y este Evangelio nos revela quien y cómo es el corazón (la identidad profunda) del fariseo, de la mujer y de Jesús (y por “sintonía/sinfonía de los Corazones”, también lo podemos extender a María, madre y primera discípula de Jesús).

El fariseo tenía su corazón puesto en el cerebro que todo lo juzga y en la mentalidad legalista de: “yo soy santo porque lo hago todo bien”... Y se endureció: “Si éste fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo toca y qué clase de vida lleva: es una pecadora”. El fariseo hacía del culto un privilegio reservado a la minoría observante (“Este pueblo me honra con los labios, pero su corazón está lejos de mí!” Mt 15,7/Is 29,13). No se daba cuenta que esto le impedía reconocer al me-

sías y amar al prójimo. “¿Ves esta mujer?” El maestro pide que la miremos con los ojos del corazón, tal y como él la ve: Una mujer que ama con su cuerpo, que tiene la humildad de reconocer que ha pecado mucho, que vive agradecidamente porque se siente muy querida, capaz de perder el decoro por amor, que no se conforma con los mínimos, que ama mucho más que aquello que nosotros regateamos. La mujer hace un culto del perdón y se goza en estimar al mesías como esposo único. Jesús la anima a pasar del sentimiento al seguimiento: “Tu fe te ha salvado. Vete n en paz?”. “El amor a Jesús y el perdón toman aquí otros nombres: la fe y la salvación; en Lucas estas dos parejas coinciden entre sí... Del pecado a la salvación y de la salvación a la vida cristiana. No hay que pensar que la paz esté solamente al final del camino, ya que el creyente camina en la paz ya restablecida” (Bovon, 559).

Ahora comprendemos cuál era la pregunta principal: ¿Quién es este que incluso perdoná pecados?” Al fijarnos en la persona de Jesús (qué piensa, cómo habla, qué hace y se deja hacer) se nos revela su corazón (su interioridad más profunda, su identidad escondida). Es el Hijo que nos muestra la cara del Padre. Sabiduría divina que habla con la autoridad que proviene de la defensa de los pequeños (“Simón, tengo algo que decirte. Dilo, maestro”). Jesús se inventa, entonces, la parábola de los dos deudores que lanza como un dardo para romper la cáscara de nuestros prejuicios. Las cantidades propuestas resultaban ridículas para los funcionarios públicos (que cobraban entre 2.500 y 10.000 denarios anuales) o para el gobernador Poncio Pilato (con un salario de 15.000 a 75.000). Jesús sabe adaptarse a los agricultores y pescadores judíos que lo escuchan (50-500 denarios/jornales eran del todo desmesura-

dos). Los sorprende diciendo que el amo “les perdonó a los dos la deuda” (*charizomai*, les hizo gracia). La pregunta no buscará quien perdió o ganó más, sino quién le tendrá más amor. De esta manera, Jesús pone a cada uno en su sitio y deja claro el resumen 1Jn 4,10 y 19: “él nos amó primero... Nosotros amamos, porque él nos amó antes”.

Antes de concluir, veamos la última pregunta pendiente: ¿Cómo podemos relacionar este evangelio con el corazón de María, de un modo que no sea puro alegorismo? Es evidente que se trata de una página de varones sacudidos y confrontados por la presencia de una mujer, que, en su pequeñez, es propuesta como bello ícono del corazón de Dios. En esta línea, es muy interesante el añadido que hace la liturgia de la perícopa Lc 8,1-3 sobre las mujeres discípulas de Jesús. Os invito a leer, por ej., la lectura feminista de I. Gómez Acebo 215-217: “Los primeros compases del texto nos presentan a Jesús viajando por pequeñas y grandes ciudades, pues tanto chicos como grandes le pueden escuchar. En este viaje le acompañan dos grupos que Lucas diferencia, los doce y las mujeres, lo que produce un paralelismo entre los sexos al que ya nos tiene acostumbrados... La primera afirmación sobre las mujeres es que han sido curadas de enfermedades y exorcismos. Para Bovón, estas curaciones suponen el equivalente a los relatos de vocación de los varones: siguieron al Maestro porque las sanó. Una sanación que supone un signo del Reino, pues libera a un grupo de mujeres oprimidas, en este caso por la enfermedad... No era normal que los rabinos aparecieran acompañados por mujeres... Todas ellas contribuían con sus bienes materiales a las necesidades del grupo, *diakoneo*, un verbo que tiene también el significado de servir a la mesa, pero aquí el contenido es mucho más amplio... A

partir de este momento, las mujeres se harán invisibles. Si nos son ahora presentadas es para preparar su papel en la crucifixión y la

Pascua: estuvieron junto a Jesús desde el principio y fueron testigos de los hechos más importantes de su vida”.

Quién puede negar que María es la primera de estas mujeres discípulas y ejemplares, la que mejor comulgó con el corazón de Jesús, la que transparenta en su corazón inmaculado el Reino de Dios?

3- EL REINO SE PARECE A LOS SAGRADOS CORAZONES

(Jaume Reynés Matas, MSSCC, Fiesta de los SS. CC. 2015 coincidiendo con Domingo XI del Tiempo Ordinario: Mc 4,26-34; Ef 3,8-19; Lc 2,51-52)

Después de la solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús y de la memoria obligatoria del Inmaculado Corazón de María, los MSSCC tenemos, además, la tradición de celebrarlos unidos en una fiesta de los Sagrados Corazones. Comentaremos el evangelio de este domingo desde la óptica de nuestra espiritualidad.

3.1. “El reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra” (Mc 4,26). En sentido propio, no es que el reino de Dios se parezca a un hombre, sino al poder del Dios del reino que hace crecer la semilla sembrada en tierra. Las palabras de Jesús nos remiten, pues, a las raicillas que crecen hacia el interior, y a la fuerza que la hace germinar desde el corazón que es la interioridad de cada persona. Cuando hablamos de “Sagrados Corazones”, también somos invitados a mirar “hacia adentro y hacia arriba”.

3.2. “Él duerme...; la semilla va creciendo, sin que él sepa cómo” (4,27). M. Navarro hace notar que “la imagen recuerda de inmediato el vientre gestante de una mujer... En la mentalidad semítica la potencialidad se encuentra en la semilla, propia del principio masculino”. En esta fiesta de “la Alianza del Corazón de Jesús en el Corazón de su Madre”, me parece oportuno remitirnos a lo que es “Primero”, según san Juan, y que nuestras Reglas llaman el “Principio Dinámico”. Marcos recoge “la parábola de la semilla que crece por sí sola” (lo importante es el Amor de Dios que actúa, incluso cuando dormimos o nos ocupamos en otras tareas). Subraya lo que probablemente era la lección de la parábola del sembrador en boca de Jesús (“¡No dejen de sembrar, que siempre se recoge algún fruto!” Mc 4,8) y que luego la catequesis de la comunidad alegorizó insistiendo en

nuestra respuesta (“¿Cómo está preparado tu terreno?” cfr Mc 4,14-20). Marcos apela de tal manera a la confianza en Dios (“¡Sagrado Corazón de Jesús, en vos confío!”) que los otros evangelistas prefirieron omitir esta parábola por miedo al exceso.

3.3. “Dijo también: ¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? Con un grano de mostaza... la semilla más pequeña, pero después echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden cobijarse y anidar en ellas” (4, 30-32). Parábola que nos recuerda aquella otra sentencia que se ha relacionado con el Sagrado Corazón: “Aprended de mí que soy manso/tolerante y humilde de corazón y encontrarán descanso para su vida” (Mt 11,29). El maestro nos invita a la “humildad” (del latín “humilitas” y ésta de “humus”, la capa más fértil de la tierra) para crecer y encontrar reposo. A una total confianza que se basa en la aceptación de nuestra pequeñez y en la experiencia de su Amor que nos da refugio.

3.4. “La gracia de anunciar a los gentiles la riqueza insosnable que es Cristo” (Efesios 3,8 otra de las lecturas características de esta fiesta, y la relaciono como decía el P. Joaquim Rosselló, nuestro fundador: la espiritualidad del Corazón de Jesús es “el tesoro escondido en el campo de la Iglesia”). Este es el “Evangelio” para la escuela paulina: La manifestación del “misterio escondido, el designio eterno”. “De los tesoros de su gloria, os conceda por medio de su Espíritu robusteceros en lo profundo de vuestro ser, que Cristo habite por la fe en vuestros corazones, que el amor sea vuestra raíz y vuestro cimiento”. Volvemos al principio: El Reino de Dios se parece a los Corazones de Jesús y su Madre, estamos enraizados y cimentados en el amor. El amor cristiano (que

trasciende toda filosofía) sin exclusiones, para todos los pueblos y todas las personas y que puede llevarnos a “la plenitud total”. El Papa Francisco ha resumido “la riqueza insosnable” del Corazón de Cristo en el Jubileo (Año de júbilo, de gracia y perdón) de la Misericordia, que empezaremos el 8 de Diciembre, 50 aniversario de la conclusión del concilio Vaticano II:

“En este Jubileo dejémonos sorprender por Dios. Él nunca se cansa de destrabar la puerta de su corazón para repetir que nos ama y quiere compartir con nosotros su vida. La Iglesia siente la urgencia de anunciar la misericordia de Dios. Ella sabe que la primera tarea, sobre todo en un momento como el nuestro, lleno de grandes esperanzas y fuertes contradicciones, es la de introducir a todos en el misterio de la misericordia de Dios, contemplando el rostro de Cristo. La Iglesia está llamada a ser el primer testigo veraz de la misericordia, profesándola y viviéndola como el centro de la Revelación de Jesucristo. Desde el corazón de la Trinidad, desde la intimidad más profunda del misterio de Dios, brota y corre sin parar el gran río de la misericordia. Esta fuente nunca podrá agotarse, sin importar cuántos sean los que a ella se acerquen. Cada vez que alguien tendrá necesidad podrá venir a ella, porque la misericordia de Dios no tiene fin. Es tan insosnable la profundidad del misterio que encierra, tan inagotable la riqueza que de ella proviene” (Misericordiae Vultus, 25).

3.5. “Todo se lo exponía (Jesús a la gente) con paráolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado” (Mc 4,34). El deseo del papa de actualizar esta Buena Noticia ha provocado tensiones en la Iglesia porque remueve posiciones que se daban por inamovibles. Como “María conser-

vaba y meditaba en su corazón” lo que no entendía. Así la espiritualidad del corazón –que es un “carisma”, “gracia o don concedido a algunos para ejercer un servicio a la comunidad”- puede ayudarnos a entender las dimensiones insospechadas del Amor de Dios.

4- DEJA, JESÚS, QUE NOS ACERQUEMOS A TU CORAZÓN

**(Emilio Velado Triviño, MSSCC.-
Fiesta de los Sagrados Corazones: Ez
34,11-16; Sal 23; Rom 5,5-11; Lc 15,3-7)**

De entre las "fotografías" de Dios que encontramos en el álbum de la Biblia, la del Pastor es, sin duda una de las más hermosas y entrañables.

Al mirarla de cerca descubrimos en ella la solicitud de Alguien que nos cuida con absoluta dedicación, que nos conduce por las cañadas a veces oscuras de la vida, que nos alimenta en los mejores pastos, que nos hace reposar de nuestras fatigas, que nos reúne cuando nos dispersamos... Alguien cuya presencia nos acompaña y nos da seguridad.

Pero, ¿cómo podemos saber que Dios nos ama realmente así? ¿Quién nos dice que todo eso no son sólo un montón de ideas bonitas? ¿Quién nos asegura que Dios no está allí lejos, en su cielo, sin preocuparse gran cosa de lo que pueda sucedernos en esta tierra?

Pues bien. Que el amor de Dios no tiene nada de abstracto ni se queda en buenas palabras; que es un amor fiel y tremadamente concreto, tan

concreto que se ha hecho carne en un hombre como nosotros y late en un corazón como el nuestro... Todo eso, nos lo demuestra Jesús. Jesús es ese Buen Pastor que da la vida por nosotros y nos busca si nos perdemos. Él es la fotografía viva del amor que Dios nos tiene. Por eso celebramos esta fiesta.

Hoy contemplamos a Jesús en el misterio de su Corazón, no porque nos olvidemos de sus manos, siempre tendidas hacia donde había una necesidad, ni de sus pies que recorrieron tantos caminos anunciando la buena noticia, ni de sus ojos llenos de compasión frente a cualquier miseria humana, ni de sus labios, abiertos para pronunciar palabras de ánimo y aliento ... sino porque en todos ellos: en sus manos, en sus pies, en sus ojos, en sus labios...latió un corazón lleno de misericordia para con todos.

Hoy queremos aprender de ese Corazón porque en él descubrimos la altura, la anchura y la profundidad del amor de Dios. Gracias a él sabemos que Dios no es el Dios lejano que se ha olvidado de nosotros. Tampoco es un policía que nos vigila desde arriba, con la porra dispuesta a golpear, ni el juez que espera ansioso el momento de pasar cuentas. No es un Dios terrible ni vengativo, sino rico en clemencia y en piedad, lento a la cólera y siempre dispuesto a perdonar.

A ese Corazón "pacífico y humilde" nos queremos acercar hoy con nuestros agobios y fatigas, como quien se acerca a una fuente que sacia la sed para siempre. Pero no queremos ir solos:

Deja, Jesús, que nos acerquemos a tu Corazón junto con los más desfavorecidos de nuestro mundo. Con aquellos que están cansados de tanta guerra, de tanta miseria, de tanta opresión. Deja que vengamos a ti con los que andan agobiados por el paro o la falta de perspectivas; por la enfermedad o la depresión; por la droga o el alcohol. Que podamos presentarnos a ti con los que viven la angustia de la soledad, con los refugiados y emigrantes, con las víctimas de la injusticia...

Haz que resuenen en nuestro corazón sus sufrimientos y danos oídos para escuchar sus quejas y su clamor.

Deja, Jesús, que nos acerquemos a tu Corazón junto con todos aquellos que dedican algo de su tiempo y su energía a los demás. Permítanos ir hacia ti con los voluntarios, con los miembros de las ONG, con los misioneros y misioneras, con los que luchan por un mañana más justo y más humano, con tanta gente buena y anónima que fermenta la masa de este mundo.

Y abre nuestro corazón a la solidaridad hasta que se ensanche como el tuyo y se llene de ternura y de misericordia entrañable para

quienes están tirados al borde del camino.

Deja, Jesús, que vayamos a tu Corazón junto con nuestros jóvenes: a veces tan frágiles y tan indefensos; tan desorientados y manipulados; tan contradictorios y desconcertantes; pero a la vez tan generosos y llenos de vida; tan preñados de semillas de futuro, de ilusiones por estrenar, de proyectos que realizar...

Ayúdanos a abrirles caminos, a acompañarles por sendas de esperanza, a persuadirles de que el mañana puede ser mejor... y rejuvenece nuestro corazón para saber descubrir que tú estas realizando siempre cosas nuevas.

Deja, Jesús, que nos cerquemos a tu Corazón con las familias que viven en dificultad, con las mujeres maltratadas, con los niños explotados, con los ancianos que no tienen quien se ocupe de ellos, con los que no han tenido suerte en la vida...

Y danos un corazón como el tuyo, profundo como un mar de amor, ancho como una mesa donde quepan todos, capaz de hacer sitio a aquellos que no acaban de encontrar su lugar en este mundo.

Trasplanta, Señor, nuestro corazón. Danos un corazón de discípulos como el de María, capaz de escuchar tu Palabra y ponerla en práctica. Un corazón limpio que mire las cosas con los ojos de Dios. Un corazón fuerte y fiel que pueda estar al lado de los que sufren, como supo estar el suyo junto a tu cruz, en el momento en el que tu amor llegaba hasta el extremo. Danos, Señor, un corazón nuevo.

TRES HOMILIES SOBRE ELS SAGRATS CORS DE JESÚS I MARIA

(Manuel Soler i Palà, MSSCC.- La Real, 19/06/81)

INTRODUCCIÓ

Parlar del cor de Jesús i del cor de Maria equival a parlar de l'amor de Jesús i la seva Mare.

El cor és un símbol. Un símbol que entra contínuament en les nostres converses. Parlam d'un cor obert als altres, d'un cor sincer, d'un cor adolorit, enamorat, etc.

És, doncs, un símbol de l'amor humà. Però no només perquè hem convingut que fos així, com quan ens posem d'acord que una cadira es digui cadira. No.

El cor és un símbol molt adequat perquè aquest membre (òrgan) batega fortalement quan ens emociona algun fet, o quan estimem un familiar, un amic, un fill, l'espòs/l'esposa.

Déu es va fer home i Jesús, com tots els homes (tothom), va tenir un cor que va bategar d'emoció, d'entrega. Vet aquí perquè parlar del cor de Jesús serà vàlid sempre, tant com parlar de l'amor gojós, adolorit de Crist.

I el mateix podríem dir de Maria, ja que ella és com un eco dels afectes que tingué el seu fill.

1- EL COR DE DÉU

1.1.- Déu estima

Parlar del cor de Déu resulta una mica estrany. Déu és invisible, és esperit. És ver. Tanmateix basta obrir la Bíblia per adonar-nos que parla dels afectes de Déu envers els homes (la humanitat). Encara que sigui d'una manera de dir podem, doncs, parlar del cor de Déu. Com també ens referim al braç de Déu per al·ludir al seu poder i, en rigor, no ho hauríem de fer. És que si no ens volem condemnar al silenci, no ens queda més remei que parlar de Déu amb les nostres idees i maneres.

Un obstacle hem d'eliminar abans de tot. És el de pensar en Déu com un Ésser terrible, sempre a punt de castigar, solitari, enemic dels homes (la humanitat), desinteressat per les angoixes nostres, un Déu disposat sempre a condemnar, al qual convé aplacar amb sang i dolor. Tots patim un poc d'aquesta visió. Estam sempre a punt de donar crèdit a la por, però ens costa de donar-lo al perdó, a la generositat, a la grandesa d'ànim. Tal volta perquè ens imaginam a Déu amb els nostres sentiments, però amb una dosi molt més gran de poder.

No ha de ser aquesta la nostra actitud davant Déu, sinó ben altra. I amb això no es vol dir que estigui fora de lloc una vigilància sobre el nostre comportament. Ni que la nostra vida no pugui desembocar en el fracàs. Ni que la Paraula de Déu faci referència a un Déu just. Tot això és una realitat i s'ha d'acceptar, tenir-ho en compte. Però sempre interpretant-ho a la llum d'una imatge de Déu que vessa amor per als homes (la humanitat) fins al punt d'entregar el seu Fill a la Creu i voler-lo amb el cor traspassat per tal que no quedi cap dubte que aquest cor humà -el mirall més fide de cor de Jesús- està disponible

fins a l'extrem.

Déu és amor, ens dirà St. Joan, però crec que no en feim el cas que toca, d'aquesta afirmació -Bona Nova-. Potser en aquest aspecte els salmistes i profetes de l'Antic Testament ens podrien donar una lliçó. Quan es trobaven en situacions penoses o bé de gran goig, apel·laven a la tendresa de Déu, a la seva misericòrdia (o "emocions", que sembla corresponder millor al text hebreu). Vegeu Ps. 25,6; 51,3; 103,2.4

I els Profetes, quan han de parlar de l'amor de Déu, el comparen a les persones que tenen com un instant d'amor inesgotable. El comparen a

- a) Un PARE. Talment un pare ple d'afecte i de sol·licitud es preocupa pel seu fill, així Déu, pel seu poble. "Quan Israel era un a.lot jo el vaig estimar i vaig cridar el meu fill d'Egipte(....) Els atreia amb llaços d'amor i era per a ells com qui alça un nin contra la galta, m'incliava cap a ell per donar-li menjar" (Os. 1,11 ss).
- b) Una MARE. La sol·licitud agafa de vegades uns matisos més tendres, de manera que els profetes no dubten de comparar Déu amb la mare. "Pot oblidar una mare el seu nin de pit, deixar d'estimar el fill de les entranyes?

Doncs encara que ella l'arribés a oblidar, jo no t'oblidaré” (Is. 49,15).

- c) Un ESPÒS. L'amor de Déu, apassionat, més fort que la mort, també és comparat al d'un espòs envers la seva esposa. “Jo et casaré amb mi eternament, i et casaré amb mi segons la justícia i el dret en l'afecte i l'amor; et casaré amb mi en la fidelitat i tu coneixeràs el Senyor” (Os 2,21 ss)

Comparacions d'acents i matisos diversos. L'amor de Déu adquiereix tanta de penitut que per expressar-lo s'ha de recórrer a tots aquests aspectes complementaris. A la sol·licitud del pare, la tendresa de la mare, l'apassionament de l'espòs.

I encara podríem continuar citant altres comparacions bíbliques: el pastor, el rei, etc.

1.2.- Seriositat de l'amor de Déu

Si de veritat ens creim aquesta paraula de Déu revelada mitjançant els Profetes, ja no podrem tractarlo com una piràmide majestuosa: ple de grandesa....i d'insensibilitat. També haurem de revisar allò que diuen els savis que Déu és impassible, insensible, invulnerable. L'amor no és així. Aquestes són qualitats del desert o de la muntanya, però no les d'un cor que bull d'emocions.

Amb tota bona intenció de vegades es vol engrandir Déu, tot allunyant-lo del món, fent-lo insensible, despreocupat de tot en el seu castell impenetrable. I de fet així s'aconsegueix el contrari. se'l fa més petit. Perquè valen més el sentiment i l'affecte que la majestuositat insensible de les galàxies.

Déu no és insensible. Si ho fos, per res no l'interesaria que nosaltres l'estimàssim o no. Tanmateix, tancat en la seva torre no quedaria afectat per res ni per ningú. Això vo dir que el nostre amor o desamor l'affecten. I com

tot ésser sensible, quan es veu menyspread en la seva tendresa, s'enfada. Hi ha expressions que ho volen donar entendre, a la Bíblia. I encara que no s'hagin de prendre (agafar) literalment, alguna cosa volen dir. Per exemple que l'amor de Déu a l'home, al món és fort i seriós. Rebujar-lo no el deixa indiferent. Provoqua la seva ira i la seva gelosia.

Els textos que parlen de la càlera de Déu no es poden amagar. I estam al·legant en favor de la seriositat del seu amor. Si no fos així tindriem un ídol de fusta, sense gens d'entitat, inservible, un engany. O bé el nostre Déu quedaria convertit amb un avi bonàs, incapàc d'enfadarse per debilitat de caràcter. Déu no és un tros de fusta, ni un débil. No li és igual que se l'accepti o no. Passa, però, que la ira, si hom continua estimant, es converteix en dolor. No n'heu fet mai l'experiència? Estimau profundament, sincerament qualcú. Si ell us dona l'esquena no us serà igual. Es mesclaran un sentiment de ràbia i d'amor no correspost que té com a resultat el dolor.

Arribats a aquest punt hem de parlar del dolor de Déu enfront del pecat de l'home (humà). És comprensible. Hem parlat de l'amor i el dolor no és sinó l'altra cara de la moneda. Perquè quan un estima, s'obre a l'altre, queda indefens... i l'altre se pot aprofitar d'ell simulant amor o deixant-lo de banda. Per molt poderós que hom sigui hi ha una cosa a la qual no es pot obligar: ser correspost en l'amor. Ni Déu mateix pot aconseguir això. D'aquí que ell sofresqui en ser despectat.

També trobam expressions bíbliques en aquest to. “Efraïm és el meu fill. Cada vegada que el maleesc em record d'ell i per això el meu cor es destrossa” (Jer. 31,20). La càlera i la tendresa donen com resultat el dolor. “Per un instant et vaig abandonar, però en el meu gran amor et torn a cridar. En un atac de cò-

lera vaig amagar per un instant el meu rostre de tu, però t'estim amb compassió eterna” (Is 54,7 ss)

1.3.- Creure en l'amor de Déu

Malgrat les expressions i les comparances, hi ha cristians que en el fons no arriben a creure en l'amor tendre de Déu. Pensen que Déu és Déu sobretot perquè és poderós no neguen que també és Pare, que el seu cor vessa afecte, que en Jesús ofereix un cor humil i mansuet. Però...continua essent totpoderós. Per més que somrigui i aparenti bones maneres, té el bastó de l'omnipotència sempre a punt. Quan ens negam a les formes amables, recorre al poder.

És llastimós. Perquè en el fons creim que el que Jesús ha dit d'estimar els enemics, pregar pels perseguidors i fer el bé als qui ens odien, Déu no ho compeix. Perquè de res no ha servit que Crist -mirall de Pare- morís dalt d'una Creu indefens i acollidor fins a mantenir els braços oberts. Perquè no hem sabut comprendre que el poder de Déu es canalitza cap a la misericòrdia: és poderosament misericordiós.

Una actitud així ha de resutar una humiliació per a Déu. Trobar-lo en la por, en la tempesta, en el càstig... quan ha fet tot el possible per fer-se trobadís a l'estable de Betlem fet infant, o sobre la Creu amb el cor traspasat, o damunt l'altar en un tros de pa que es menja. Anam a l'encontre de Déu Pare espantats, esperant una bufetada. Una humiliació, un fracàs, per a Déu.

Es dirà: però Jesucrist es refereix al judici i a l'infern. Sí, però hem de llegir-lo a la llum de St. Joan. Jesús ha vingut per salvar i no per condemnar. Cadascú es judica a si mateix. Quan les paràboles parlent de botxins, foc i crujir de dents, es tracta d'una constatació, no d'un càstig. Déu constata que

l'home (és un humà) s'ha fet desgraciat, que malgrat tot no ha volgut agafar la mà que se li oferia. I ha quedat tot sol. Déu ha de reconèixer que hom s'ha col·locat fora de tot perdó i amor. No retira el seu perdó, sinó que aquest no ha tingut efecte en nosaltres. La seva flama no ha pres en el nostre cor. I un cor apagat és terrible, és el gran fracàs. L'infern. N'hi ha prou de constatar-ho.

Tant és així que ni tan sols hem de demanar-ne perdó a Déu. Basta que acceptem el perdó que ens ofereix. És com un captaire. Déu, en Crist, demana que se'l deixi entrar. “Mira, que soc a la porta trucant: si algú m'escolta i m'obre, entraré a casa seva i soparem junts”. Déu que toca a la porta! O que demana aigua (com a la Samaritana). O que prega de ser convidat, allotjat a una casa (com a Zaqueu).

Hi ha tema per meditar i canviar la nostra imatge de Déu. Pensem-ho en profunditat. Déu estima, no és insensible, queda afectat per la nostra resposta, demana ser estimat. És la cosa que més desitja. I l'única que no pot aconseguir tot i el seu poder.

2- EL COR DE JESÚS

2.1.- El poder de Déu no és com l'imaginam

Si volem desarmar una persona enrabiada i aggressiva, hi ha un camí que sol tenir èxit. Digau-li que estau a la seva disposició, oferiu-vos per ajudar-la en allò que us sigui possible. Segurament aquesta adversària no sabrà com reaccionar. Desapareixarà humiliada, confosa, o bé es posarà de part vostra.

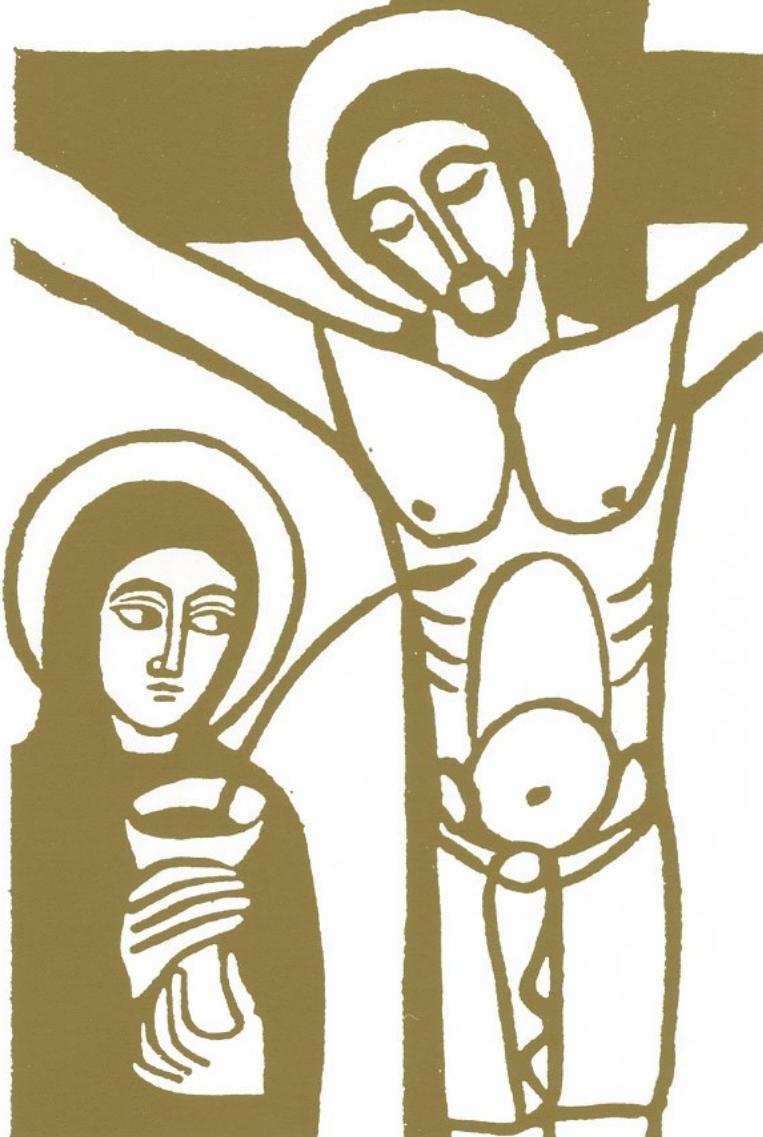
Aquest era el consell que donava Jesús. Et demanen la túnica? Dona-li'n dues. Et pega a una galta? Ofereix-li l'altra. No ens facem ara problema de si això s'ha d'entendre tal com

sona. Ens interessa descobrir l'actitud que s'amaga darrera d'aquestes exhortacions. L'actitud de tornar bé enllloc del mal i així "obligar" l'adversària a fer-nos amistat.

Exactament això és el que passa en la crucifixió de Jesús. El volen matar? No fuig. El martiritzen a cops de martell? Els perdone perquè no saben el que fan. Ell es posa, doncs, a les mans de l'home (humanitat) i de la història. Talment un anyell a l'escorxador, recorden les profecies. I Déu Pare no hi intervé violentament per tal d'evitar el crim més gros de la humanitat. També Ell, com Jesús, és en les mans dels homes (humanes).

Déu i el seu Fill són vulnerables fins a l'extrem que a Jesús se li pot travessar el Cor amb una llançada. Si és així hauríem d'anar molt alerta a lamentar-nos de les injustícies del món, del sofriment dels innocents pensant: per què Déu no hi posa remei? Una altra vegada ens imaginariem Déu com un robot poderosíssim que fa el que vol només amb un desig. Déu té aquest poder, sens dubte, però una vegada i una altra demostra que es vol comportar d'una manera ben diferent. Ell no impedeix les accions humanes ni hi interfereix, encara que aquestes duguin a terme els delictes més terribles. Ben al contrari, Ell n'és la víctima. S'entrega, es fa disponible. Si més no són els homes (les persones) qui han d'evitar els seus crims. I Déu els ho demana. Davant un nin que mor de fam no és doncs lícit de dir: Per què no hi intervé Déu? Més aviat ens cal pensar: com és que som tan egoistes i no sabem compartir els dons de Déu?

Podria ser d'una altra manera, sí, però Déu ha vogut manifestar-se dèbil, petit i entregat. Com una víctima. I no sense motiu. Així ens podem acostar a aquest Deú amb plena i total confiança, així ens hem de responsabilitzar dels germans, així podem ser atrets per

l'amor i no per la força. I després de tot ¿no és més meravellosa la potència desconcertant d'un Déu que no s'ha d'aferrar als seus títols i privilegis, sinó que és tan poderós que es pot fer extraordinàriament indigent, i així apropar-se al cor dels homes (humà)?

Només els qui estan segurs de la seva personalitat i dignitat són capaços de renunciar als privilegis, càrrecs i honors. En canvi els qui es veuen petits no tindran mai el coratge de desfer-se dels vestits que els atorguen més solemnitat, s'aferraran a la poltrona aconseguida. Com hem de revisar una vegada i una altra la imatge que ens feim de Déu! No ens arribam a convèncer que es manifesta dèbil, proper i que això no és una aparença, sinó precisament la seva manera i garantia de ser totpoderós.

2.2.- La debilitat de Jesús

La manera com se'ns ofereix Jesús és ben eloquent i confirma tot el que hem dit. Les més populars i esteses imatges de Jesús són: a) la del seu naixement en una cova, b) la de la seva mort en la Creu del Calvari i c) la que celebram els creients dia a dia, la d'un tros de pa compartit. Val la pena d'aturar-nos-hi una mica, puix gràcies a aquestes representacions se'ns fan transparents l'actitud i el sentiment més íntim, el cor, de Jesús.

A) UN INFANT. Déu fet un infant. És la fotografia adequada, la il·lustració més exacta de la debilitat de Déu, que Crist no coacciona, sinó que ofereix. Un nin està sotmès completament a la voluntat, fins i tot, al caprichi de l'adult. Res més entregat i indefens que un nin. Per més que se'l torturi, ell mai no tornarà mal per mal. Somriurà, plorarà, morirà, però és incapàc de fer mal a ningú.

Però també és ver que un nin transtorna tota l'existència de l'adult que l'estima i se'n fa responsable. Un nin no fa mal, però si se l'accepta esdevé una exigència contínua. No se'l pot oblidar. S'estableix una relació amb ell que marca per sempre més la vida de qui respon a la seva entrega amb entrega.

Així Jesucrist. És possible de no deixar-li una casa per nèixer, com els veïns de Betlem. No protesta, veurà la llum a una cova. Però compromet al qui l'accepta fins al fons. Josep i Maria ja no se'n podran desfer. Jesús representarà un trasblasament en la seva vida. Talment en el creient. Hom pot caminar deixant Jesús al marge, però el que se li acosta i escolta el seu missatge quedarà presoner de les seves exigències.

B) UN CONDEMNAT. L'altra cara de Jesús és ben diferent i ben semblant alhora. Diferent perquè han passat trenta anys i motes d'amargueses. Al final, una terrible injustí-

cia pesa sobre les espatlles de Jesús. Condemnat a la Creu.

Semblant perquè continua essent tan dèbil com abans: mans i peus clavats, víctima per apaivagar la venjança d'uns i el temor dels altres. Entre dos lladres.

Isaïes segles abans ja va escriure el sentit que tenia la Creu: "ell suportà els nostres sofrimentts i aguantà els nostres dolors (...) va ser traspassat per les nostres rebelions, capolat pels nostres crims(...) Maltractat, s'humi利亚 i no obria la boca, com anyell portat a l'escorxador, com ovella davant l'esquilador emmudia i no obria la boca" (Is 53, 4ss)

A un crucificat se li poden fer totes les injustícies i bebes perquè no es por defensar. Déu és crucificat en Jesucrist. És la prova que no vol fer mal a ningú, que s'hi sotmet i que tanca la boca. A la Creu hom no té cap motiu per anar-hi amb por. Només s'hi pot acostar amb amor i dolor. Davant un cor que és traspassat per una llança i vessa les darreres gotes de sang i d'aigua que li resten, només hi ha lloc per l'amor i pel dolor.

C) UN TROS DE PA. Tan bo com un tros de pa, diem. Doncs així es comporta Jesucrist. El seu desig de donació total el duu a inventar aquest darrer recurs de fer-se pa per tal de poder ser menjat i compartit.

Si algun símbol està capacitat per evocar el servei, la senzillesa, l'entrega, la bondat,... aquest és el pa. Amb (D') un tros de pa es pot fer el que es vol. Tirar-lo a terra, no prestar-li gens d'atenció, trepitjar-lo, menjar-lo. Tot és possible. Jesús ha vogut ser contingut en el pa.

El cor de Jesús és mansuet, humil, servicial, amorós. Hom el pot deixar de banda i mirar a una altra costa. No s'ha d'aguantar a des-

grat. És un tros de pa que s'ofereix com aliment per enrobustir l'ànima i vèncer la soledat. I quan algú connecta amb aquest cor difícilment podrà ignorar-lo. Però si no li vol fer cas, llavors -com el pa- no protesta ni obliga. Senzillament espera i sofreix.

2.3.- L'amor i la llei

Arribats a aquest punt hom haurà notat que la religió de Crist és ben diferent de les religions paganes. En aquestes sempre es troba un déu poderosíssim al cap damunt, que castiga, que vigila els homes (la gent) que li han de donar culte per defugir les conseqüències que es derivarien d'ignorar-lo. Per tant, la Llei -acomplir a la lletra el que està ordenat- i el culte -ofrir-li sacrificis- són elements bàsics a l'home religiós.

El Déu de Jesucrist, hem dit, que no es mostrava totpoderós, sinó dèbil, entregat, servicial, desitjós d'estimar. No castiga, sinó que, si de cas, declara que un s'ha castigat a si mateix tancant-se en la soedat de pecat, que sempre és egoisme. El Déu de Jesucrist tampoc no posa la base de la religió en honrar-lo a ell, sinó que l'amor al germà és amor a Déu i viceversa. Això és el més important. De manera que el culte i la llei també s'han de mirar des d'aquesta nova perspectiva.

Aquesta religió desconcerta, sense dubte. Jesucrist fa com aquell savi, Copèrnic, que va canviar la manera d'entendre el món dels astres. Tothom pensava que la terra era el centre entorn del qual giraven els astres i el sol. I que les estrelles i els planetes estaven en funció de la terra. Ell descobreix que no. La terra és un planeta que gira entorn de sol. És a dir, es produeix una revolució, es gira a l'inrevés la visió de l'univers. No en són el centre, sinó que giren entorn d'un altre centre.

Jesucrist ve a fer quelcom de sembant. Ens diu que la religió no gira, almenys en exclusiva, entorn a Déu: com reconciliar-se amb Ell, com agradar-lo, etc. La religió, és la seva resposta, gira entorn del germà i el proïsme és la millor drecera per arribar a Déu. Tot el que es fa a l'altre es fa a Déu. Si vols estimar Déu que és invisible, estima el germà que pots veure. Al final de la vida l'Evangeli diu que se'ns examinarà d'amor, i amor efectiu: si hem donat menjar al famolenc; vestit, al qui anava nu, si hem anat a visitar el pres... Una religió desconcertant, però la predicada per Jesús.

I en concret hem de tenir present el paper de la llei i del culte en la fe. Després de contemplar l'amor, el dolor de Déu, l'entrega de Jesús i la seva debilitat, seria una contradicció perdre-ho tot de vista i immolar el nostre cor a la llei i al culte.. Llei i culte tenen un sentit, però el perden quan esdevenen un mer compliment que tranquil·litza la consciència.

El poble jueu pensava que les lleis eren quasi un dictat de Déu en persona. I clar, poc a poc, la lletra de la Llei es va anant fent una cosa sagrada. Ser piadós equivalia a saber tots els racons de la llei i compir-los. Sens dubte que ningú no la podia posar en qüestió: l'haguessin tractat de blasfem.

Doncs bé, Jesús no hi està d'acord. Moltes de les discussions que trobam als Evangelis tenen aquí el seu origen. Jesús accepta una llei intocable: estimar Déu amb tot el cor i el proïsme com un mateix. D'això es deriva qualsevol altre manament. Quan un precepte no arreli en aquest terreny de l'amor, serà una norma davant la qual un és més o menys lliure, segons les circumstàncies. És clar que això era com una bomba al si d'aquella societat. I possiblement fou el que el dugué a la mort.

Les lleis de la puresa virtual, les de guardar els dissabtes i ...tantes d'altres cauen quan està en joc l'amor. Per això ell cura malalts en dissabte, per això escandalitza dinant amb pecadors (cosa prohibida). Per damunt de tot hi ha la dignitat de l'home (humana). I Déu és honrat quan s'estima i s'honora l'home (la persona). No s'ha de fer passar la llei sobre del proïsme, sinó al revés. El dissabte és per a l'home (gent) i no l'home per al dissabte.

I respecte del culte Jesús segueix la tradició dels profetes. El culte que agrada a Déu és la justícia, l'ajut a l'orfe, a l'estrange i a la viuda. De res no serveix tranquil·litzar-se la consciència anant al temple si en la religió no es fan entrar els germans.

Crec que aquestes reflexions fonamentades en la Paraula de Déu ens poden desconcertar una mica. Tal volta duim anys i més anys intentant ser bons cristians, però no hem arribat a entendre, amb el cap i encara més (menys) amb els fets, el bessó del que significa ser cristians.

L'amor de Déu fet carn en Jesús i simbolitzat amb encert en el seu cor ens pot ajudar a tenir present que Déu no és poderós com ens l'imaginam. És poderós en la seva debilitat. Per això Crist s'ofereix com un nin, un crucificat, un tros de pa. Per això nosaltres no sacrificam el nostre cor a una llei freda, sinó a un amor amb dos vessants que es confonen: Déu i els germans (el proïsme).

3- EL COR DE MARIA

3.1.- Maria, la dona gratuïta i senzilla

Hem parlat del cor de Déu Pare, del qual procedim i que al final de la jornada ens espera amb els braços oberts. També d'aquest Déu fet company de viatge en Jesucrist. I podem referir-nos al cor de Maria, que hi juga el paper de Mare.

De vegades algú es demana: exactament, quina funció té Maria en l'Església? I en la nostra fe? Podríem prescindir d'ella i continuar-nos dient cristians? Sense la Mare de Déu l'Evangeli continuaria essent una Bona Notícia de salvació i Déu es podria revelar en Jesucrist encara que en deixàssim Maria al marge.

Però, us heu fixat que les coses gratuïtes, que podrien no existir, són molt sovint les que donen més sentit a la vida? Per exemple, podríem existir encara que tinguéssim el cor tancat a tothom qui ens enrevolta. Hi podria haver matrimoni sense amor, vida sense poesia; però ens hi faltaria el sentit, la bellesa que ens fa agradable i humà el nostre existir.

Doncs així passaria en el nostre cristianisme sense Maria. Li faltaria l'aspecte delicat, femení, desinteressat, que ella atorga a la nostra fe. Viuríem una religió sense l'escafó humana que va ser present també als inicis del cristianisme, enmig dels Apòstols. Però, de fet, no és així. La Mare de Déu també té un paper important per a nosaltres. Una mica silenciós, com sempre va ser ella, però benèfic i exemplar.

En parlar de Maria no es pot oblidar [Això ens duu a no oblidar] que ella va ser una dona senzillla, de poble, que en aparença va fer una vida del tot normal. Va recórrer les etapes que feien les dones del seu temps: al·lota, promesa amb Josep, esposa, Mare. Preocu-

pada pell seu Fill, adolorida terriblement en quedar sola i, encara més, en assistir a la crucifixió (de Jesús, el seu Fill).

Algunes poques paraules de l'Evangeli ens donen la pista per considerar Maria realista i ben integrada en els costums del poble. Té parents a qui visita i ajuda (la cosina Isabel [Elisabet]), assisteix a unes noces a Canà, és discreta per no aparèixer en un lloc central durant la vida de Jesús, sinó a la seva ombra.

La seva imatge real, doncs, és més a prop d'una al·lota senzilla, sense relleu, acostumada a l'austeritat, que no al luxe de certes pintures. Aquestes sovint la transformen en una rica senyora, vestida amb mantells preciosos. O en fan una dona mística que només amb el cos vivia en aquest món, però abstrata amb altres pensaments.

Però Maria té una gran riquesa perquè mostra un cor disponible, sempre a punt de respondre al que Déu li demana. Té un cor solidari. Es preocupa dels qui l'enrevolten, dels qui viuen humiliats. Té un cor adolorit. Va haver de viure de fe i contemplar l'espectacle del Calvari. Per tot això nosaltres, que ens consideram fills seus, intentam modelar el nostre cor a la mida del seu.

3.2.- Un cor disponible

De Maria es pot dir, amb tota veritat, que és el lloc on es troben Déu i la humanitat. Quan Déu surt del seu misteri i es fa visible en Jesús, és rebut en el si de Maria de Natzaret. Això és important per a nosaltres, creients, que caminam amb la mirada fixa en el que deim Història de la Salvació, o actuació de Déu entre els homes (la humanitat).

Però no es va tractar tan sols d'un fet biològic. Com si ella hagués estat al marge del que representava l'Encarnació de Déu. Sabem que hi va estar totalment d'acord. Que, com

ja deien els Primers Sants Pares de l'Església, primer va concebre Déu en el cor que en les seves entranyes.

Hem sentit a parlar moltes vegades de l'Anunciació. Doncs bé, l'Anunciació és, per part de Déu, la proposta de ser Mare de Jesús a una dona. I per part de Maria, l'acceptació, el sí sense condicions. "Que es faci en mi segons la vostra voluntat", respon al missatger. Anunciació, doncs, és igual que una proclamació de disponibilitat i d'obertura a Déu. Fins al punt que ja no sabem gairebé on acaba la voluntat de Maria i on comença la de Déu.

Maria va ser sorpresa per la proposta del missatger. Com és possible que jo sigui Mare? Ho reflexiona i ho demana. Déu sorprèn, en efecte, una vegada més. Com ho va fer a Moisès mentre caminava pel desert, o com ho feia als profetes que no havien pensat mai a parlar en nom de Déu, o com foren sorpresos els mateixos apòstols dalt de la barca o darrere la taula de cobrar imposts. Ell queda sempre més enllà de les nostres planificacions. Però n'hi ha que hi responen negativament. Volen seguir la direcció que havien preparat i basta. Maria es va entregar totalment. Digué que sí a tot el que passàs en el futur, encara que no ho pogués calibrar tot des del primer moment.

Maria disponibe. És també la virtut que hi ha en el fons de la seva maternitat. Perquè ella fou Mare amb tota plenitud. No va oferir només el seu si perquè hi tengués lloc l'Encarnació, sinó que també ho feu amb llibertat total. I ja sabem que ningú més disponible, a punt de donar una mà, que una mare, que ho és amb tota voluntat i responsabilitat. Ella sap acollir, ser calorosa (càlida), comunicar les energies que se li demanen.

Més encara, els altres ídols o privilegis amb els quals coneixem la Mare de Déu també tenen la funció d'indicar la disponibilitat de Maria des de diversos aspectes. Parlam d'Immaculada Concepció, és a dir, que Déu pren possessió plena de l'ésser de Maria. I per tant no hi ha lloc per l'egoisme ni per l'estretor de mires. Ella està disponible amb totes les seves forces, perquè va sintonitzar, si val l'expressió, amb Déu sense reserves. Parlam de Maria Verge, és a dir, com la dona que es realitza estant disponible a Déu, acaramullant les seves energies per no desviart-se del projecte de donació que és la seva vida.

De manera que tant la Concepció -neta d'egoisme, Immaculada- com la seva virginitat -entrega total a Déu- tenen aquest sentit clar de disponibilitat i d'acceptació.

3.3.- Un cor solidari

Els evangelis posen en boca de Maria un cant d'alabança que sembla un esclat de joia i de gratitud a Déu. És el *Magnificat*, que comença dient: "La meva ànima proclama la grandesa del Senyor".

En aquest cant Maria s'alegra perquè Déu ha posat els ulls en la seva condició humil, en la baixesa de la seva serventa. Aquesta és l'única actitud possible de l'home enfront de Déu, considerar-se com una xispa del foc que Ell té, una humil participació de la seva riquesa.

Aquest cant posa la Mare de Déu com capdavantera de la família dels humils i petits d'aquest món, dels pobres de la terra. I els pobres de la Bíblia són aquells que no tenen béns econòmics, que són explotats per altres i que, per mor de la seva humiliació, estan completament oberts a Déu i d'ell, n'esperen la salvació. No confien en ells mateixos, se saben inseguers, esperen en Déu incondicional-

ment. No volen posar en els béns materials la seva esperança.

Amb aquest cant Maria espera tan sols de Déu la seva plenitud. Però d'una manera purament espiritual no, sinó que s'atreveix a profetitzar que “dispersa els homes de cor orgullós, derroca els poderosos del solí i exalça els humils. Omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res”. Ella crida, doncs, com els Profetes que és injust que uns posseeixin, acaramullin, i que els altres es quedin sense res. El pla de Déu, la salvació, també exigeix lluitar perquè els homes (les persones) sàpiguen viure més agermanats/des i compartint els béns que ens serveixen per a ser més humans, no de cap manera per a ser més important que el veïnat.

La Mare de Déu no es pot invocar, doncs, per una pietat personal feta de dolcesa i de quietud. També ens exigeix seguir-la en el cant de *Magnificat*, val a dir desitjant una convivència més justa entre els homes (la humanitat) i lluitant per ella. De vegades ho oblidam i pensam que els negocis, la política, l'economia no tenen res a veure amb la salvació. Que una cosa és resar i una altra la vida de la fàbrica. Però, no és així. En cap aspecte, ni personal ni social, tenim dret a eliminar la veu de Déu que ens exigeix millorar el nostre món.

El *Magnificat* és una mostra de com la Mare de Déu està de part dels necessitaris, com hi estarà més tard el seu Fill, en anar a dinar amb pecadors (persones pecadores) i en cercar la companyia de gent malalta i de gent mal vista. Maria està a favor dels qui es troben desemparats. A posta se li han dirigit tantes de pregàries com a defensora i intercessora. Ella canta al Déu que està a favor dels pobres. I és una crida que tots lluitem per aquesta causa, perquè aquesta és la manera d'actuar de Déu en el nostre món servir

-se de la intel·ligència i l'esforç i la bona voluntat dels homes. Ell ja no vindrà a estorarnos amb prodigis. Ens ha fet protagonistes de la història. Déu Pare ni tan sols impedí la mort del seu Fill Jesús.

Naturalment que el programa vers una major justícia descarta l'odi, la revenja, la violència i compta amb l'amor, la fe, l'esforç continuat. I als qui confien en els béns temporals els crida a la conversió, perquè reconeguin que la felicitat vertadera no pot venir de l'economia i menys de tractar sense mirament els germans.

3.4.- Un cor adolorit

És un aspecte important que visqué la Mare de Déu el del sofriment. Primer de tot el sofriment de la fe. Crec que no ho tenim prou en compte. Fa la impressió que Maria, tan acostada a Déu, tan neta, no tenia problema per creure-hi fondament. Però no era així, perquè el mateix evangeli prou s'encarrega de dir que certes coses ella no les comprenia, senzillament les meditava en el seu cor.

Potser estarem temptats de creure que, tenint Jesús tan a prop, no havia de fer cap esforç per creure en la seva grandesa i en el seu projecte de salvació. Però si ho miram bé, més aviat devia ser a la inversa. Precisament perquè el tenia sempre devora, perquè era tan normal, tan com els altres al llarg de la infància, l'adolescència i la joventut, li hauria de resultar més costós de veure-hi més enllà de les aparences.

A part d'aquest aspecte trobam escenes doloroses per a la sensibilitat de Maria als evangelis. Per exemple, la profecia de Simeó. Tot just presenta Jesús al temple, aquest veillet li comunica que el nin serà causa de Resurrecció i de caiguda (de caiguda i de Resurrecció) i afegeix que el seu cor sofrirà com si el travassés una espasa. El destí de Maria és

l'eco del que tindrà el seu Fill. I amb aquestes paraules entra en la seva vida una ombra que no li permetrà de distreure's del sofriament.

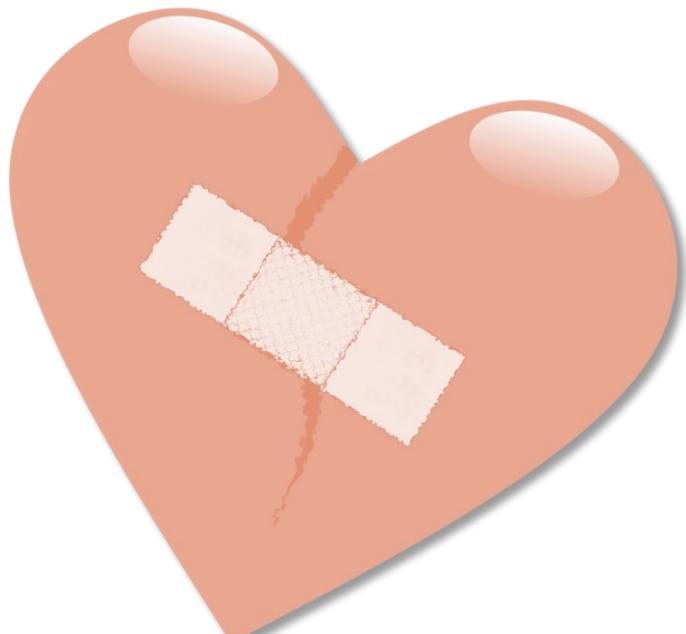
Una altra escena dolorosa, que conta sant Lluc, és quan Jesús deixa els seus pares per quedar-se en el temple, entre els Mestres de la Llei. Encara no era un adolescent. Josep i Maria el cercaren plens de sofriment. Finalment el troben i li duen: "Per què has fet això?". La seva resposta és desconcertant: "No sabíeu que he d'estar a la casa del meu Pare?". Sense avís passa del pare de la terra al del cel i sembla ignorar el sofriment de Maria. Ells no entengueren la seva resposta, però Maria guardava aquestes paraules meditant-les en el seu cor. Sembla com si Jesús ja la preparàs per al comiat de la vida pública -podem imaginar com fou de dolorós per a ella- i encara més per la mort dalt de la Creu.

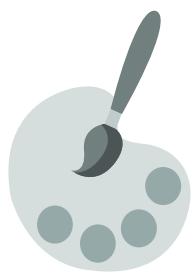
El Calvari és l'escena dolorosa que més ens corprèn. La mort d'un fill és molt difícil d'assumir per una mare. Però la mort ignominiosa, pública i dalt d'una creu, havia de ser horrible. I encara més tractant-se d'un innocent i, per tant, d'una injustícia. Ara bé, la Mare de Déu no es replegà en el seu dolorímmens, sinó que rep Joan com a fill, segons les paraules de Jesús: "Vet aquí el teu fill".

Aquesta escena és molt profunda. Per ser la Mare de Déu, Maria esdevé la mare de tots els homes (la humanitat). Així com deim que tota la humanitat va sortir del si d'Eva, també podem dir -i ja ho feien així els Sants Pares- que la humanitat espiritualment renovada i redimida surt del si de Maria. És la Mare. Si l'Anunciació la va fer Mare de Déu, el Calvari allarga aquesta maternitat a la de tots els homes (la humanitat). No ens ha d'estranyar si els cristians sempre l'han venerada com a Mare dels pecadors, si aquests han anat a sofrir les seves desgràcies devora aquest cor traspassat, sempre disponible.

Un dels privilegis de Maria, que encara no hem citat, és el de l'Assumpció. El seu significat és clar: Déu Pare rescata Maria de la mort. Ella ha arribat a la glorificació total, a la qual tots som cridats. Tots som cridats allà on ella ha arribat. Tots som cridats, però abans, a modelar el nostre cor a la seva mida, és a dir, a fer-lo disponible, solidari i a no refusar el sofriment quan és signe d'estimació.

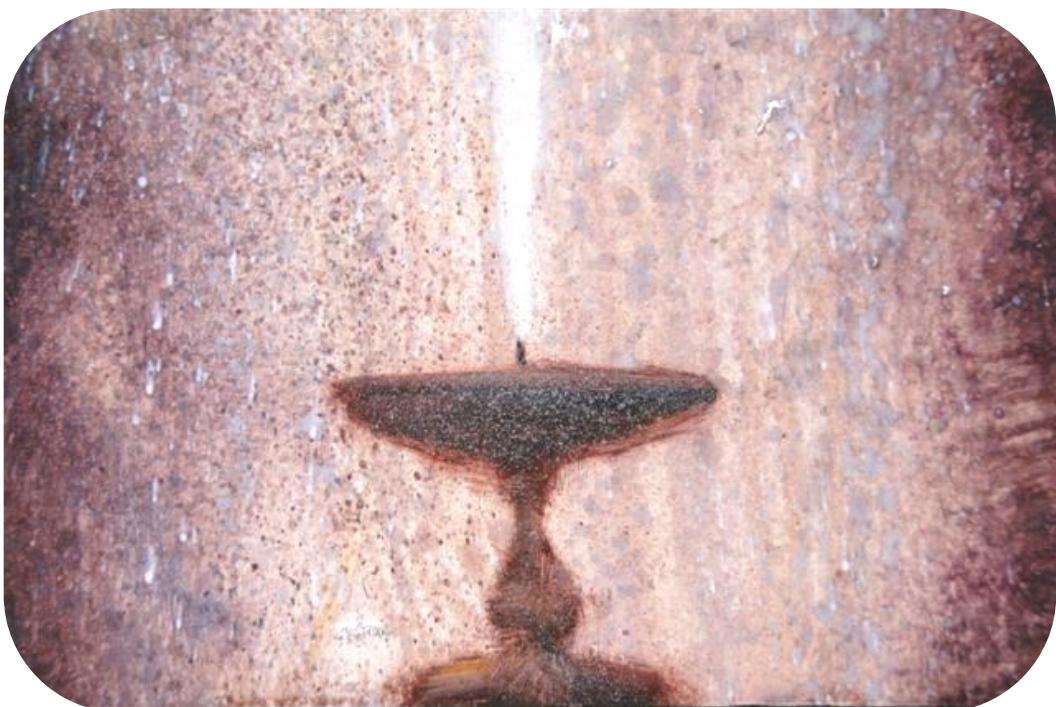
Acabem. Hem vist com en el Calvari, devora el cor traspassat de Jesús hi ha el de la seva mare, que es converteix en Pare de tots nosaltres. I abans també ens hem fixat en l'amor de Déu Pare als homes (la humanitat). L'amor està barrejat amb el dolor. Qui estima sense no sofrir mai, en realitat no estima: es fa la il·lusió que estima. En el camí de l'amor prest o tard compareixen les incomprendensions, la ingratitud i l'egoisme, la fredor. Si hom continua estimant, aquest amor adqureix un caire amarg perquè es tenyeix de dolor. És el missatge que Jesús i Maria ens donen en aquesta festa.

III ARTE

ELOGI DE LA FONT RÚBIA

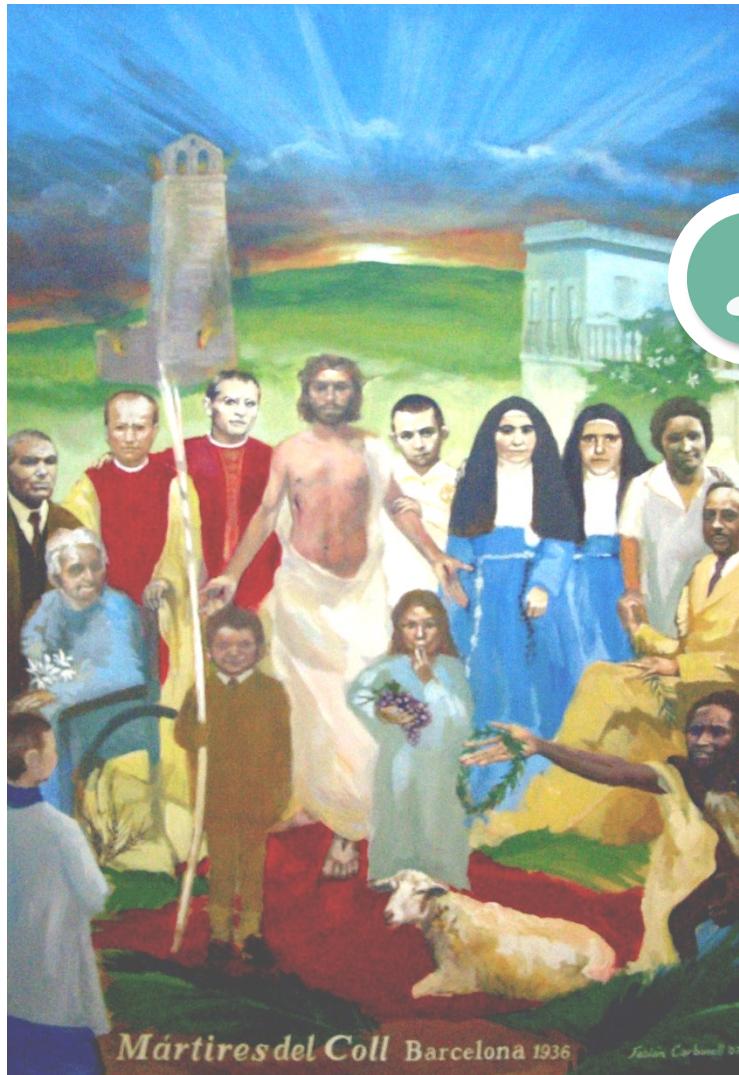
(TESTIMONI DELS MÀRTIRS DEL COLL,
ASSASSINATS A LA GUERRA INCIVIL DE 1936, A BARCELONA.
REPRESENTACIÓ ÀUDIOVISUAL EN 9 ESCENES)

Autor: Jaume Reynés Matas, MSSCC

MUNTATGE

- Presentació
- Escena 1a: El supervivent
- Escena 2a: Oració de Laudes
- Escena 3a: Lectura de la Paraula des de la muntanya del Carmel
- Escena 4a: La darrera eucaristia
- Escena 5a: La pobresa de les franciscanes
- Escena 6a: Silenci del Germà Pau
- Escena 7a: La imprudència de la senyora Prudència
- Escena 8a: El lloc de l'Expiació
- Escena 9a: Elogi de la Font Rúbia
- Final?

PERSONATGES

L'Autor (P. Jaume Reynés, MSSCC)
Els Supervivents
(P. Francesc Reynés, MSSCC
i Sor Joaquina Miguel, CST)

Els Màrtirs:

Germà Francesc Mayol, MSSCC
P. Simó Reynés, MSSCC
P. Miquel Pons, MSSCC
Germà Pau Noguera, MSSCC
Sor Catalina Caldés, FFM
Sor Miquela Rul·lan, FFM
Senyora Prudència Canyelles, viuda
Sor Mercè Prat, CST

Els Testimonis:

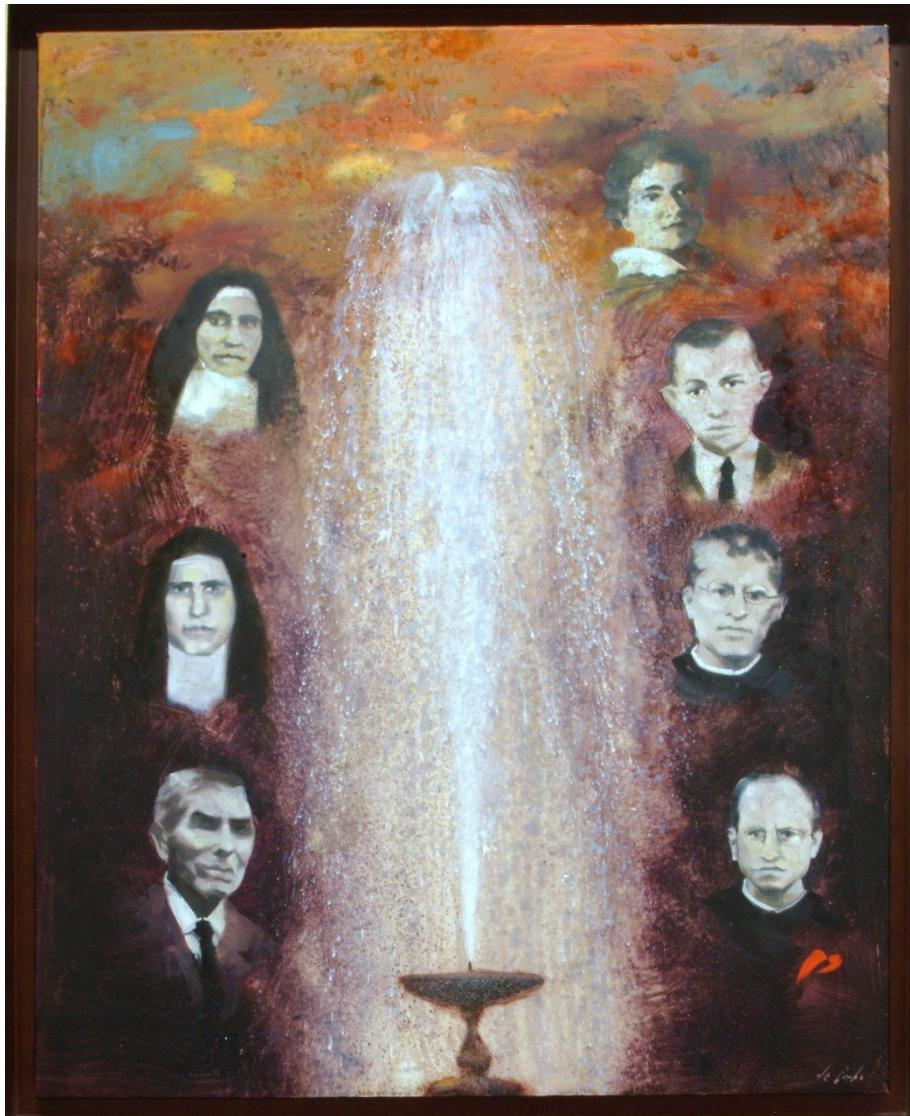
Teresa Roca (empleada
i amiga de la senyora Canyelles)
Antònia Canal (masovera de la torre Vila)
Gabí Janer (el lleter)
Alguns milicians i milicianes
Veus en off

MÚSICA

Recomanam la de M. Valls per a la pel·lícula *La ciutat cremada* d'A. Ribas (1976), especialment les pistes 18, 23 i 25, i la 20 amb la *Complanta* de J. Cassadó, publicades a *Història de la Música Catalana-Valenciana i Balear*.

Pels *Goigs de la Mare de Déu del Coll*, la versió de l'Escolania de Lluc, que inclou l'estrofa referida als nostres màrtirs.

Pintura de Pascual de Cabo (Santuari de Lluc)

PRESENTACIÓ

(Una àmplia pantalla on es projectaran les imatges. Davant, un escenari, a les fosques, amb un quadre dels màrtirs preparat, que s'il·luminarà al seu moment, i unes palmes martirials.

A la pantalla, la penombra d'un religiós, ja gran (l'AUTOR), que parla amb parsimònia.

Música de fons: La ciutat cremada de M. Valls per al film d'Antoni Ribas del mateix nom.)

L'AUTOR: Bona tarda (o bon vespre), siau benvingudes i benvinguts, convidats tots a reviure aquesta pàgina que ens toca de prop per a pagar un deute pendent amb la nostra memòria històrica.

Tots tenim una relació de família, de comunitat carismàtica o cristiana, de nacionalitat i, sobretot, d'humanitat, amb les persones que presentarem. Són part de la nostra família, no n'amagam el parentiu. Se'ls negà el dret de parlar, i ara volem donar-los la paraula. Volem saber per què no estimaren tant la vida que refusassin la mort. Esperam que ens expliquin què significà per a elles i per a ells allò que anomenam mar-ti-ri... Perquè aquesta és una paraula que ens siula a les orelles massa sovint, com una bala directa al cor, i no l'acabam d'entendre.

(Pausa. S'il·lumina el quadre del grup. Moments musicals.)

La meva relació amb els Màrtirs del Coll ja és tan llarga i profunda que potser hagi esdevingut una mica obsessiva.

He llegit mil i una vegada la “Positio super martyrio” i la *Relació de la Causa* (de Roma), la *Informació* (la biografia, el martiri i la fama de martiri) i el *Summari* (l’interrogatori del Promotor de la Fe, els testimonis dels diferents processos, els documents presentats pel Postulador, incloent-hi les cartes privades dels Servents i Serventes de Déu). Els Documents que podríem anomenar oficials o oficiosos: el Vot de la Comissió i el Decret d’aprovació, el missatge de la Conferència Episcopal Espanyola i el del nostre Superior General, P. Josep Amengual, que per cert era el mateix Postulador de la Causa, el primer relat del P. Francesc Reynés (1936) i la biografia del P. Manuel Soler (1993).

He peregrinat a Roma per a participar de la seva beatificació, a la plaça de sant Pere, un recordat 28 d’octubre de 2007. He recollit i manipulat les fotografies escorcollades dels àlbums familiars i congregacionals. He participat de la producció artística de pintures, pósters, muntatges audiovisuals i producció de lletres per musicalitzar.

He participat i promogut trobades entorn de les seves figures a Espanya, Argentina, Repùblica Dominicana i Puerto Rico. He pogut compartir diferents punts de vista amb molts de germans africans. He procurat seguir els comentaris publicats, favorables o no, sobre la seva beatificació. Hem prenat tot aquest material.

I ara crec que ha arribat el moment de llevar-me aquesta ombra de damunt. Em decidesc a compartir amb vosaltres la meva visió dels Màrtirs del Coll, la imatge que jo també me n’he dibuixat. De donar-los una veu actualizada avui i aquí. Deixem que ells mateixos ens parlin... i nosaltres, responguem.

(A la pantalla surt projectat un gran 7 i, després algunes fotografies del grup)

Diuen que el 7 és el nombre de les coses perfectes.

7 són les persones que formen el grup dels Màrtirs del Coll:

4 Missioners dels Sagrats Cors:

P. Simó Reynés Solivellas
(de Mancor de la Vall, 35 anys)

P. Miquel Pons Ramis (de Llubí, 29 anys)

Germà Francesc Mayol Oliver (de Vilafranca de Bonany, 65 anys)

Germà Pau Noguera Trias (de Sóller, 19 anys)

2 Franciscanes Filles de la Misericòrdia:

Sor Catalina Caldés Socias (de Sa Pobla, 36 anys)

Sor Miquela Rullan i Ribot (de Petra, 32 anys)

I la senyora Prudència Canyelles Ginestà (Sant Celoni, 51 anys),
viuda d'Ezequiel Aguadé Soler.

Quatre homes i tres dones.

Dos capellans, dos germans coadjutors,
dues monges i una viuda laica.

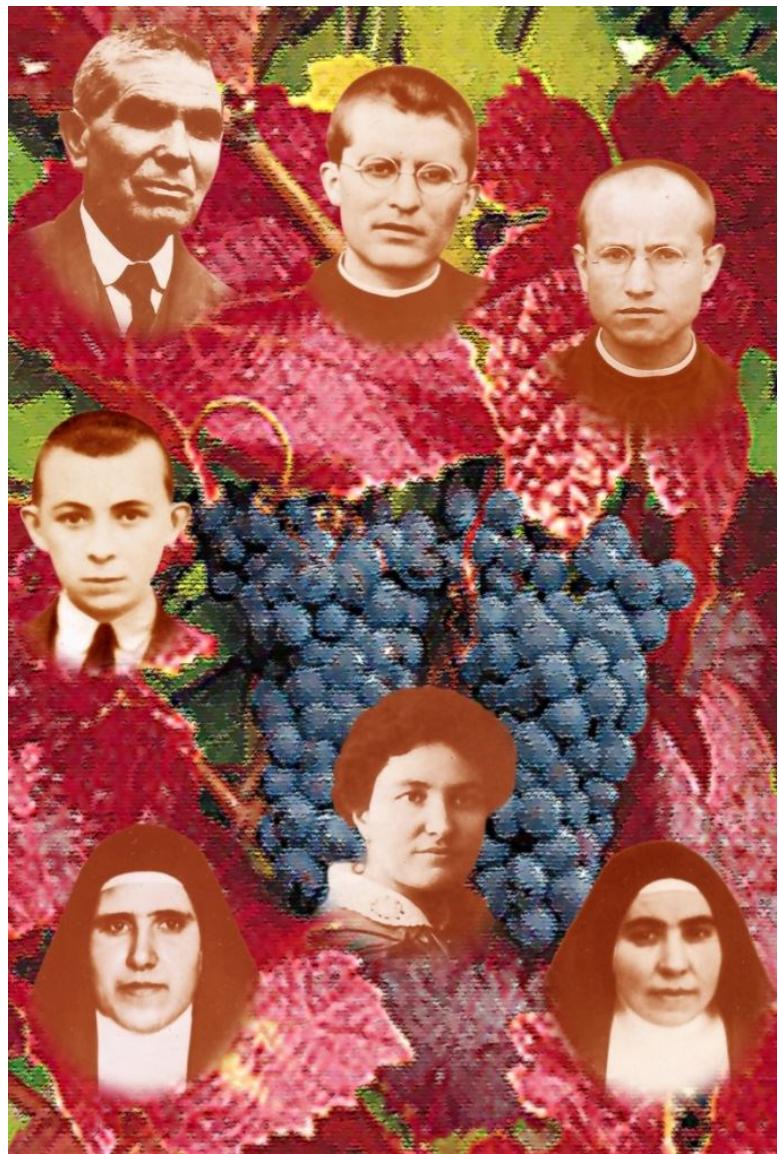
Diversitat de vocacions cristianes, però
una mateixa consagració total.

El padrinet és el germà Francesc, que
acabava de complir el que avui diríem l'e-
dat de la jubilació. Pau no havia fet els 20,
i la mort el retratà amb una cara tendra
d'al·lotell. Tots els altres estaven a la ple-
nitud de la vida.

Gent anònima, de la multitud que se-
gueix l'Anyell de Déu, traspassat però no
vençut. No estimaren tant la vida que re-
butjassin la mort el dia 23 de juliol de
1936.

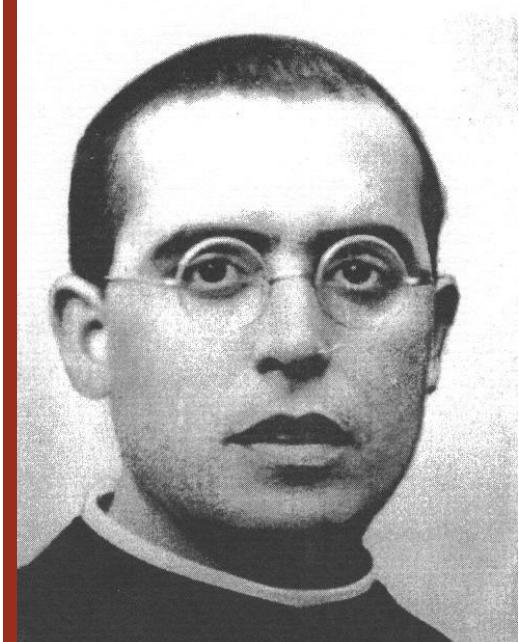
Uns a la Torre Alzina, sembrats per la
metralla devora un bosc, tal com arbres
d'ombra perenne.

Els altres, al camí de la Rabassada que
puja a la muntanya del Tibidabo, no mas-
sa lluny del temple dedicat a l'expiació i a
la reparació dels pecats del món.

(Música)

Comença la representació.

ESCENA 1a EL SUPERVIVENT

(A la pantalla, una foto dels darrers anys del P. Francesc i el títol de la escena.)

L'AUTOR (en off): A mitjan dels anys cinquanta vaig conèixer el P. Francesc Reynés, únic supervivent de la comunitat del Coll, germà carnal del P. Simó i confessor de la comunitat de franciscanes mallorquines. Havia quedat mig paralitzat per un atac d'apoplexia i amb una forta afàsia que li durà fins que morí l'any 1965. El P. Francesc pot esser el representant literari de tots els qui tenim més preguntes que respistes, no abastam el misteri de Déu ni sabem explicar-nos les seves preferències pels petits.

P. FRANCESC (Evoca els dolorosos records, amb veu afligida. Al final, parlarà dificultosament, tartamudejant.)

Jo no vaig esser nomenat una, sinó dues vegades superior de la comunitat del Coll, primer l'any 28 i després el 34.

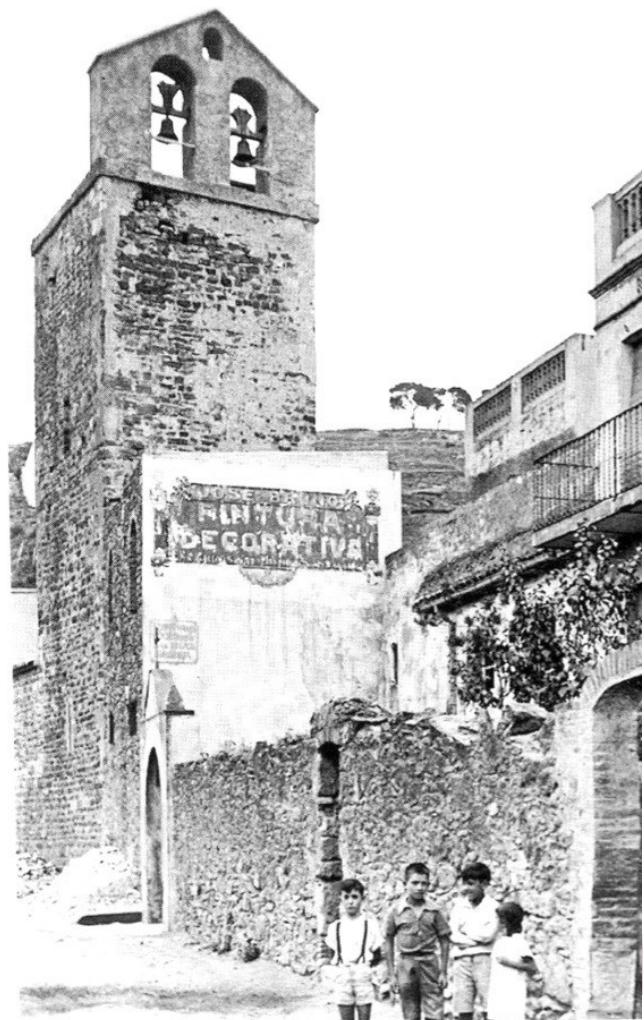
A l'interstici vaig anar a Roma de procurador general, però la humitat del Tíber em menjava els ossos i pareixia voluntat del cel que jo fos la lloca d'aquella niuada.

(Pantalla: Vella fotografia del Coll .- Enmig de l'escenari, un telèfon d'època sobre una tauleta.)

El meu germà Simó i el P. Miquel Pons (en Poncet), tímids i malaltissos, bon companys, bons vicaris i bon mestres d'infants.

Els Germans Francesc i Pau, dues ànimes de Déu, duien el maneig de la casa i el servei del temple.

Jo era d'una altra pasta, més resolt i extravertit, constructor, administrador i alhora artista.

(Marca un número telefònic, que timbra llargament.)

UNA VEU (llunyana): Digui... digui...

P. FRANCESC: És la casa del Doctor?

VEU: Tothom està bé, hi ha tranquil·litat...

P. FRANCESC: Els digui de part meva que s'allunyin, que es dispersin,
un a casa de... i l'altre... i l'altre...

(Renou de mala comunicació... i silenci.)

Donàrem per descomptat que jo fos l'àngel guardià
mentre els altres s'amagaven. Disfressat amb camisa blanca
espitellada, un mocador al coll, jaqueta al braç i una boina calada,
espardenyes blanques i un xigarrer amb molt de fum,
d'incògnit pels carrerons secundaris, esquivant els grups de milicians,
entre carcasses de cotxes cremats, xocats
contra els arbres de la voravia, saludant amb el puny alçat,
desplaçant-me per les porteries obscures,
hostatjat a fondes de mala mort, entre ciutadans estrangers,
tots cercant una escapatòria, una recomanació,
un passaport falsificat, un vaixell al port... sense aturall!
Jo era el belitre, el polissó, l'espabilat
i els meus germans eren la guarda innocent.

(Timbrada... L'aixeca sense resposta.)

Jo, que en sentir els primers trons, m'havia posat ferm
com un soldat: "Ha arribat la meva hora, Senyor, fiat voluntas tua!".
Vaig resar de genollons el "jo, pecador" més fervent,
i havia combregat vint, trenta formes consagrades
sense una gota de saliva... Jo que havia promès a la senyora de casa:
"No s'amoïni, em penso lliurar sens resistència
al primer que trucarà..."

(Nova trucada, timbra més llarg.)

P. FRANCESC: Com estan els senyors?

VEU (nerviosa): Desolació completa per aquí... Dels seus, què li diré? Requiescant in pace!

(Acords de música sincopada)

P. FRANCESC: I què em diu?... Tots tres?

VEU: Sí, tots tres: el vellet i els dos Pares...

(Música com a batecs d'un cor desbocat)

P. FRANCESC: (Sanglotant, mentre s'aniran projectant algunes imatges del Santuari en flames.)

Oh, Déu meu, per què m'heu abandonat?

Com així escollíreu els meus germans per a un sacrifici sense sentit,

i no jo, el superior, que era com el xot passer? És que no vaig fer prou per a salvar del llop la guarda que m'havíeu encomanat?
Per què rebutjàreu la meva vida, com un perfum desgrat?
Per què no acceptàreu, Senyor, la reforma del Santuari,
bastida amb el call de les meves mans,
la nova nau i el creuer i l'ample presbiteri,
decorat amb les pintures més belles d'un artista vigatà?
L'altar de pedra massissa amb deu basaments i deu capitells
una filigrana d'art que mai tindrà l'estrena...
Per què els meus ulls han hagut de veure el foc
que sortia per les espitllerdes?
Per què ells foren màrtirs i jo no? Per què em vàreu negar, a mi,
la via curta per escalar la santedat?

(Prova de trucar, però el telèfon està mort)

“Oiga... oiga... Aló, aló...”

No hi trob resposta. Són preguntes que em roseuen l'ànima.

La meva dreta s'ha assecat per l'apoplexia, com si m'hagués

oblidat de tu, Jerusalem. Les paraules s'emboliquen a la gorja

per l'afàsia. Ha emmudit el meu orgue, jo, el músic.

He perdut l'alegria, jo l'home que ja no puc predicar,

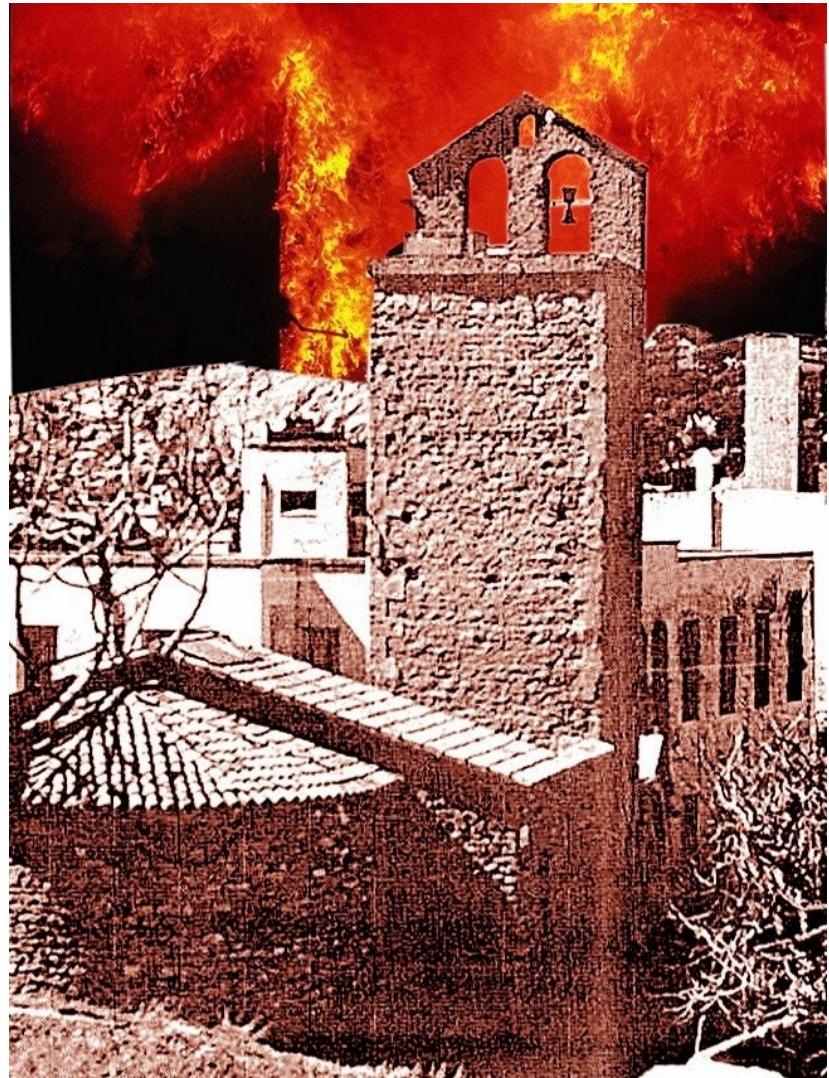
jo que em creia destinat a ser un gran missioner.

No val més callar per sempre,

com el profeta que viu en el silenci de Déu,

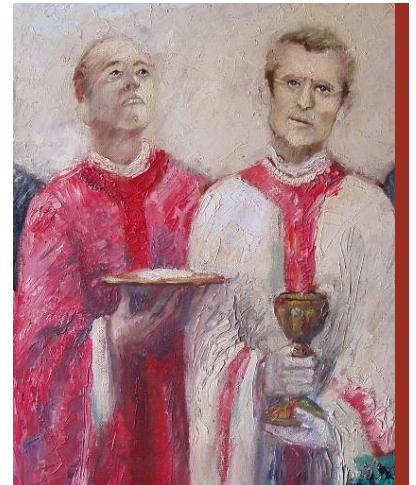
com el sacerdot que penetra en la litúrgia de la Penombra Sagrada, dins el núvol de la gran Afàsia?

Oh, Senyor, perquè ens negau la vostra Veu?

(Returant i parlant amb molta dificultat entre sanglots)

Oh, Déu, que la sang de la comunitat sacrificada, sense un mot, com l'ofrena de l'Isaac, fruit de la meves entranyes de pare, parli en nom meu (Plora i gemega).

ESCENA 2a ORACIÓ DE LAUDES

(A l'escenari, els quatre missioners asseguts en rotlo, amb una bíblia i una llàntia encesa al mig)

VEU (en off): La comunitat reunida a l'oració del matí prega el salm 131. “Es tractava de persones senzilles, sense ambicions ni iniciatives de gran volada. En general, s'ha de parlar de personnes apocades, tímides, i en algun cas, fins i tot de dèbil complexió... Al final no defugiren entregar la vida per l'Amat i enterrar-se com un gra de blat en el solc” (Manuel Soler, mssc).

TOTS (salmejant com una antífona): “Senyor, el meu cor no és ambiciós
ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi”.

P. SIMÓ (amb to confidencial i cavil·lant):

És cert que nosaltres no estàvem fets de pasta d'herois.
Jo mateix, per no parlar dels altres, tenia un natural malaltís,
amb problemes d'estòmac i inapetència... Encara que
germà d'un músic, vermellet de la Seu i sibil·ler,
em tremolaven les mans davant el piano
i em faltava aire per a fer de primatxer...
Jo era de volada curta, com les gallines....
De fet, l'any trenta-sis ja tenia un altre destí i,
si la mort m'aglapia a Barcelona, fou pel meu caràcter poc decidit...
Ho reconec.

P. MIQUEL (com a disculpant-se):

Cap de nosaltres brillà mai per la saviesa ni per l'oratòria
o per un currículum distingit.
Ai, quin turment les classes de la primera gramàtica llatina.
Nats per a ser bons vicaris d'un home d'empenta com el superior,
nosaltres érem els colomets, ell era astut com la serpentina,
ell que no tenia por a plantar cara, a defensar els drets de Déu.

G. FRANCESC (Hi vol posar seny):

Però tampoc érem gent covarda, jo mai vaig renunciar a la santedat.
Venguérem a Barcelona amb la premonició que hi deixaríem la pell,
amb la tensió de la llebre que se sent apuntada pel caçador...

¿O no diguérem als Germans de Vic que ens visitaven:

“I ara no vos agradarà quedar-vos amb nosaltres, germans,
i qui sap si no arribarem a esser màrtirs de Crist!”

P. MIQUEL:

Jo duc el nom de l'arcàngel Miquel, i tenc la confiança
que Espanya no s'enfonsarà
mentre hi hagi vertaders cristians.
Si tres segles de persecucions ferestes,
no varen destruir l'Església... per què hauríem de tenir por?

G. PAU:

I a mí em posaren Pau i “em mantenc en pau, tenc l'ànima serena,
com el fillet a la falda de sa mare, així se sent la meva ànima”.

P. SIMÓ:

Jo som Simó, un macolí dins la sabata de mestre Simó,
surat amb les mans rasposes i el martellet del sabater de Mancor.
Potser la vida no sigui altra cosa que fer de selleter o d'ataconador,
reparar unes mitges soles, o, simplement, posar uns cordons nous...
Llavors la mort seria per a nosaltres com unes sabates ben ajustades,
com les sabates de xarol que mon pare em va fer, a mida,
per al dia de la primera comunió.

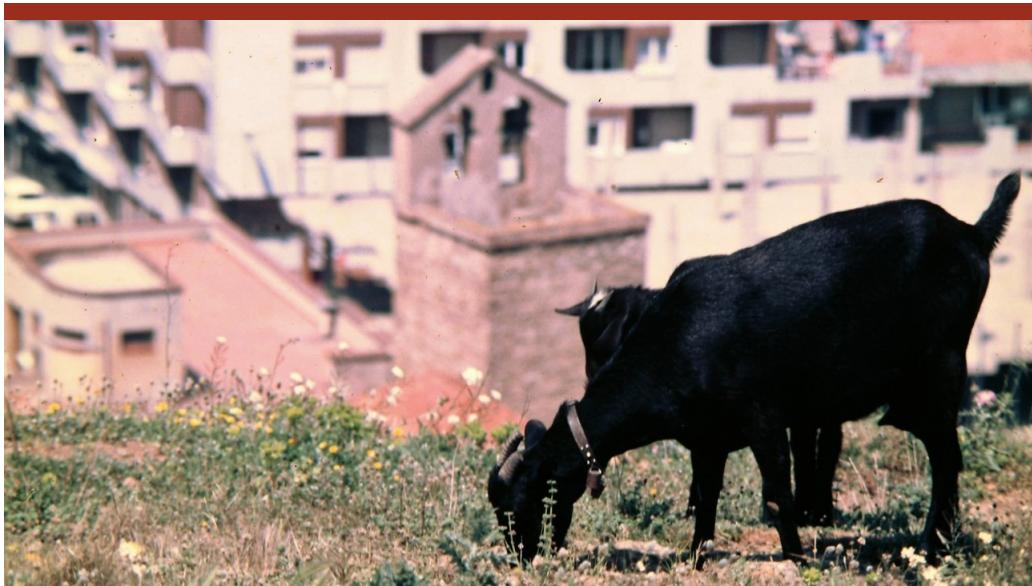
G. PAU:

“Déu, per confondre els savis,
ha escollit els qui el món té per ignorant;
per confondre els forts, ha escollit els qui són dèbils als ulls del món.
Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea,
ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa”.
No és ver que tot és gràcia, com diu sant Pau, el meu patró?

TOTS (després d'un moment de silenci, se senyen i concloen amb solemnitat):

Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
Ara i sempre, i pels segles dels segles. Amén.

(S'aixequen i es retiren en silenci, mentre sona un cant gregoriat)

ESCENA 3a

LECTURA DE LA PARAULA DES DE LA MUNTANYA DEL CARMEL

(Aquesta escena vol presentar una mirada profètica sobre la guerra que comença. El barri del Carmel recorda la muntanya bíblica d'on el profeta Elies s'enfrontava a la idolatria imperial. El Germà Mayol pot representar aquest profetisme pagès, però confiat en Déu. Ell, tan amant de la lectura espiritual, llegeix l'Eclesiastés amb les seves ridícules ulleres:

“Vanitat i més vanitat, diu el Savi, tot és fum, tot és vanitat...”

Gira les fulles fins que troba el capítol 12... i després llegeix en veu alta, amb una certa dificultat. A la pantalla es projecta la vista que es veu des de la muntanya Pelada fins a la de Montjuic. Se sent una explosió cap al pont de Vallcarca... Fumassa negra com un mal presagi)

(Música:)

GERMÀ FRANCESC:

“Recorda't del teu Creador,
quan vénen els dies dolents,
s'escolten explosions sobre el pont de Vallcarca,
i tu, des del Carmel, com un petit profeta,
en aquest juliol ardent,
escodrinyes els núvols de fum tot enlairant-se
de la ciutat cremada, del temple de la Bonanova,
de les portes centenàries del nostre santuari del Coll...”

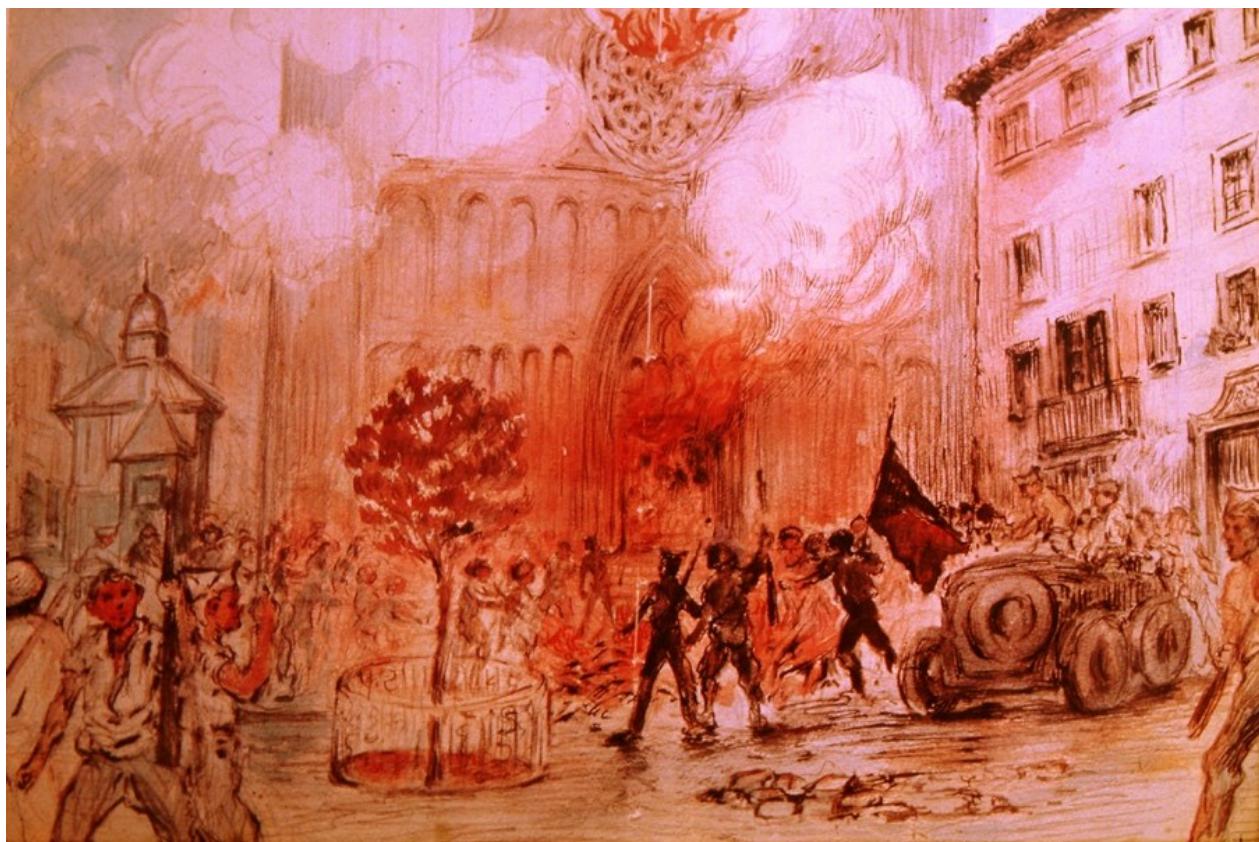
VEUS (persistents i llunyanyes que s'acosten):

“Amagau la Santa Imatge dins un sac.
Salvau la imatge!”

G. FRANCESC: Aquells dies, tremolen els homes
que abans guardaven la casa de Déu,
els més vigorosos s'encorben;
les dones que guaitaven per les finestres
ja només veuen cendra, ensumen sofre,
i es tanquen les portes del carrer,
mentre la viuda passa amb el seu cabàs,
com la valenta Judit acompanyada de la criada.

Tres homes la segueixen amb uns pantalons massa curts,
camisa blanca i una jaqueta al braç.

(A la pantalla o sobre l'escenari, la figura d'alguns nois revoltosos
amb banderoles diverses. Encenen alguns petards, olor de sofre, foc i fum i trons)

Arriba un camió ple d'homes i cridòria, el puny estret,
alguns adolescents amb tres pèls al bigotí
i vermellor a les boines i els ulls tacats de sang.

Quin estiu xafogós! La Muntanya Pelada i les ginestes seques.

On és la farigola del Nadal?

Pensa en l'oliva negra, madura, que es panseix a Mancor,
les tàperes floreixen als marges de Llubí, esperen el vinagre,
i els melons dins el solc, groguencs i perfumats, de Vilafranca.

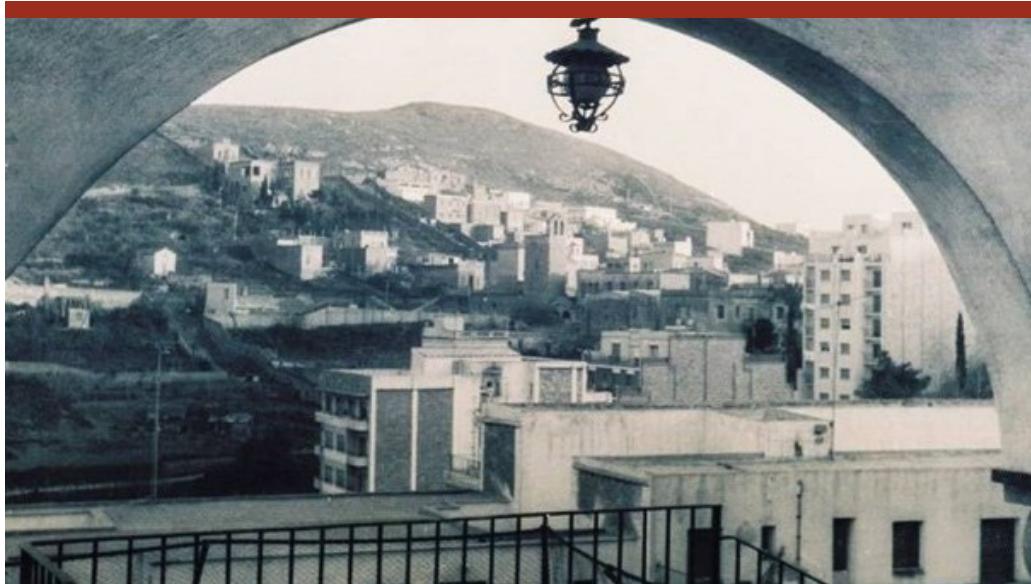

Bon any.

Bon dia per fruitar. Bon dia per morir. Bona verema.

Les ploradores ja ronden pel carrer, amunt i avall.

Sí, recorda't del Creador tan amant de la vida,
abans que es rompi el fil de plata
i els llantions s'esquerdin,
abans que s'esmicoli la gerra del pou
que el germà més major, més cellajunt,
treu amb una corriola que grinyola,
abans que la pols torni a la terra,
el lloc on era,
i l'alè de vida retorni a Déu,
a Ell que li havia donat".

ESCENA 4a

LA DARRERA EUCARISTIA

(Teresa Roca Carbí, amiga que acostumava a fer companyia els caps de setmana a la senyora Prudència Canyelles, i obrera de la seva fàbrica de camiseria “Successors d’Alzina i Cia.”, conta els fets. A la pantalla, una taula parada amb alguns plats de porcellana i un copó daurat. Unes mans tremoloses parteixen un pa.)

Record que celebraren una missa sobre la calaixera de casa,
sense més ornament que la bona disposició al martiri.
En el centre brillava l’eucaristia, en el copó
retirat del sagrari que després seria profanat.
Es confessaren l’un a l’altre, i els sacerdots als assistents.
Llavors ens repartiren la comunió, grapades de formes blanques
dins unes mans balbes i tremoloses, amb totes les venes inflades...
Mai parlaren de morir, pensaven que Mallorca
estava a una nit de vaixell,
i les dones insistíem que no es deixessin veure gaire
davall la figuera del pati, encara que sigui, de vegades,
quan arriben temps dolents, on es coneixen els vertaders israelites.

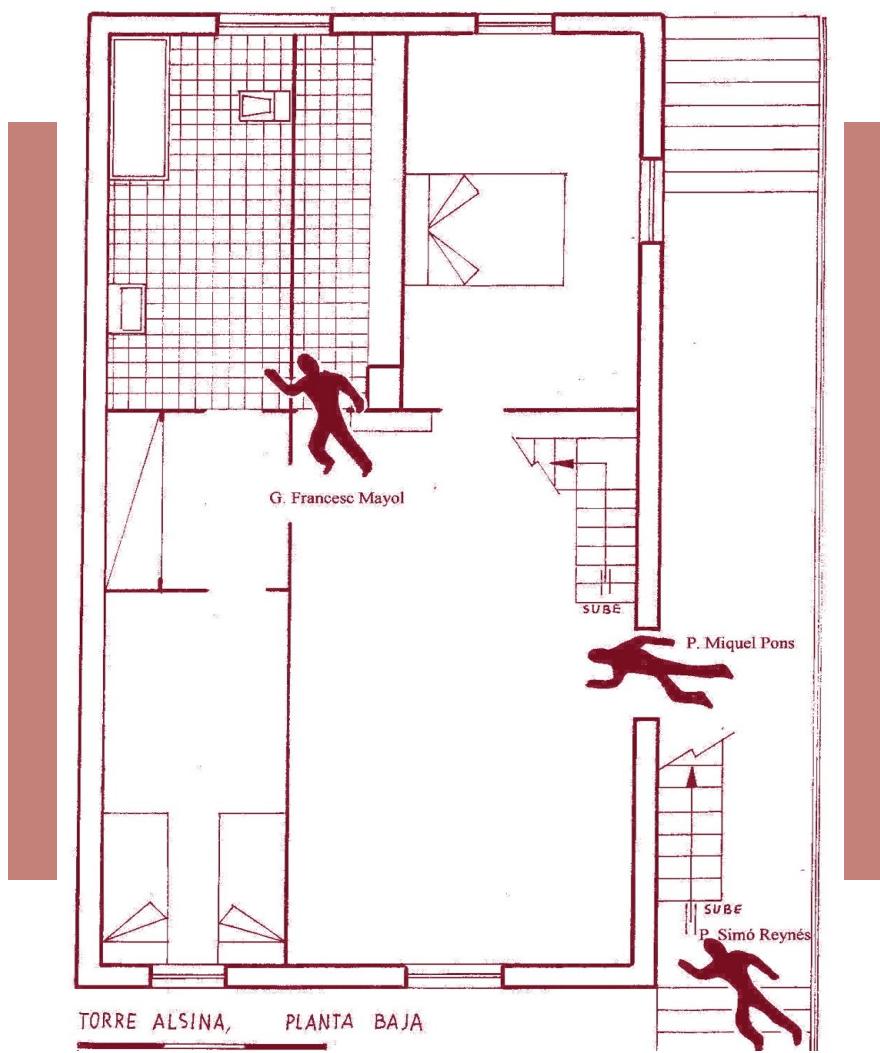
(Es congela la pantalla, i pren el protagonisme el vell telèfon que truca intermitent. Renou de motor i frenada. Entren alguns milicians armats. Els religiosos van sortint, els disparen sense contemplacions. El P. Simó cau el primer, després el P. Miquel i, finalment, el G. Francesc... Gemega fins que el rematen)

Mentre provàvem de pegar un mos amb la gola tancada,
el telèfon trucà demanant-nos si, a la creueta del Coll, hi havia pau.
Més tard, el motor d'un camió i l'olor d'unes llandes socarrades,
el soroll d'uns milicians que jugaven a lladres i soldats.
Registraven la torre veïna, sentíem lladrucs i una traca de trets.
Tocaven a la porta. No era un joc.
"No t'amoïnis, Teresa". La senyora Prudència baixà personalment.

VEUS DELS MILICIANS: "Sé que amagueu la presa que busquem!"
VEU DE PRUDÈNCIA: "Són aquí, no ens faceu mal!".

El P. Simó sortí el primer i el maten al jardí,
s'acarnissaren en el rostre, tan místic!,
i la sang regà el bosc de Torre Alzina.

El P. Miquel caigué davallant l'escaleta, anorreat fins a una mort d'esclau.
El bon G. Francesc sentí la metralla que li traspassava el pit i el ventre,
entre la cuina i el menjador on havíem partit el pa i begut el vi.
Ell que havia dit: "A la tarda de la vida només ens examinaran de l'amor",
hagueren de tornar a rematar-lo, qui ho havia de dir,
talment fos un examen difícil d'aprovar...

ESCENA 5a

LA POBRESA MÉS GRAN DE LES FRANCISCANES

(Escena dedicada al martiri de les franciscanes. Es poden projectar imatges de la torre de la FAI, on fou retingut i maltractat el grupet.- Sobre l'escenari, es poden representar les ombres xineses dels interrogatoris amb maltractaments i abusos)

(Música)

VEUS: 1- “Denunciades, es van presentar els patrullers i les interrogaren llargament, després les varen dur preses al Comitè de la FAI... Allí van romandre dos dies vexant-les, fent-los burla i tota classe de turments i fins i tot coses repugnants” (Testimoni de Da. Elvira Barral Bou).

2- “Deien que les monges eren molt fanàtiques, que ho van aguantar tot... que van ser fidels a la seva consciència sense doblegar-se als sofriments” (Testimoni de Mn. Albert Taltavull Pons).

SOR MIQUELA:

“Em sembla mentida que ens separi aquest bassiot tan gran,
i és que els Pares dels Sagrats Cors parlen el mallorquí,
la nostra comunitat també,
i pens: estic en un poble de Mallorca o no?;
però després baix a la ciutat i contempl els palaus grandíssims,
aquesta immensitat de gent, de tramvies, d'automòvils,
i em dic: No, som a Barcelona.

I ja que deixam la nostra casa i la nostra pàtria,
santifiquem-nos, doncs, cadascuna en el lloc
que l'obediència ens ha posat”.

(Música)

Des de nina, com santa Teresa, jo somiava esser màrtir.
Havia fet de santa Eulàlia en un representació acadèmica
del noviciat, i a l'hora d'embarcar-me ja m'acomiadava fins al cel.

Però el martiri arribà amb un vestit que no esperava,
de la mà d'una Dama Pobresa que em costava reconèixer.
Deien que no érem lliures perquè érem dones,
o que la virginitat no era virtut, sinó l'estigma de persones poruges...
Com si estigués provat que una monja fos una disminuïda,
que és impossible la vida sense un mascle
i que és utòpic l'enamorament d'una dona d'un bell amor espiritual!

Aquells dos dies foren el Getsemaní d'una agonia que no acabava.

Burlades, insultades, vexades per la xusma.

Hores i hores dempeus a la terrassa del pretori de la FAI,
baix d'un sol de justícia.

Despullades davant les mirades indecents, com Jesús a la columna.

Ajagudes a terra, amb sacs de queviures damunt el cos
perquè ens faltàs l'alè, amb sacs de blat i d'arròs damunt els pits,
damunt les cuixes, damunt el ventre...

“Si el gra de blat no mor i es podreix, no dóna fruit”.

La corona d'espines dels pensaments més negres.

La violació sòrdida, amb la pretensió de robar-te la darrera unça
de dignitat. Jo ja em sentia morta... d'ànima i de còrpora.

Resava: “L'esperit és prompte, però la carn molt flaca....

Que passi aquest calze, Déu meu, que no puc pus... ”.

SOR CATALINA:

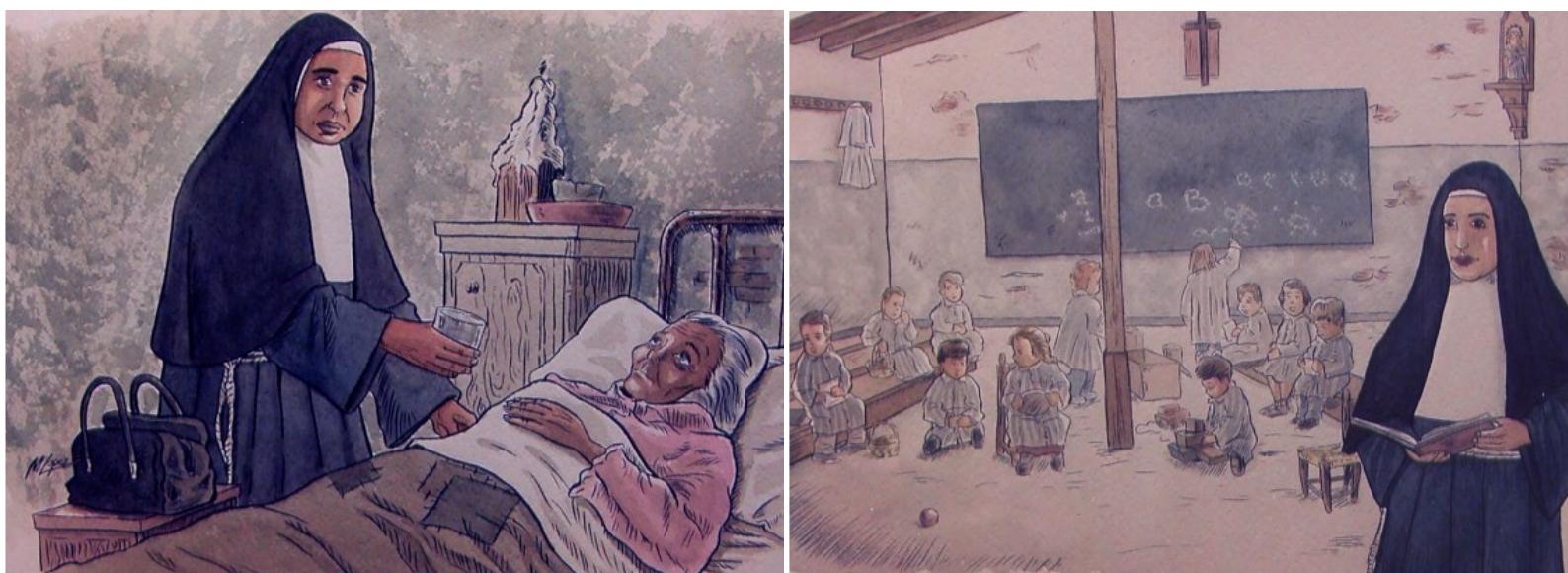
A mi em dolgué més que res el brutal atemptat
a l'autoestima personal i a la meva condició femenina...

Defensaven el vot de les dones,

i ara ens negaven el dret a escollir lliurament
com ens volíem governar..? “Deixeu-les, que no val la pena,
són unes pobres dones que no fan res de bo”.

Per què ens prohibien que ensenyàssim als infants dels obrers?

Per què no volien que fóssim infermeres dels malalts?

Per què no podíem vestir el nostre hàbit,
com les dones l'uniforme de la fàbrica,
l'hàbit pobre del pare sant Francesc,
el germà de tots els menors del món?

SOR MIQUELA: O és que se'ns negava el dret a tenir un cor
sensible davant el sofriment?

Hauríem de renunciar a ser dones, mares dels desvalguts
i filles de la misericòrdia?

Ens negaven el dret d'esser nosaltres mateixes
i de practicar tothora la caritat?

SOR CATALINA: Jo era fora el vespre de l'arrest.

Tenia l'oportunitat de fugir
com el jove que seguia Jesús amb un llençol,
però la meva vida ja estava fermada a un cordó de sant Francesc.

Volia fer costat a les meves germanes,
prendre la mà de la superiora que estava cega de cataractes.

Com un quissó fermada amb corretja tan curta que vaig tornar al Coll
després de l'execució a la muntanya de la mort...

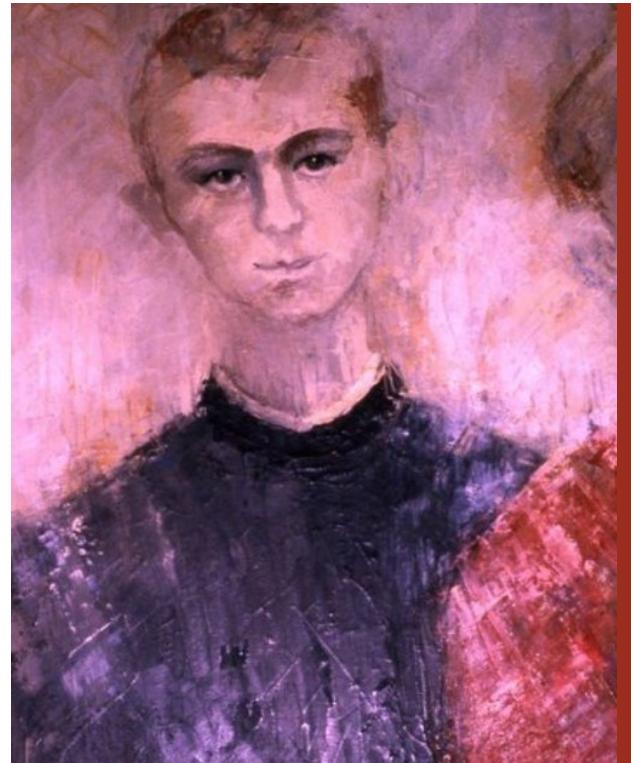
Jo ja havia entregat la vida, lliurament,
ningú me la podia arrabassar a la Rabassada...

VEUS: Aquesta fou la pobresa més grans de les franciscanes.
Despullades del tot. Germanes dels menors.
Filles d'una misericòrdia gratuïta.

ESCENA 6a

SILENCI DEL GERMÀ PAU CONTRA EL PECAT DEL MÓN

(A un costat de l'escenari s'il·lumina una pica d'aigua, que després prendrà protagonisme. Si és possible, es pot projectar el context d'un hort de tarongers).

VEU 1- Pau va néixer a les cases de la possessió de s'Aujub, a la vall de Sóller, que els romàntics saludaven gairebé com la mítica entrada al Jardí de les Hespèrides. Així cantava el poeta Josep Lluís Pons i Gallarza...

COR: “Ben haja l’ombra quieta
dels tarongers de Sóller”

VEU 1 – “Lo rossinyol refila,
i en el silenci escolta
com l’acompanya l’aigua
que fil a fil degota”.

COR: “Benhaja l’ombra quieta
dels tarongers de Sóller”.

VEU 1: “L’aigua a la torrentera
sota els pollancs s’escorre,
fuig lo vent que batega
les fulles tremoloses”.

COR: “Benhaja l’ombra quieta
dels tarongers de Sóller”.

G. PAU (Un jove llegeix la primera carta que ha escrit a la família i que envia per damunt les ones de la Mediterrània)

“Benvolguts pares, he pres la ploma per notificar-vos que ja som a Barcelona. El viatge ha anat bé, gràcies a Déu, no m’he marejat i m’ha agradat molt.

He vist moltes coses. Aquest diumenge he anat amb els Germans al Tibidabo i hi ha moltes d’atraccions i una vista molt bella i s’hi veu tota la ciutat i les muntanyes de Montserrat...”

(A la pantalla, les ones de la mar i vol de gavines)

VEU 1: Pau no deixa escrit que s’ha posat de puntes per a contemplar la retxa blava de la mar, que ha ensumat les mateixes saladines que a Sóller, i ha reconegut els giscos de les gavines quan pugen del port, però que enyora el perfum de la flor de taronger i el secret de l’aljub que aprengué de petit de llavis de la mare.

VEU 2 (femenina): “Pau, fill meu,
ja sé que la vida et durà lluny d’aquí,
tu no t’oblidis mai de la casa pairal, del secret de s’Aujust
de les aigües tranquil·les, dins el ventre corbat del marès,
del bell so del silenci, la frescor de humitat, la humilitat
tan modesta i senzilla, com flor de taronger.

Parla poc, Pau, fill meu, somriu sempre... com l'aigua corrent”.

VEU 1: Entre totes les pàgines evangèliques, Pau escollí el carisma de imitar el silenci del bon Jesús davant n’Herodes, la mirada que condemna –tàcitament- tot el pecat del món.

Les complicitats d’una Església oficial que pacta amb els terratinents.

VEU 2: “Ho tenen ben merescut”, digué una noia, “i què feien aquests si no és anar en contra dels pobres?”.

VEU 1: L’odi armat contra els símbols de la religió del poble, les monges i els capellans, la corona i l’escapulari, les estampetes de sants, o la creu on clavaren el fill d’un fuster, de classe obrera i pagesa...
El silenci com una vaga caparruda de paraules.

VEU 2: “Pensàvem que era un jesuïta, aquell jove no deia ni mot”.

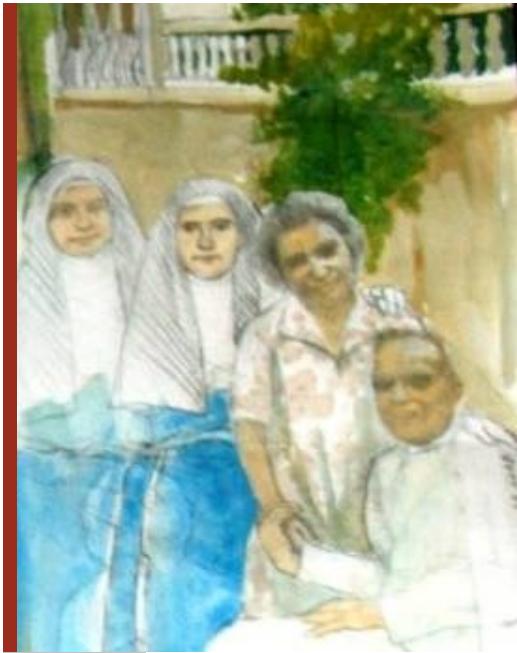
VEU 1: “Es veia que passaven gust d'atormentar-lo.
I el Germanet, amb la modèstia dels seus ulls baixos
I el seu recolliment, els renyava sense paraules”.

VEU 1: La denúncia silenciosa contra la mort dels innocents,
l'escorxament d'una guarda que no bela ni esperoneja,
ni retira el coll al ganivet..

PAU (s'acosta a l'aigua i es rabeja la cara i el front. Després
s'agenolla al mig de l'escenari amb els braços en creu, i prega repetint)
“Perdonau-los, Senyor, que no saben què fan...”

(El brollador pren vida, l'aigua s'enlaira més i més amunt, pareix que plou i ho purifica tot)

ESCENA 7a LA IMPRUDÈNCIA DE LA SENYORA PRUDÈNCIA

(A la pantalla es projecta la figura d'una dona, que camina amb una mantell sobre les espates. És la mantellina que guarda del fred, el xal de la senyora mare que aixopluga tota la família. El mantell de la senyora Prudència és com el sagament de la misericòrdia dels Sagrats Cors).

PRUDÈNCIA: Sovint la gent som més complexos del que aparentem.
La meva mare m'imposà aquest nom llatí de Prudència
a mi, que sempre vaig pecar de imprudent.
Altres tindran Santa Prudència per patrona,
jo vaig preferir capficar-me a l'ull del fibló,
sense mesurar-ne les conseqüències.
A mi que sempre em cregueren estèril,
mentre patia de cor inflat, més gros que la caixa, i
una dèria de maternitat a qualsevol preu.

(a LA PANTALLA, fotos amb el marit)

Quan, als quaranta-tres,
em vaig casar amb l'Ezequiel Aguadé,
tuberculós que escopia sang,
ningú va entendre aquella curolla “in extremis”
de la tieta.

Era la vocació de mare que havia madurat
dins les meves entranyes
com una malaltia.
O no creieu que hi pot haver tumors d'aquesta mena
que porten a la mort?

(Braços que abracen, figuera estalonada de Formentera)

Eren fills meus els infants descalços que catequitzava a la Barceloneta,
quan encara era una noia.

I fills meus els vellets que visitava a les Conferències de Sant Vicenç.

Fillada meva els obrers de l'empresa familiar,
i filla la Teresa Roca, bona amiga i germana benvolguda.
Jo ajudava a engendrar la comunitat cristiana d'aquella barriada
a la perifèria esquerda de Barcelona.

Per això, quan vaig conèixer aquell grupet de mallorquins
trasplantats fora de la Roqueta, les franciscanes (tan pobres),
i els missioners (tímids... i tan amatents amb el meu marit),
el meu instint maternal es desbordà
amb la força d'un tumor a la matriu.

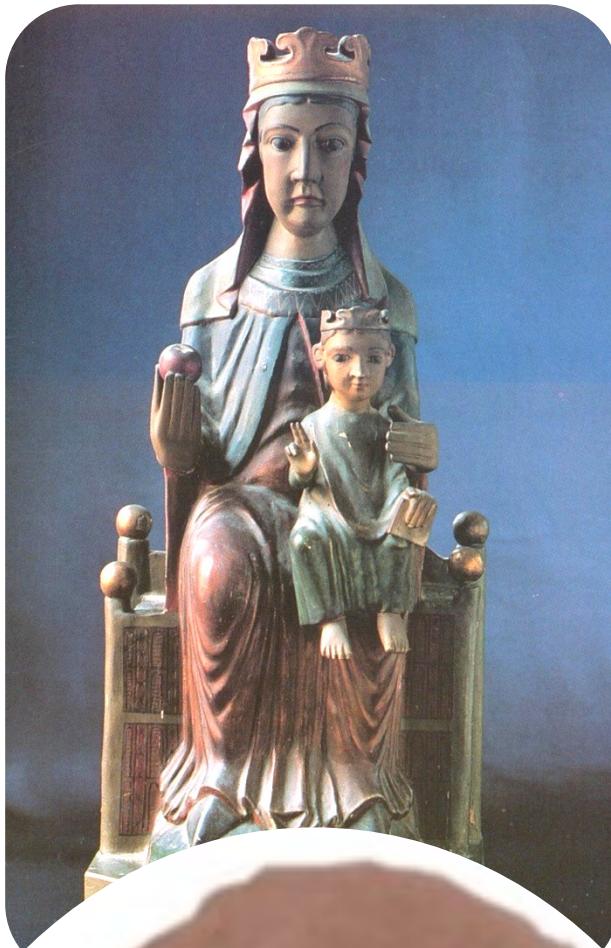
VEU DEL P. FRANCESC: “Ajuda’m a protegir-los, Prudència,
que són com infants”.

PRUDÈNCIA: Ningú em demanà auxili,
jo em vaig avançar a obrir les portes
de l'hospitalitat d'una torre que pensava seria de defensa
i tan sols fou reliquiari que abeurà la sang d'aquells innocents.

(S'acosta als assassinats i s'abraça amb l'amiga)

I quan caigueren els meus fills assassinats, sentia el gemec d'Abel,
ens abraçàvem amb la Teresa, com aquella matriarca
que plorava a Ramà la mort dels seus fills
i no volia que la consolassin perquè ja no hi són.

Patíem per el Germà Francesc que moria amb el ventre traspassat,
sentia dolors de part –mireu si hi ha dolors semblants als meus!–
en aquells jovenots que enfollien amb la descàrrega de metralla,
i jo els reconeixia com la nissaga de Caín, el germà major,
primogènit d'Eva, la primera mare tan desventurada com jo.

(A la pantalla es projecta el barri del Coll... La lluna el cobreix com un mantell. Després, sobre la torre del campanar i els edificis alts, s'aixeca el coll d'una dona, d'una imatge icònica de la protectora Mare de Déu del Coll)

Ara jo sóc Prudència,
la que fou més generosa que prudent,
Vídua d'una pàtria esqueixada entre tots,
morta en tots els morts.
Diuen que som l'Eixorca, quan de veritat
jo som la gran Mare catalana,
la Mare de Déu amagada
dins un sac perquè em cerquen,
la que treu el coll
per a plorar la família que no arriba a ser,
per a resistir sempre i després dels fracassos,
la Mare de Déu del Coll alçada sobre el seu poble.

(A la pantalla, la imatge de Prudència)

VEU: “Ella va viure la misericòrdia dels Sagrats Cors. El seu cor va bategar amb i per als marginats, als qui va alleujar en els seus patiments. Ella no va vacilar a servir el Traspassat en els religiosos traspassats del Coll. En tal acte de servei, els fusells drets de l'any 1936, a Barcelona, varen travessar el seu cor”

(Manuel Soler, mssc).

ESCENA 8a

EL LLOC DE L'EXPIACIÓ

(A la pantalla, surt aquesta inscripció, molt lentament de manera que es pugui llegir: Fidelment reconstruït amb els testimonis, plens d'espontaneïtat, del senyor Jané, que trobà els cadàvers quan repartia la llet de bon matí; de “casa Miquela”, que sentiren els trets de l'escamot; de la família Diaz, acampada en el bosc, esglaiats pels gemecs de la monja portuguesa, i de la mateixa sor Joaquina, a la qual entre tots ajudaren a fer escàpola; de la masovera Antònia Canal, dolguda perquè no tengué aquesta sort amb la desventurada sor Catalina, dues vegades afusellada; de la gent amiga del Coll que servà la memòria de les víctimes.)

VEU 1: Entrada de fosca, passà el camió oscil·lant
recollint els qui estaven destinats a prendre vent:

(Entren i prenen al seu lloc, a l'escenari, Les carmelites de santa Teresa Mercè i Joaquina, Les franciscanes Catalina i Miquela, El Germà Pau i la senyora Prudència i el grup de milicians armats En el lloc i postura que es descriu)

Les Germanes Mercè Prat i Joaquina Miguel,
de la Companyia de Santa Teresa,
les Franciscanes Catalina Caldés i Miquela Rul·lan,
Filles de la Misericòrdia,
el Germà Pau Noguera, Missioner dels Sagrats Cors,
i la senyora Prudència Canyelles,
viva estampa d'una ciutat comtal que emmirallava
—amb uns ulls astorats, mediterràniament aigualits—
com cremava el seu cabal, perdia el marit, li mataven els fills.

VEU 2: Sor Joaquina, mig analfabeta i estrangera, no pot dir
si aquell dia havien menjat arròs de bacallà,
però assegura que el rellotge marcava l'hora en punt
del Gòlgota (les tres de la tarda).
Fins a quin grau les havien maltractades?

SOR JOAQUINA:

“A mulher do cabecilha perguntou se tínhamos dinheiro,
mas dissemos que tínhamos o crucifixo... Eles só quiseram
o crucifixo... o meu crucifixo”.

VEU 2: I qui era aquell noi jove, magritxol, els ulls clavats a terra,
dret enmig, com Jesús a la creu, i les monges als costats?

VEU 1: Si eren 500 o, potser, mitja dotzena de botxins,
tot això se li escapa a sor Joaquina... (és fruit de l'zheimer?),
No recorda si feren moltes estacions o si corrien,
però segur que pujaven la muntanya,
ella coneixia bé l'olor de la muntanya portuguesa,
i el vehicle s'aturà al claper d'un descampat.

VEU 2: Les Germanes Mercè i Joaquina i sor Catalina del Carme,
a la cuneta de cara al Tibidabo.

Sor Miquela, la senyora Prudència i el Germà Pau,
en fila, a l'altra cuneta, d'esquena a la carretera.
Al mig, l'escamot d'afusellament dispara a té qui té,
a té qui cau, a té qui mor.

(Els milicians disparen a mansalva i els màrtirs van caient. Música estrident)

VEU DE MIQUELA: Jo, Miquela no vaig poder acomiadarme de Petra,
la meva petita pàtria, a la Mallorca llunyana.

Unes mans em vermaven, uns peus em trepitjaven,
una bavor de vi a les bótes d'un celler molt fresc...

VEU DE PRUDÈNCIA: Jo, Prudència,
vaig aclucar els ulls, carregats de teranyines,
buscant al coll la medalla de la Mare de Déu,
mullant el Cor de Jesús amb la sang del meu cor.

VEU DE JOAQUINA: I jo, Joaquina, la portuguesa,
amb sis ferides, més que plagues del Crist,
aguantava el cap de la Mercè, que expirà devers les quatre
de la matinada, a la meva falda, resant jaculatòries
i el parenostre... fins que traspassà... i jo m'escapolí.

(Música mentre se'n va i surt un pagès amb una gran lletera a les mans)

GABÍ:

Jo som Gabí Jané, lleter d'ofici, i declar que:
“a la matinada del 24 de Juliol,
en passar amb el meu carruatge per el kilòmetre 4 hectòmetre 2

de la carretera de l'Arrabassada, en la volta de Ca la Miquela,
entre la Font de la Tenebrosa i la Font del Bacallà
vaig divisar quatre persones que havien estat assassinades,
i em vaig fixar que un home jove estava boca a terra en la cuneta
i el cap tombat en el clavegueram de les aigües pluvials..."

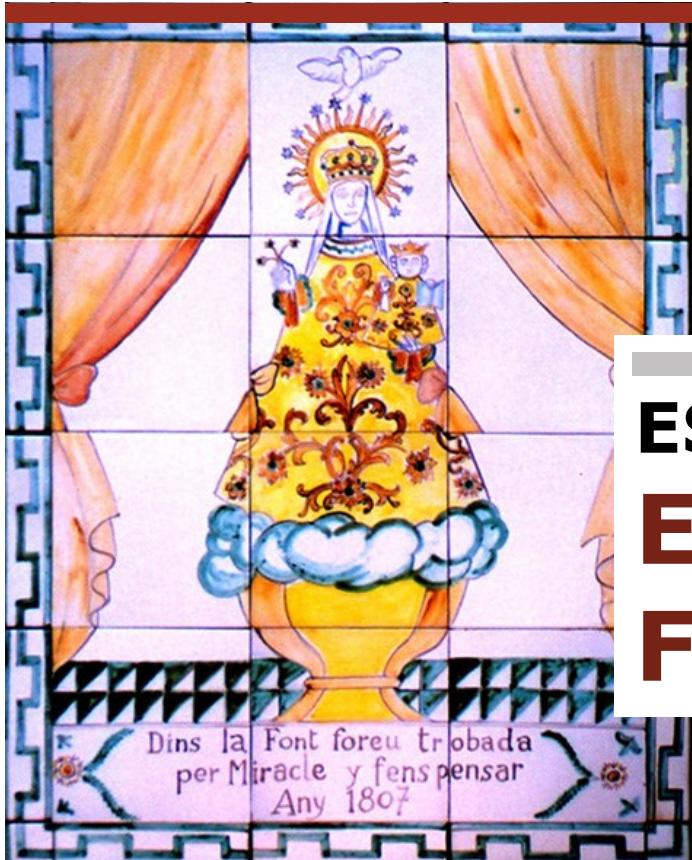
VEU 1: Era Pau que tornava a ca seva, engolit per l'aigua de s'Aujub.

ANTÒNIA CANAL: I jo, la masovera Antònia Canal, devers les 2,
sentí que trucaven i era Sor Catalina, malferida a una cama
que perdia un raig de sang. Li vaig embenar l'hemorràgia
amb un mocador del cap, li alleugí la febre amb un got de llet fresca
i l'assec a una cadira baixa, mentre ella em contava
–amb un filet de veu, tan trista però serena- com li costà
un greu de l'ànima separar-se dels morts...,
m'entregava una medalla d'or del Sagrat Cor
mullada amb sang venerable de la viuda Canyelles.
Que en mala hora arribà una patrulla, treien foc pels queixals,
i se'n portaren la monja, com si fos el leprós de sant Francesc,
no al Clínic, sinó a la Vall d'Hebron, per a rematar-la de debò.

VEU DE SOR CATALINA:

Jo, Catalina, abandonada a les mans de Déu,
sentí un xiulo, amb la mirada enterbolida
em vaig afigurar que veia les torres d'un gran temple expiatori,
al Tibidabo, dedicat al Sagrat Cor, com els de Roma i París...
Unes mans destructores el volien cremar, però el temple aguantava,
i jo sentia que un gos de pastor m'ensalivava, entre lladrucs amics,
em prenia pel coll i m'entrava al portal del santuari
fins a l'altar major, on m'esperava el Pastor de braços oberts,
de cor obert amb un devessall de sang, aigua i misericòrdia...

ESCENA 9a ELOGI DE LA FONT RÚBIA

(A la pantalla es projecten algunes imatges del Parc de la Creueta del Coll, que acaben a l'aigua de la piscina)

El basc Eduardo Chillida és autor d'un "Elogi de l'aigua", esculpit en formigó, suspès sobre un gran llac, al Parc de la Creueta de l'antiga pedrera del Coll.

Aixequem també nosaltres un monument, el nostre *Elogi de la Font Rúbia*, a la mina que dona aigua a la contrada des del temps en què s'hi coronaven els comtes de Barcelona.

(A la pantalla es projecta una processó d'escolanets que canten els Goig de Ntra. Sra. Del Coll. Lletra: Mn Fortià Solà; Música Mn Lluís Millet, interpretats per l'Escolania de Lluc)

Al cim d'una serra amiga
heu volgut el tron gentil,
del color d'or de l'espiga
quan la besa el sol d'abril,
sols per ésser advocada
celestial del desvalgut:
Verge del Coll benamada,
doneu-nos gràcia i salut

(Fotos de les pintures murals de l'absis de Llucià Costa)

Visitem la deu que donà nom a la imatge romànica
que es venerava als inicis del segon mil·lenni
a l'ermita de Santa Maria de la Font-Rúbia.

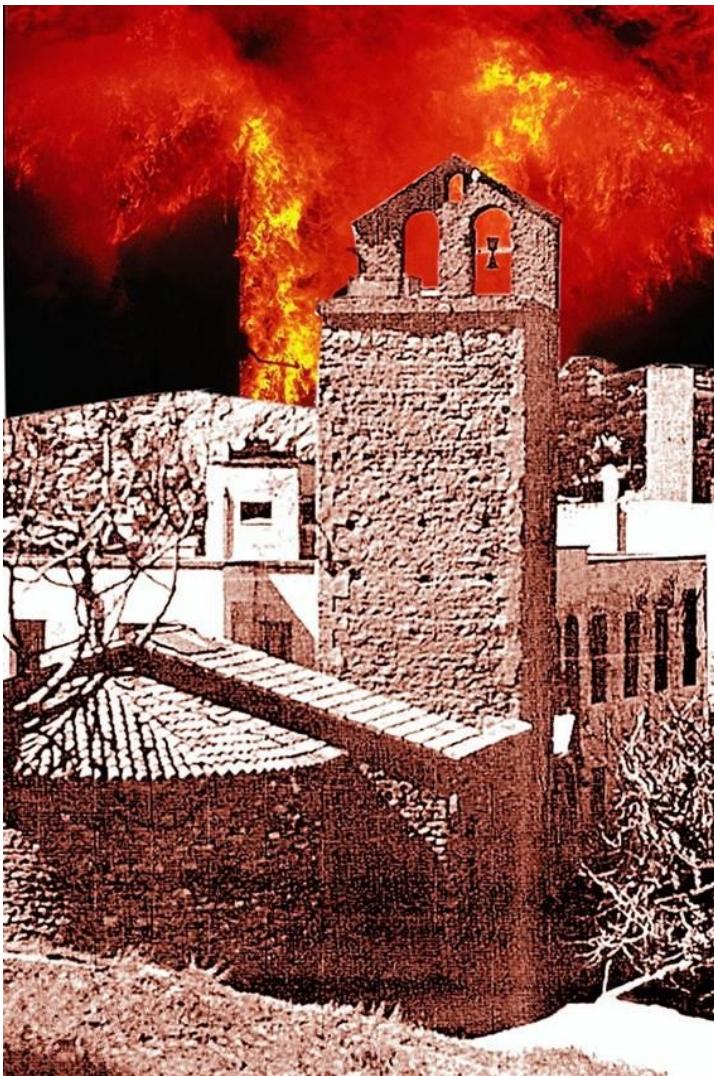
Aigua i Pedra, Font de salut i Torre de Defensa
sobre l'avant-serral que protegeix la convivència ciutadana.

De Font-Rúbia el nom portàreu
en vostre començament,
pel del Coll el baratàreu,
que no us és menys adient,
oh Fontana regalada
de divina fortitud:
Verge del Coll benamada,
doneu-nos gràcia i salut.

(Ceràmica de 1807 de la Verge de la Font Rúbia)

“Oh Fontana regalada”, a quants fugitius salvares la vida?,
serà que hi trobaren la Mare de Déu amagada
dins l'ullal de la font, per a lliurar-la del saqueig dels agarens?
Què t'ha feta rubescents? Les espases rovellades, l'òxid dels segles,
el verdet de les arrels, la sang i l'esperit d'un poble guerrer?
Quina petja hi deixaren els monjos benedictins?
Quin atractiu exercires sobre les confraries artesanes
que feien llur romeria dins l'octava de Pentecostés?
Com et convertires en coll de muntanya, lloc de pas i de fugida,
d'alternativa als estius xafogosos de la ciutat,
punt d'arribada per els immigrants espanyols que buscaven feina?

(Foto del Santuari en flames mesclada amb una font que brolla l'aigua vermella i blava)

En dies d'incivil guerra
peguen foc al vostre altar,
mataren set servents vostres
i la Font tornà a brollar,
és un Coll de sang i aigua,
com més tirs, més Rubea surt:
Verge del Coll benamada,
doneu-nos gràcia i salut.

(Foto del Davallament de Sant Joan de les Abadesses)

Venerem el sagament del doll que veié Joan en el calvari,
capaç de convertir l'assassinat del Fill de Déu
en benedicció per a tots els fills dels homes.

Perquè “Ell, Jesucrist, ha vingut valent-se
de l'aigua i de la sang. No de l'aigua solament,
sinó de l'aigua i de la sang. Així són tres
els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang,
i tots tres concorden” (1 Joan 56-8).

El cocó que mescla sang i aigua,
talment el prevere en el calze ofert sobre l'altar.

Lloem l'esperit del gorg que supera la guerra entre germans,
l'incendi del Santuari, l'afusellament dels religiosos,
la mort de ciutadans anònims, de dreta i d'esquerra, de dalt i de baix,
De bell nou la imatge torna de les catacumbes
i es fa habitable l'erm. S'obren les portes amb una consigna
concertada que dona credibilitat al testimoni:

(A la pantalla surten aquestes lletres escrites en sang: “És un Coll de sang i aigua, com més tirs, més Rubea surt”...)

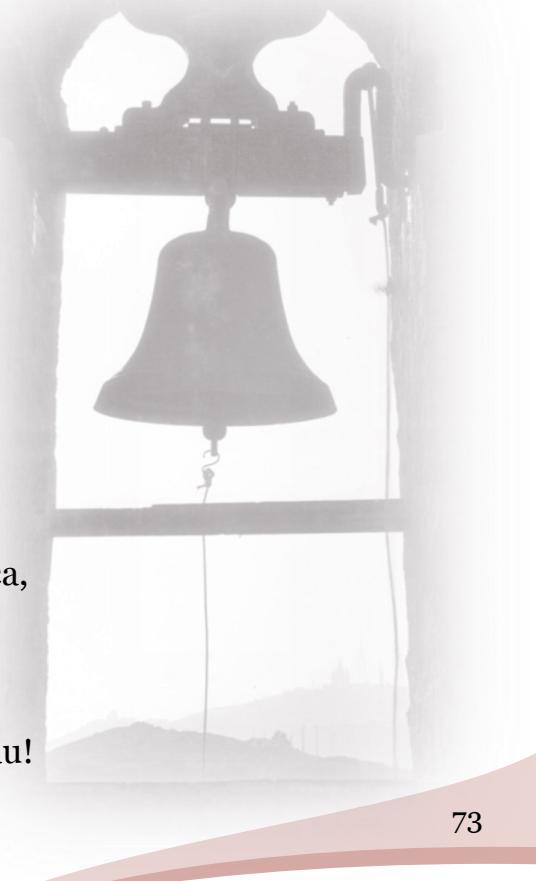
**Iris en la maltempsada
són els màrtirs que hem tingut:
Verge del Coll benamada
doneu-nos gràcia i salut**

(Acabar amb els diversos personatges sobre l'escenari, que porten banderoles de diversos colors i ballen una espècie de sardana i juguen una guerra festiva d'aigua i toquen les campanes)

Beguem de la Font Rúbia, inestroncable i resistent,
que ressuscita amb la beatificació dels Màrtirs del Coll,
circula davall els nostres peus, preserva la humitat,
refresca les nostres suors, el tràfec de l'asfalt,
propicia reconciliació i esperances de futur.

Obrim-li síquies a l'aigua que surt del cor traspassat
per la geografia de tots els continents,
corri per les venes obertes d'Amèrica Llatina,
les illes tropicals del Carib i l'Amèrica Central,
els camins dels sud fins a la Patagònia més profunda,
que no deixa de córrer per les venes clivellades de la mare Àfrica,
infectada per discriminacions, epidèmies i sequera,
on la reconciliació és el nom del primer manament.

I haurem pronunciat la paraula més alta: Que no ens falti la Pau!

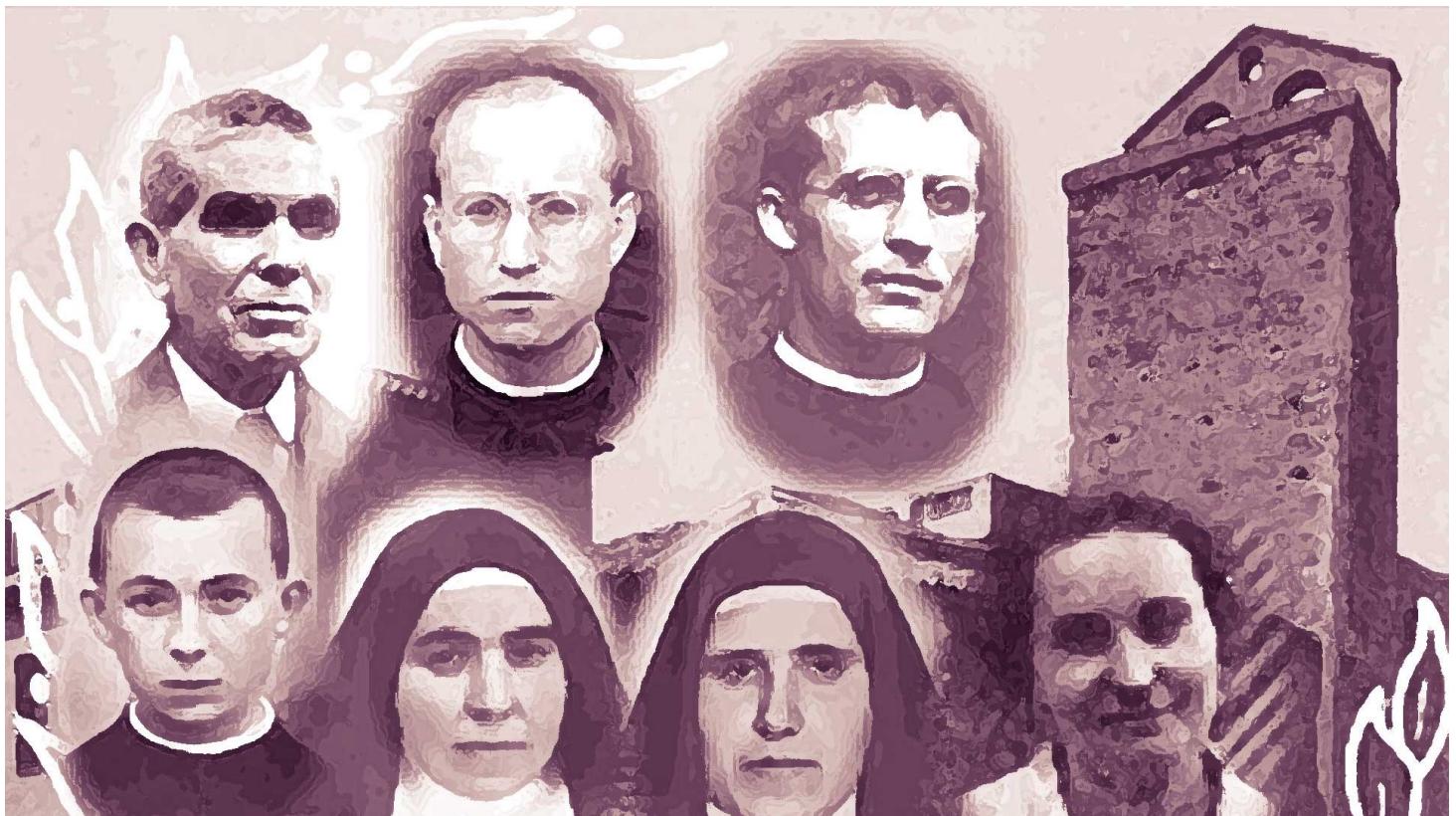

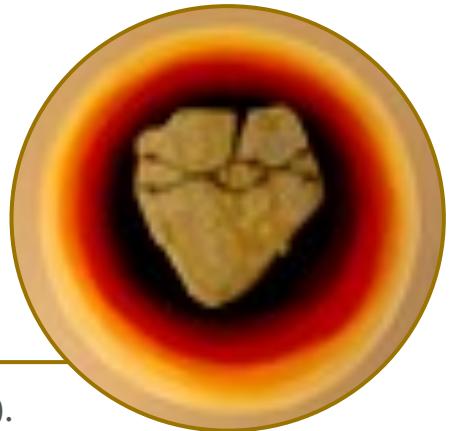
FINAL?

(Torna el Supervivent del principi per provocar un poc de diàleg amb el públic amb aquestes preguntes o semblants)

Fins aquí, la representació. Què us sembla? Podem dir que hem arribat al final o l'espectacle encara continua...? Són més benaurats que nosaltres aquests beats que vessaren la sang a la Barcelona del 1936...? Com entenem aquelles paraules: “No pot ser màrtir qui vol, el martiri és una gràcia”... El martiri és una gràcia o una desgràcia? Estam cridats nosaltres al martiri? I us sembla cert que avui hi ha més màrtirs que a tots els primers segles de l’Imperi romà?... Què ens ensenya el testimoni dels màrtirs del Coll? Estam cridats nosaltres també a donar testimoni del martiri cristià?

ICONOGRAFÍA DE NUESTROS TITULARES CREADA POR LOS MSSCC

Período después del Vaticano II (1965-2019): En el Caribe (RD y PR).

(J. Reynés Matas y G. Pérez-Puelles Bethart).

EN LA DELEGACIÓN DEL CARIBE

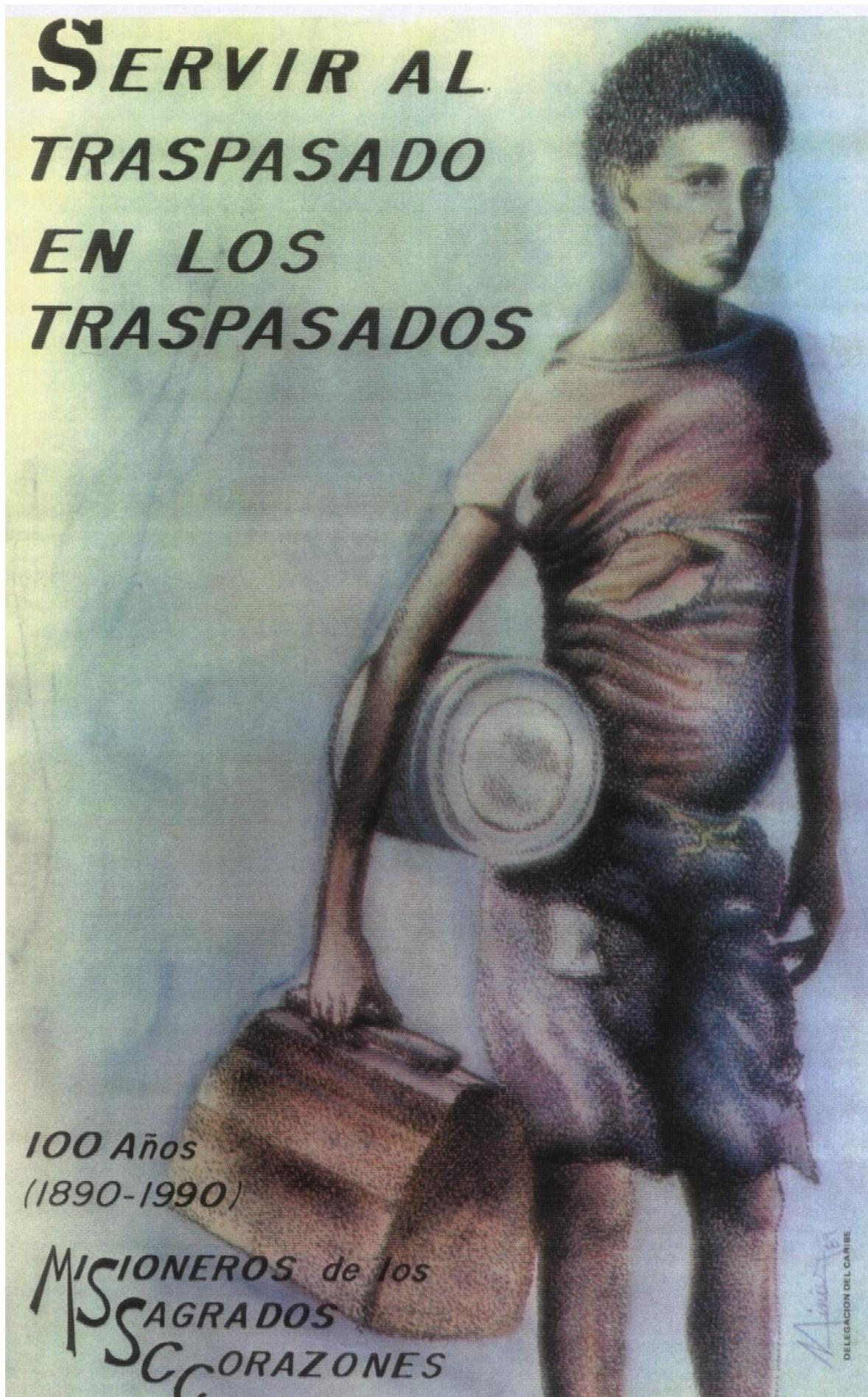

¿Tenemos algún ícono de los Sagrados Corazones que exprese nuestra Pastoral Misionera?

38.- GPP: “Yo creo que, manteniendo la simbología de los Sagrados Corazones, INCORPORAR UN ESQUEMÁTICO PERFIL DE MISIONERO DE PERFIL, BRAZOS CAÍDOS Y MANOS ACOGEDORAS. Nada más”.

JRM: Los primeros Misioneros llevaron a América la iconografía española, recibida con respeto. El P. Javier Urtasum contaba que los empleados del puerto se arrodillaron cuando se abrió el paquete que envolvía a los SSCC de Fantino. Se le consagraron la parroquia de Fantino, la capilla de La Búcara, etc. Se creaban nuevos eslóganes con las imágenes clásicas. Pero la vida siempre es creativa y no podía menos que renovarse con la espiritualidad del Vaticano II.

Este fue el póster dominicano del primer centenario de la Congregación,
que quería expresar la opción por los pobres.

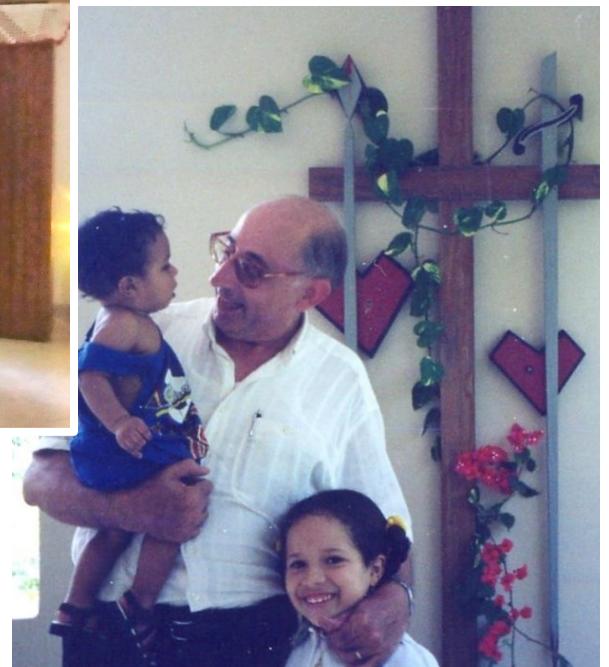
La familia presentada como imagen de los Sagrados Corazones y del Amor de Dios a su Iglesia.

O la Comunidad Eclesial inspirada en los Sagrados Corazones.

El sagrario de la capilla de la Casa de Espiritualidad de la Islita, con la figura del apóstol amado reclinado sobre el pecho de Jesús.

O en la misma comunidad de los Misioneros.

Se continúan usando pinturas clásicas con eslóganes nuevos:
Del cambio de corazón al cambio de estructuras

Parroquia S. Rosa de Santo Domingo

La Parroquia de Santa Rosa de la capital conformó un equipo litúrgico que se esfuerza en presentar la espiritualidad con nuevos símbolos e iconografía.

En Fantino se han decorado las imágenes clásicas con contenidos más actuales.

En Santiago de los Caballeros

P. Jesús Jordán hizo estas figuras de yeso como símbolo de acogida en la isleta

41.- GPP: ¡Si es el Jesús Jordán que yo conozco y estimo ("Jordanico"), desde hace 53 años explicando Religión en el Perelló (2º Bachillerato 1965-1966), las figuras son SINGULARES EN HUMANIDAD, SENCILLEZ, CLARIDAD DE LA REALIDAD DE LOS SAGRADOS CORAZONES... ¡SON PURO CORAZÓN ENCARNADO!!!

En las comunidades campesinas del Cibao.

P. Nino Ramos,
aprovechando las
mismas imágenes
clásicas, promueve
un Nuevo Santuario
de los Sagrados
Corazones

En ambiente muy popular de la
comunidad del 8 de Fantino

Una muestra de las cerámicas creadas por P.
Miguel Melià en varios lugares

44.- GPP: Muy hermosa la SIMPLICIDAD DE LAS MANOS QUE ACOGEN, como la erguida palma real, el sol de fuego amoroso de los Sagrados Corazones y al Espíritu.

45

Samuel Paulino, un novicio, se ha inspirado en el P. M. Melià para crear su iconografía sobre vidrio

45.- GPP: La SENCILLEZ DEL FUEGO ARDIENTE DE LA FE en los Sagrados Corazones.

Un grupo de jóvenes Laicos Misioneros de los SS. Corazones la aplica a la pastoral social:

IDENTIDAD CORPORATIVA

NORMATIVAS
Logo Centro Comunitario El Café

Tipografía: **SERIF MECION** 34 ptos.
SERIF MECION 41 ptos.
Tipografía: **Bebemerciales** 48 ptos.

SELECCIÓN DE COLORES
PSICOLOGÍA Y SÍMBOLOGÍA

- La representación simbólica de los corazones de Jesús y María dispuestos uno al lado del otro como símbolo de la presencia real de la congregación de los Sagrados Corazones en el trabajo con la comunidad, fusionando en si la calidez del rojo naranja y amarillo en una fuerza dinámica de acción permanente.
- El gráfico simplificado de la comunidad activa y necesitada y comprometida, en apertura al alivio del trabajo permanente de la congregación y la comunidad misma simbolizados con el azul perpetuando en las ideales comunitarios.
- El gráfico del colegio, acentuando la aceptación y compromiso de los servicios comprometidos en el trabajo diario con la comunidad identificándose con el verde esperanzador.
- Los colores contrastantes del marrón y el negro, ejerciendo una fuerza, soberanía y seriedad para dar firmeza al trabajo de promoción humana con el que día a día nos enfrentamos.

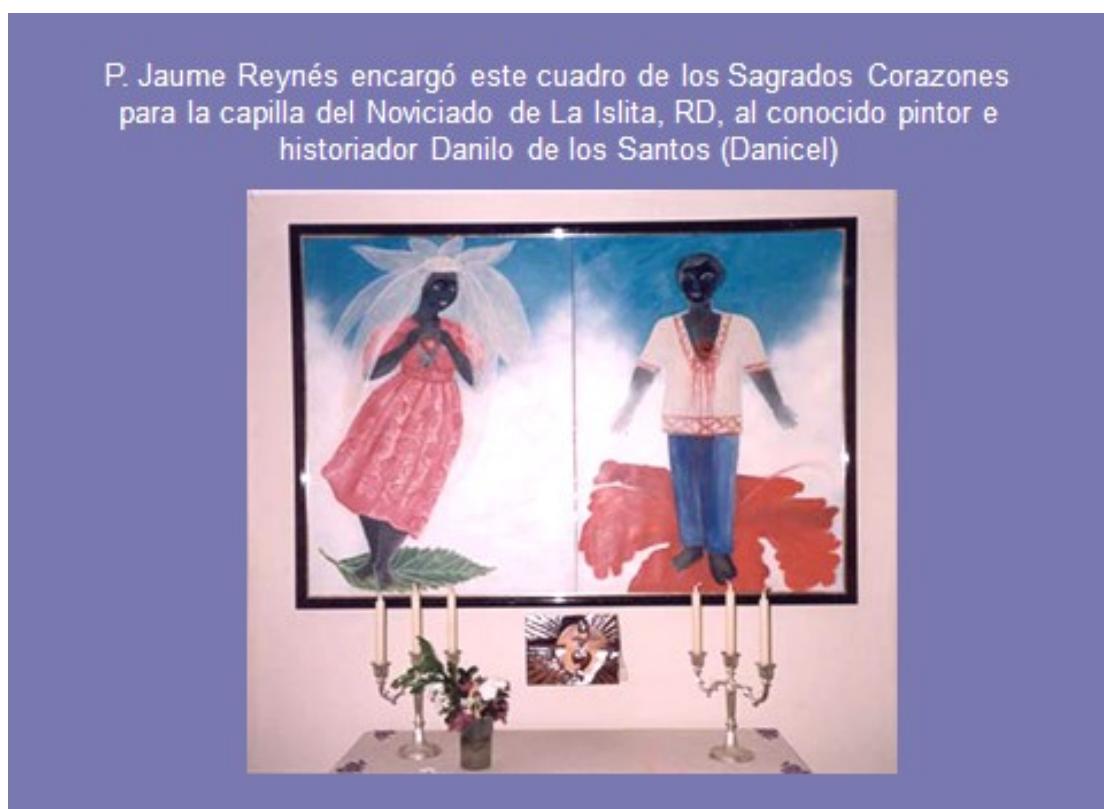
**CENTRO COMUNITARIO
El Café** PANTONE 186 C PANTONE 148 C PANTONE 180 C

Logotipo de la obra social del Centro Comunitario El Café, SD, que expresa un proyecto liberador:

- Icono SSCC como presencia de la Congregación, en rojo y amarillo
- La comunidad necesitada y activa, en azul
- La base de servicios comprometidos, en verde esperanza
- La seriedad del trabajo de promoción, en marrón y negro

También se han creado tres obras incultradas en el Caribe:

47.- GPP: ENCARNACIÓN... Tabaco y flor.

Un Jesús mestizo crece, sobre una cayena llamada popularmente sangre de Cristo, ofreciendo al Padre un corazón novicio que ya sangra por su proyecto de redención

La Virgen Novia, mientras se reserva el corazón, baila llena de gracia –sobre una hoja viva de clorofila- al aire de Jesús

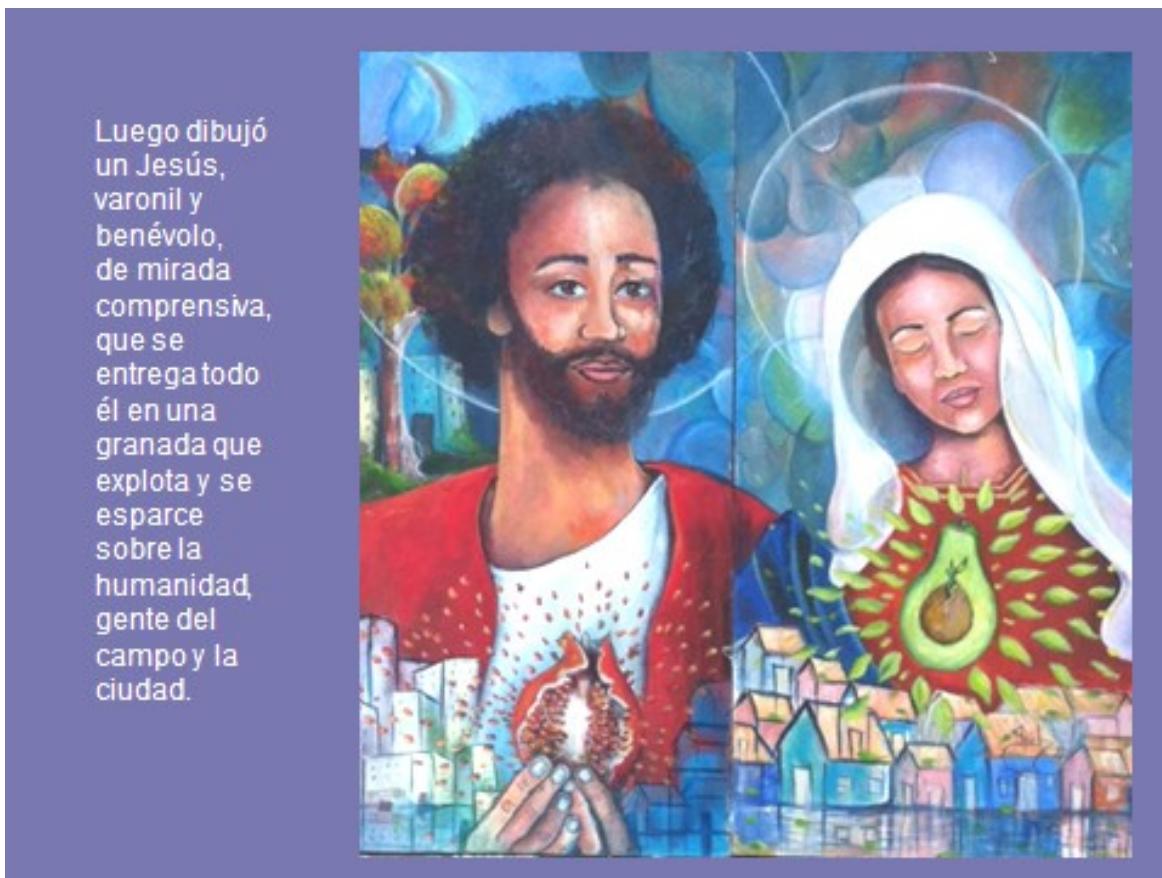
47-48. GPP: Danilo de los Santos, Cristo Resucitado y Santa María, Ella nuevamente como “matrimonio místico” (VELO) y en bello gesto alado (esa hoja yo la identifico con la del tabaco... ¿por qué será?) del que antes hablé. Es el encanto de la NEGRITUD, de la encarnación en lo étnico en un componente tan básico en Las Antillas. Tiene encanto y delicadeza NAÏF (muy destacado en el gusto del vecino que comparte la Isla de Quisqueya, HAITÍ). Me gusta que esté María sobre la hoja de clorofila... ESPERANZA.

Joeh Betances, una joven santiaguera, ha hecho otra versión de los Sagrados Corazones criollos, encarnados en cultura dominicana, en diálogo con el P. Jaume Reynés.

49/51.- GPP: ENCARNACIÓN y viveza étnica. Cristo encarnado.

50.- GPP: ENCARNACIÓN y profunda comunicación de SER MUJER que “guarda en su corazón” según testimonio del Evangelio. Correspondencia de línea en el diseño de su cara y el del corazón.

En la casa y capilla de la comunidad de Montecristi:

52.- GPP: SSCC: Árbol de la Vida.

Mural de la capilla MSSCC de Montecristi pintado por Fausto Capellán

53.- GPP: Como el Dios Padre en la Creación del Hombre de la Capilla Sixtina, con la Nueva Eva y el Nuevo Adán, se ABRE LA NUEVA CREACIÓN por medio del sacrificio de la Cruz. Los SSCC como Utopía del Cielo Nuevo y la Tierra Nueva.

En PUERTO RICO sabemos que el pueblo ha sufrido una tremenda herida después del huracán que lo puso en pie de lucha hasta conseguir la renuncia del Presidente Rosselló. La Iglesia ha llamado a movilizar las comunidades con una misión general motivada por consignas que conectan con nuestra espiritualidad de un Dios, que es Amor y Compasión.

Nuestros Misioneros tienen parte muy activa en la catequesis y en la evangelización.

Misiones familiares.

Métodos creativos en la catequesis y en la Pastoral Juvenil.
Salen a “hacer lío” en las avenidas y a anunciar la Buena Noticia.

Terapias para superar el duelo dejado por las muertes y los destrozos, asumiendo la consolación como un ministerio ligado a la espiritualidad de los Sagrados Corazones.

¿No habrá llegado el momento de crear el ícono, entre tantas imágenes,
que actualice y encarne nuestra espiritualidad hoy y aquí?

REPERTORIO MUSICAL CARISMÁTICO

A. FICHERO DE COMPOSITORES

Gabriel Miralles Pocoví

MSSCC (07/12/1855 – 15/12/1940).

Nativo de Montuïri (Plà de Mallorca), desde niño se le despertó la vocación musical. Unos ejercicios practicados con el P. Joaquim Rosselló, entonces oratoriano, le confirmaron en su vocación religiosa. Ordenado sacerdote diocesano, se dedicó a la dirección musical, a la pastoral parroquial y a la predicación de Ejercicios Espirituales, donde despertó muchas vocaciones entre las Hijas de María. Cofundador de la Congregación de MSSCC (1890), fue nombrado maestro de capilla de la escolanía (1891) y luego prior del Santuario de Lluc. “Dejó varias composiciones musicales de corte agradable, entre ellas destaca la adoración de los pastores ante el Niño de Belén”. También compuso los primeros cantos dedicados a los Sagrados Corazones.

B. COMPOSICIONES

La Corona de Oro (Jaculatorias)

(Recogemos 6 versiones de “La Corona de Oro y otros cánticos de la Asociación de los Sagrados Corazones de Jesús y María”. Edit en PM, Establecimiento Tipográfico de Calatayud y Pizá, 1905. El Himno se titula “Cor de Jesús inflamat”. Los cantos no llevan el nombre del autor, que era el Cofundador de la Congregación. El P. Llorenç Caldentey, MSSCC los ha publicado en el CD “Antología musical MSSCC, núm. 1” O Cor Jesu, o Cor Mariae . Estudis Sargantana, PM 2005).

CORONA DE ORO N° 1

*Adagio maestoso.*1.as y 2.as
Voces

Bajos

Coro

Dul-ce Co-ra-zón de Ma-ri-a sed mi sal-va-ción.

JESÚS MANSO

Solo - *Adagio*

Coro

Je-sús man-so y hu-mil-de de co-ra-zón Ha ced mi co-ra-

zón ha-ced mi co-ra-zón se-me-jan-te al vues-tro al vues-tro.

CORONA DE ORO - N.º 2

III

Duo - *Largo.*

Dul-ce Co-ra - zón de Je - sús sed mi a - - - mor

Coro

Dul-ce- Co-ra zón de Ma - - rí - - a sed mi sal - va - ción.

CORONA DE ORO - N.º 3

Solo Tiple - *Adagio.*

Dul-ce Co-ra - zón de Je - sús sed mi a - - mor

Coro

Dul-ce Co-ra - zón de Ma - - rí - - a sed mi sal - va - ción.

CORONA DE ORO - N.º 4 - (Tono bajo) IV

Adagio.

1.ª y 2.^a
voz

3.ª voz

Coro

JESÚS MANSO

Solo - Adagio

Coro

CORONA DE ORO - N.º 5

V

Adagio.

Dul-ce Co-ra - - zón de Je - - sús sed mi a - - mor.

Coro

Dul-ce-Co-ra - - zón de Ma - - rí - - a sed mi sal - va - ción

CORONA DE ORO - N.º 6*Largo.*

Tiples Contraltos

Dul - ce Co - ra - zón de Je - sús sed mi a - mor.

Tenores Bajos

Coro

Dul-ce Co-ra - - zón de Ma - rí - a sed mi sal - va - - ción.

HIMNE A N'ELS SS.CC.

Adagio maestoso.

Cor de Je - sús in - fla - mat! Cor vir - gi - - nal
 de Ma - ri - - - a ab vos - tra ar - dent ca - ri - dat
 en - ce - - neu l'á - - ni - ma mi - - a en - ce - - neu l'á -
 ni - ma mi - - - - a.

COPLA

VII

Solo

No per-me- teu Cors San - tis - sims si-em es - cla - us del pe - cat

ya may nos salt vos - tra gra-cia de tots el tre - sor mes gran.

Duo Poco menos

Lli-be - - rau - mos de los vi - cis qu' el cor mos han do - mi - nat

VIII

Vos-tro a - mor sem-pre rey-ni per la te-rra y per la mar.
per la mar. **Al Coro**

**Misioneros de los SS.CC. - Delegación de Mallorca
Escuela de Formación P. Joaquim Rosselló**

Camí de La Real, 3
07010 Palma (Illes Balears) España.